

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HE'S A BIG GROUCH
WITH A HUGE... EGO.

BOSSHOLE

JAGGER COLE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BOSSHOLE

HUYSUZ PATRON ROMANTİZMİ

JAGGER COLE

İÇİNDEKİLER

Patron Deliği
Özel Bir Hediye

Bölüm 1 Bölüm
2 Bölüm 3
Bölüm 4 Bölüm
5 Bölüm 6
Bölüm 7 Bölüm
8 Bölüm 9
Bölüm 10 Bölüm
11 Bölüm 12
Bölüm 13 Bölüm
14 Bölüm 15
Bölüm 16 Bölüm
17 Bölüm 18
Sonsöz

Also by Jagger Cole
Yazar Hakkında

Bosshole
Jagger Cole © 2020
Tüm hakları
saklıdır.
Kapak: Plan 9 Book Design | Düzenleme: MJ Edits
Düzeltilme: Jessie Stafford, Teshia Elborne

Bu bir edebi kurgu eseridir. Tüm isimler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kurumlarla benzerlikler veya benzerlikler yalnızca tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın önceden yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı veya elektronik biçimde dağıtılamaz.

Telif hakkıyla korunan bu çalışmanın izinsiz çoğaltılması, iletilmesi veya dağıtılması yasa dışıdır ve ABD telif hakkı yasasının ihlalidir.

✿ Vellum ile oluşturuldu

BOSSHOLE

O bir huysuz. Huysuz. Daha da büyük bir egosu olan kocaman bir pislik.

Ayrıca son on yıldır aşık olduğum ve hemen hemen her fantezimin konusu olan kişi.

Ve şimdi o benim *patronum*.

Kötü bir gün geçirdiğinizi mi düşünüyorsunuz? İşteki ilk gününüzde üzerine kahve döktükten sonra yanlışlıkla *her şeyinizi* yeni patronunuza göstermeye ne dersiniz?

Evet, kontrol et dostum.

New York'ta pek çok finansçı kendine "kurt" demekten hoşlanır. Ama sadece Barrett King "Wall Street'in Şeytan Kralı" unvanına sahiptir. Kibirli, talepkâr ve kızlara nasıl konuşulacağını unutturacak kadar ateşli.

Yıllar önce, Huysuz Kral ağabeyimin en yakın arkadaşıydı. Bu, zengin ailemin Barrett'ı işlemediği bir suçun cezasını çekmesi için tuzağa düşürmesinden önceydi.

Şimdi, New York'un en zengin, en güçlü ve en muhteşem adamlarından biri. Aynı zamanda benim yeni patronum ve inanın bana.

ailemin ona ne yaptığını unuttu.

Barrett sadece onun altında çalışmamı istemiyor. Onun *altında* çalışmamı istiyor. Elbette kurallar var. Aşmayacağım çizgilerim var. Ama o çizgiler her saniye bulanıklaşıyor ve kurallar parçalanmaya başlıyor.

Şimdi, New York'un en ~~göze~~-kibirli bekarı -her şeye sahip olan adam-sahip olamayacağı bir şeyi istiyor: beni.

Tek sorun, neden yapamayacağına dair bahanelerimin tükeniyor olması.

ÖZEL BİR HEDİYE

Jagger Cole hayranlarına özel haber bülteni, yeni çıkan kitaplardan, çekilişlerden ve daha fazlasından haberdar olacağınız ilk yer! Bay
Büyük'ün ücretsiz bir kopyasını almak için bugün kaydolun
- Başka hiçbir yerde bulunmayan ekstra ateşli bir milyarder romantizmi!

Yeni işime başlamadan yirmi dakika önce eteğime yarım latte dökmenin günümün en düşük noktası olacağını düşünebilirsiniz. Ama yanılırsınız. Çünkü neyse ki iki saniye sonra kahve dökülmesi, az önce küreme aracının beni sırlıslıkla ettiğı sulu kar ve buzlu kar seli tarafından tamamen yok edildi.

"Sen. Sen. Lanet. *Dalga mı geçiyorsun?!"*

Çılgılık atıyorum. Kaldırımda bana deliymişim gibi bakan insanlar umurumda bile değil. Şu anda kendimi deli gibi hissediyorum. Kendimi tamamen kaybetmek üzereymişim gibi hissediyorum. Bugün King Equities'te hayalimdeki işe başlarken gergin olmam yeterince kötü. Wall Street'teki en genç yeni finansal analist ve ben bir kadını, öyle mi? Evet, baskı yok. Hem de hiç.

Tüm bunlar kendi başına beni delirtiyor olmalı. Kahve dökülmesi de yardımcı olmuyor. Ama sonra yanımdan geçip giden ve belimden aşağıyı buz gibi iğrenç New York sokak çamuruyla ıslatan pulluk pisliği beni çıldırtıyor.

"S.KTİR!" Tekrar bağıyorum. Gözlerimi kapatıyorum. Ağlamak istiyorum. Kırım donuyor olmasaydı ben de ağlayabilirdim. Dondurucu soğuk, sulu buz lapası

eteğimi, külotlu çorabımı ve iç çamaşırimi ıslattı. Ve şu anda *çok* Soğuk olmamasını gerçekten çok istediğim yerlerde soğuk.

Panik artıyor. İçeride, yeni masamda olmak için yedi dakikam var. Milyar dolarlık şirketler gardırop arızası yaşamanızı umursamaz. Giyecek düzgün bir şeyler bulmak için Macy's'e koşmanız umurlarında bile değil.

Yine de caddeye bakıyorum. İki blok ötede bir Nordstrom var. Saatile bakıyorum. Altı dakika oldu. Kahretsin. Topuklu ayakkabılarla iki blok koşup etek almamın ve altı dakika içinde geri dönmemin imkanı yok. Panik beni sarsmaya başladığında gözyaşlarım akmaya başlıyor.

"Oh! Bayan Laurent!"

Hızla göz kırpıyorum ve dönüyorum. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Bir anda King Equities'in lanet olası Başkan Yardımcısı ile yüz yüze geldim.

"Bayan Hammerschmitt!" Gıcırdayan dişlerimin arasından gülümsemeye zorluyorum kendimi. "Günaydın!"

Bunu söylemek garip geliyor ama Tanrı'ya şükür sadece Başkan Yardımcısı. Helen Hammerschmitt Wall Street'teki en belalı kadınlardan biri. O sert, o bir top avcısı ve o çok saçma. Ama en azından *o* değil. En azından ben burada iç çamaşırimda çamurla Barrett King'in kendisiyle yüz yüze durmuyorum.

Helen zor olabilir. Ama Barrett Wall Street'te bir efsanedir. Film çıktıktan sonra pek çok ukala finansçı kendini "Wall Street'in Kurdu" ilan etti. Sadece bir tanesi tartışmasız bir şekilde "Wall Street'in Şeytan Kralı" unvanına sahip.

Eğer anlaşılmadıysa, bu da bir sevgi ifadesi değildir.

Barrett King, finans şehrine gelen şeytanın ta kendisi. Acımasızdır. Zalim. Şirketini demir yumrukla yönetiyor. Ayrıca yakın zamanda New York'un en gözde genç bekarı ilan edildi. Otuz yaşında, 4 milyar dolar değerinde ve yakışıklı bir model.

Onu çocukluğumdan beri tanıdığımı da belirtmeliyim. Gerçi onu yaklaşık on yıldır görmedim. Kardeşimle arasında olanlardan sonra. Hapse girdiğinden beri.

"Size de günaydın!" Helen gülümsüyor. Aslında beni işe alan oydu. Bildiğim kadarıyla Barrett artık onun şirketinde çalıştığımı bile bilmiyor. Aslında, bilmediğinden eminim. Onun ailesiyle benim ailem arasındaki geçmişi düşününce mi? Evet, ikinci adamının beni işe aldığını bilmesine imkan yok.

Helen kaşlarını çatı. Yere bakıyor ve aniden benim durumumu fark ediyor. "Tanrım, Delphine! Ne oldu böyle?!"

"Çok özür dilerim!" Ağzımdan kaçırdım. "Bir küreme aracı vardı ve sanırım kaldırıma çok yakındım... Nordstrom'a koşabilirim..."

"Oh, cennet hayır. Hayır." Kaşlarını çatıyor ve başını hafifçe sallıyor. "Hayır, hemen hemen aynı boydayız. İçeri gelin. Ofisimde bir gardırobum var."

Şaşkınlıkla göz kırpiyorum. "Gerçekten mi?"

Beni kovmuyor mu? Yüzüme gülüp "Wall Street'e hoş geldin, git kendini becer" gibi bir şey söylemiyor mu? Hayır, gülüyor ama bana değil.

"Evet, gerçekten! İçeri gel, donuyor olmalısın!"

Beni binanın büyük lobisine götürüyor. Ben de suskun bir şekilde onu takip ediyorum. İçeride duraksıyorum ve yontulmuş kaya üzerindeki dev metal harflere bakıyorum

Lobinin ön cephesi. Üstünde taç logosuyla birlikte "King Equities" yazıyor. Başımı salladım.

Bunu nasıl yaptığını gerçekten bilmiyorum. On yıl önce Barrett King tişört ve kirli kot pantolon giyerdi. Kardeşim Roland'ın etrafında takılır ve onunla birlikte motosikletlerle uğraşrdı. On dokuz yaşındaydı, sakalı, kasları ve dövmeleri vardı. Ve ben onun gördüğüm en seksi şey olduğunu düşünürdüm.

Sonra her şey dağıldı. O hapse girdikten sonra ailemiz ikiye bölündü. Ve o zamandan beri onu görmedim. Ama nasıl olduysa, hapishane kaydı olan yırtık kotlu seksi bir kız burayı inşa etti.

"Bu taraftan, Delphine."

Helen'ı hızla özel bir yönetici asansörüne kadar takip ettim. En üst kata çıktık. Aşağı Manhattan'ın tamamını gören panoramik pencere manzarası beni anında şaşkına çeviriyor. Beni koridorun sonundaki kendi özel ofisine götürüyor. Hızlıca dev bir gömme dolaba girip muhteşem bir Chanel kalem etekle çıkarken her şey bulanıklaşıyor.

"Sanırım bu senin için iyi olacak."

"Bayan Hammerschmitt, ben...ben mümkün değil!"

"Yapabilirsin!" Gülüyor. "Ve bütün gün etrafta buz damlatarak dolaşmana izin veremeyiz, değil mi?" Gülümsüyor ve bana tekrar koridorda eşlik ediyor. "Tamam, köşeyi dönünce senin ofisin var. Ama burada üstünü değiştirebilirsin." Benim için kadınlar tuvaletinin kapısını açtı. "Ve King Equities'e hoş geldiniz. Seni ekibimize kattığımız için hepimiz çok heyecanlıyız, Delphine."

Neredeyse ağlamak istiyordum. Ona sarılmamak için kendimi zor tutuyorum. "Teşekkür ederim!" Fıskırdım. "Gerçekten, teşekkür ederim!"

"İlk günün tadını çıkar," diye gülümsüyor. O gidince banyoya atlıyorum. Eteğimi, mahvolmuş taytımı ve külotumu çekip çıkarıyorum. Taytı fırlatıp attım,

etek ve külotu çantama tıktırıyorum. Chanel eteği giyiyorum ve aynada aval aval bakıyorum. Lanet olsun, seksi görünüyorum. Bu şey muhtemelen evdeki tüm gardırobumdan daha pahalı, ama lanet olsun çok güzel.

Duraksadım ve birden irkildim. Etek işe yarıyor. Tayt giymemek idare eder. Ama buradaki ilk günümde lanet olası külot giymemek? İnledim ve yüzüm kızardı. Bu utanç verici. Ama ne yapacağım, patronuma gidip ödünç alabileceğim yedek bir iç çamaşırı olup olmadığını mı soracağım? İğrenç ve kesinlikle hayır.

Derin bir nefes alıyorum. Makyajımı düzeltiyorum ve aynada kendimi sabitliyorum. Lattemin yarısı hâlâ duruyor ve hızlıca bir yudum alıyorum. İlk günümle yüzleşme zamanı, külotsuz ve her şeyimle. Annem çok gurur duyardı.

Çantamı ve kahvemi aldım ve banyodan çıktım... taş gibi sert bir göğsün içine doğru.

"Siktir!!"

Ses içimde gümbürdüyor. Nefesim kesildi ve duvara doğru yuvarlandım ama olan olmuştu. Adamın bembeyaz gömleği süt ve espresso ile ıslanmıştı.

"Çok özür dilerim!" Nefes nefese kaldım. "Aman Tanrım, çok-"

Gözlerim onunkilere kayıyor ve nefesim kesiliyor. Nabzım tehlikeli bir şekilde atıyor ve gözlerim açılıyor.

"...özür dilerim," diye boğuldum sonunda.

Karşımda duran, muhteşem gözlerindeki öfkeyle bana bakan Barrett King'in ta kendisi. Bu o ve on yıl önceki halinden yaklaşık on kat daha seksi. O da bana öfkeyle ve kesinlikle hiç tanımadan bakıyor.

"Bu ne lan!?" Tersledi. Gözleri kısılır. "Sen de kimsin lan?" "Ben..."

Ben..." Ona söylemeye çalışıyorum ama kelimeler çıkmıyor. "Ben..."

"Konuşmaktan aciz mi?" Hırlıyor.

"Yeni."

Barrett'ın mükemmel kemik yapısı çenesini sıkarken geriliyor. Güzel koyu renk gözleri yuvarlanıyor. "Baş asistanın masası alt katta."

"Oh, ben..." Sözlerimi toparlamaya çalışıyorum. Vay canına, cidden beni tanımıyor. Ama sanırım tabii ki tanımıyor. Beni en son on yıl önce görmüştü. O kardeşimle motosikletle uğraşırken ben bazen gölgelerde takılan çelimsiz, beceriksiz bir çocuktum.

"Tahmin oyunları oynamayı bırakabilir miyiz lütfen?" Tersledi. "Ne oldu?!" "Barrett..."

Yüzü kararır. "Ben *Bay King*," diye homurdanıyor. Arkasını döner. "İşe koyul, yeni."

"Ben sekreter değilim," diye geveledim sonunda arkasından.

Geri dönüyor. "O zaman nesin sen? Tanrı yardımcım olsun, sakın 'yeni' deme."

"Ben... Delphine?"

Gözleri titriyor. Hafifçe kaşlarını çatıyor.

"Ne?" "Ben-"

"Ahh, Barrett," diye gülümsüyor Helen köşede yürürken. "Güzel, onunla tanıştın mı?"

Barrett bana döndü. Kaşlarını çatıyor. Gözleri benimkileri arıyor. Yüzünde bir tanıma çiçeği açmasını bekliyorum. Ama o an gelmiyor. "Kim o?" diye homurdanıyor.

Helen gülümsüyor. "Bu Bayan Laurent, yeni analistimiz. Size bahsettiğim kişi mi?" Onun ruh haline alışkınmış gibi gözlerini deviriyor. "Buyurun." Üzerinde adımın yazılı olduğu bir dosya klasörünü onun eline tutuşturuyor.

Kaşlarını daha da çatıyor. "Doğru. Doğru ya. Demek dahi olan sensin." "Öyleyim." Kızardım. "Yani, evet, efendim."

"Bir toplantıya gitmem gerekiyor," diyerek gülümsüyor Helen ve elini omzuma koyuyor. "İlk günün tadını çıkar!" Yanımdan geçerken bana doğru eğiliyor. "Bu arada etek sana çok yakışmış."

"Teşekkür ederim!" Fısıldıyorum. O gidince arkamı döndüm. Barrett bana ters ters bakıyordu.

"Beni takip edin." İki parmağını kıvrarak dönüyor ve koridorda fırtına gibi ilerliyor. Hızla onu takip ediyorum ama sanki bir kasırgayı kovalıyormuşum gibi hissediyorum. Koridorun sonunda bir sekreterin yanından geçip büyük bir çift kapıdan içeri girdi. Onu takip ediyorum ve nefesim kesiliyor.

Vay anasını. Ofis inanılmaz. Tamamen cam ve mat siyahlar. Soğuk ama aynı zamanda zarif. Devasa alanın karşısında, masasının bulunduğu yükseltilmiş alana çıkan dört devasa, geniş basamak var. Barrett onlara doğru ilerliyor.

"Barrett?"

"Bu Bay King!" Dönmeden tersledi. Ama sonra aniden, tam kapıları kapatırken durdu ve bana doğru döndü.

"Kaç yaşındasın sen?"

Kaşlarım çatıldı. "Pardon?"

"Kaç yaşındasın?" diye biraz daha yüksek sesle soruyor, sanki ilk seferinde onu gerçekten duyamamışım gibi.

"Bunun konuyla ne ilgisi var?"

Çenesi gıcırıyor. Sanki bir soruyla cevap vermem bile onu öfkeliendiriyor.

"Bu konuyla alakalı," diye hırlıyor. "Çünkü senin yeni yağmurcumuz olduğuna inanmıyorum. Çünkü birinci sınıf oryantasyonuna geç kalmış gibi görünüyorsun."

"Yirmi üç yaşıdayım," diyorum ters bir şekilde.

Sırıttıyor. Özgeçmişime bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Bir lisans ve... iki yüksek lisansın mı var?" Bana bakıyor. "Ve yirmi üç yaşındasın?" Başımı sallıyorum. "Nasıl yani?" Homurdanıyor.

"Çünkü ben zekiyim." Ona bakıyorum. Kaşlarım yine çatıldı. "Özür dilerim Barrett, gerçekten-"

"Gerçekten *ne* mi yapıyorum, Bayan Laurent," diye homurdanıyor.

Gerçekten tanımıyor. Uzun zaman olduğunu biliyorum ama cidden beni hiç tanımıyor mu? Aslında üzgün müyüm yoksa rahatlamış mıyım emin değilim.

"Hiçbir şey," diyorum sessizce.

Gözleri benimkilere bakıyor. Sonra dönüyor ve masasına çıkan merdivenlere doğru adım atmaya başlıyor. Başımı sallıyorum. Orası bir masa alanı değil. Game of Thrones'tan fırlamış bir taht kürsüsüne benziyor.

"Bana bir gömlek ver."

Gözlerimi kırıştırıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Affedersiniz?"

"Dolapta, şurada. Beyaz bir tane."

Kaşlarımı çatıyorum. "Barrett, ben
senin-"

"Ve ben senin lanet olası arkadaşın değilim!" Tersledi. Dönüyor. "Son kez söylüyorum, Bay King!" Gözleri benimkilere dikildi. "Şimdi bana şu lanet gömleği getir."

Ben daha gözümü kırpmadan, o çoktan üstünü çıkarmaya başlamıştı. Taş gibi sert göğsünü ve omzunu bir an için gördüğümde kızarıyorum. Beceriksizce dönüp dolabın kapısına doğru sürünüyorum. Tanrım, sanki onun saf ateşi aptal beynime onun ne kadar sık kafalı olduğunu unutturmuş gibi.

Öfkeleniyorum ama yine de büyük gömme dolaba girip bulabildiğim ilk beyaz gömleği alıyorum. Döndüm. Barrett masasının yanında, gömleksizdi. Hatırladığımdan daha iri. Daha kaslı... Aslında çok daha kaslı. Yüzüm kızardı. İçimde bir sıcaklık kaynıyor. Bir an için, Barrett King'in, Wall Street'in rezil pislik Şeytan Kralı'nın huzurunda olduğumu unutuyorum. Bir an için tek gördüğüm, on yıl önce çok hoşlandığım o düşünceli ama bir o kadar da çekici adam oluyor.

Elimde gömleğimle dört ekstra geniş merdiveni koşarak

çıkmaya başladım. "İşte sakin!"

Ayağım takıldı. Yer gelip yüzüme çarpıyor ve masasının yanında yere yığılıyorum. İnledim. Yüzüm ateş gibi yanıyor. Yerde eriyip gitmek istiyorum.

"Tanrım, iyi misin?"

Sesi farklı. Daha yumuşak. Sırt üstü yatıyorum, göz kırpmıyorum ve yıldızlar görüyorum. Barrett masanın etrafında koşturuyor, gömleksiz ve muhteşem.

"Siktir, sen-"

Soğuk durur. Gözleri endişeden düpedüz açılığa dönüştü. Üzerimden, gövdemden bacaklarıma doğru kayıyorlar. Kaşlarımı çatıyorum.

"Ne-"

Aman

Tanrım.

Tam da o anda ödünç aldığım eteğimin belime dolandığını ve dizlerimi iyice açtığımı fark ediyorum.

Wall Street'teki en acımasız adam olan yeni patronumun önünde bok yedim. Aynı zamanda dünyadaki en ateşli adam ve son on yıldaki neredeyse tüm fantezilerimin konusu.

Ve işte buradayım, eteğim yukarı çekilmiş, bacaklarım açılmış, külotum kayıp. Bu resmen hayatımın en kötü günü.

NE BOKTAN BİR HAFTA. Ama aynı zamanda daha da boktan bir ay için uygun. Üstüne üstlük, cehennemden bir sabah yaşıyorum. Bugün bir yatırımcımızı daha kaybettik, hem de büyük bir yatırımcımızı. Ve tabii ki diğerleri gibi Simmons Financial'a gittiler. Daha da kötüsü, dün gece bir sunucu ihlali daha yaşadık. Tanrı bilir hackerlar ne tür strateji verilerine ulaşmışlardır.

Cehennem gibi bir sabahtı. Ve şimdi lanet gömleğimde kahve var. Bugün siktir olup gidebilir.

"Barrett..."

"Bay King arıyor," diye çıkışıyorum. Ofisimde yalnız kaldığımızda ona doğru dönüyorum - sadece ben ve bu çileden çıkarıcı ve yine de son derece muhteşem genç yeni analist. Üstüne abandığım için hafifçe titriyor. İnsanların bana böyle bakmasının yeni bir şey olduğunu söyleyemem.

Eskiden bu kadar hıyar değildim. Ama hayat sizi bazen yavaşça, bazen de ağzınıza bir yumruk indirerek kırıyor. Kahvenin dökülmesiyle daha da kötüleşen sabahım yüzünden öfkeliyim. Yine de gözlerim ona takılınca ateşim sönüyor. Lanet olsun, nefes kesici.

Muhteşem bir kız. Sarışın, mavi gözlü, yumuşak kıvrımlı ve saf bir masumiyet havasına bürünmüş. O lanet bir melek, Şeytan'ın ofisinde duruyor.

tam onun önünde. Ve beni anında sertleştirdi.

Çok uzun zamandır bir kadın gözüme böyle ya da buna yakın bir şekilde çarpmamıştı. Bir günde Roma yapmakla çok meşguldüm. Ama o öyle. Ve onda çok tanıdık gelen bir şey var. Bir türlü çıkaramıyorum.

Bu da yeni analistimiz Hail Mary. Onu ben işe almadım. Tabii ki almadım. Yönetmem gereken bir şirketim var. Onun gibi insanları işe alacak adamlarım var. Ama Helen ondan bahsetti. Sanırım, en azından.

Ama Tanrı aşkına, o mu? Kaç yaşında o? On dokuz mu? Milyarlarca dolarlık hedge fonlarındaki finansal analistlerin muhtemelen üniversite diploması olması gerekir.

Gözlerim kısıldı. "Kaç yaşındasın

sen?" "Pardon?"

"Kaç yaşındasın sen?" diye daha yüksek sesle bağıryorum. Kollarını kıpırdatıyor. Beni azarlamak ister gibi görünüyor. Ama akıllıca davranmadı.

"Bunun konuyla ne ilgisi var?"

Hayır, onun yerine benimle ters konuşuyor. Bu kızın taşakları. Gözlerimi kısıyorum. Beni kızdırmasını istiyorum, olması gerektiğı gibi. Onun yerine, ilgimi çekiyor. Yine de silkeleyip atıyorum. Güzel bir yüz yüzünden hiç dikkatim dağılmadı ya da yolumdan sapmadım. Ve eminim ki bugün de başlamayacağım.

"Alakası var," diye homurdandım. "Çünkü senin yeni yağımurcumuz olduğına inanmıyorum."

"Yirmi üç yaşındayım."

Sırıtıyorum. Özgeçmişine bakıyorum. Aman Tanrım. Yirmi üç yaşında ve görünüşe göre on dokuz yaşında mezun olduğı Harvard'dan Magna Cum Laude derecesi var. Ve sonra MBA'de sınıfının birincisi,

O da Harvard'dan. Ondan sonra, Columbia'da finansal analitik üzerine ikinci bir yüksek lisans var. Hepsi 23 yaşından önce. Ne tür bir dahi bu kız?

"Nasıl?" Homurdanıyorum.

"Çünkü ben çok zekiyim."

Sırıtiyorum. Böyle bir özgeçmiş için akıllı demek hafif kalır. Ona bakıyorum. O da bana şaşkınlık ve korku karışımı bir ifadeyle bakıyor. Ama bu bakışa yabancı değilim, özellikle de kadınlardan.

Evet, New York'un en gözde bekarı, işte burada. Otuz yaşındayım, dört milyar dolar değerim var ve bir tahtta oturuyorum. Ama makale saçmalık. En uygun mu? Evet, doğru. Belki evli olmasaydım, bir ilişkim olmasaydı ve işimi bırakıp kaçmasaydım. İşim benim karım, metresim, kız arkadaşım, fahişem, menfaatçi arkadaşım... hepsi. Birini ya da hepsini seç, benim işim bu.

Yine de bu New York'taki her servet avcısının kapımı çalmasını engellemedi. Saçmalamaya da başladılar. Kızlar restoranlarda yanıma gelip "nasıl yardımcı olabilirim" dememe fırsat vermeden beni sikmeyi teklif ediyorlar. Bir de bir gün eve geldiğimde beni yatağımda çıplak ve kelepçeli olarak bekleyen sapığım vardı.

Evet, sağ ol. Delilik tahrik edici değil.

Bu yeni kıza ters ters bakıyorum. Güzel bir dahi olsun ya da olmasın, lanet gömleğimin her yerinde latte var. Burun deliklerim alevlendi. Gözlerim onu delip geçiyor. Neden bu kadar tanıdık geliyor? Özgeçmişine bir göz attım. Delphine Laurent. Delphine. Kaşlarımı çatıyorum. Bu bir anıyı hatırlattı. Aynı sarı saçlar, aynı mavi gözler. Aynı benzersiz ilk isim, hatta.

Ama o bir ömür öncesinden bir kız. Ve o diğ r Delphine muhtemelen şu anda zengin bir serseriyle evli, kendini cine ve tenis hocasıyla ilişkilere boğuyor. Kabul ediyorum, son on yılda o diğ r k z  birkaç kez daha düşündüm. Ama bu? O olmadığını biliyorum. Belki de sadece boktan bir h sn  kuruntudur.

Dönüyorum ve merdivenlerden masama  ıkıyorum. "Bana

bir gömlek ver." "Pardon?"

"Dolap," diye bağırıyorum bir pislik gibi. Bakmadan işaret ediyorum.

"şurada. Beyaz bir tane."

Bana ters ters bakıyor. "Barrett, ben senin değilim-"

"Ve ben senin lanet olası arkadaşın değilim!" Bir hırıltıyla ona doğru döndüm. Eskiden böyle bir adam değildim. Ama hayat beni bu hale getirdi.

"Bay King, son kez söylüyorum!" Tıslıyorum. Daralan gözlerim meydan okuyan gözlerle kilitlendi. "şimdi bana şu lanet gömleği getir."

Gömleğimi çıkarmaya başladım. Yeni kızın bana b n b n baktığını fark edince sırtışımı gizliyorum. Yüzü pembeleşti. Gözleri  ıplak kaslarımın üzerinde kayıyor. Sonra kendini yakalamış gibi görünüyor. Yüzünü buruşturarak dönüyor ve dolabıma doğru yürüyor.

Eğlenceli olduğu için hıyarlık yapmıyorum. Aslında, bazen böyle olmaktan nefret ediyorum. Ama ben buyum işte. Hayat beni d zeltemeyeceğim yerlerden kırdı. Bu yüzden artık her gün yumruklarımı kaldırıp dişlerimi gösteriyorum. Hayat bir savaştır ve ben kazanmaya niyetliyim.

Kaşlarını çatarak merdivenlerden çıkarken arkamı dönmeye başladım. Her neyse. Yakında egosunu kaybedecek ya da istifa edecek-

Onun yerine yayılıyor.

"Tanrım, iyi misin?" Ona yardım etmek için masanın yanına koştum. Bu içgüdü gibi bir şey, ne kadar hıyar olsam da.

"Siktir, sen-"

İnledim ve sustum. Kahretsin. Ofisimin parke zemininde sırtüstü uzanmış yatıyor. Ayakkabılarının yarısı çıkmış, eteği beline kadar sıyrılmıştı. Ve külot giymiyor.

Kanım alev alev yanıyor. Gözlerim onun kremi kalçalarının arasına inerken çenem gıcırıyor. Gözüm onun tamamen çıplak amının yumuşak, pembe dudaklarından başka bir şey görmüyor.

Nefes nefese kalıyor ve ayağa fırlıyor. Tanrım, yerçekimine meydan okuyup ayağa fırladığında sanki şok tabancasıyla vurulmuş gibiydi.

"Aman *Tanrım!*" Kadın çılgılık atıyor. Eteğini hızla aşağı itiyor ve tekrar tekrar düzeltiyor. Kaçacakmış gibi dönüyor. Sonra durdu. Sonra bir kez daha durmadan önce tekrar kaçacakmış gibi görünüyor. Parmakları önünde bükülüyor ve yere bakıyor.

Belki de kırıldım. Belki de yıllarca kadınların yaratıcı bir şekilde kendilerini bana attıklarını ya da paramı almaya çalıştıklarını görmek beni sertleştirdi. Belki başka bir erkek onun incinmiş olmasından endişe duyar ya da tamamen utanırdı. Ama ben? Ben sadece bu oyunu görüyorum.

Gözlerimi kısıyorum. "Bu gerçekten senin oyunun muydu?"

Gözlerini benimkilere dikti. Yüzü kıpkırmızı, ama bu sadece bunu denediği anlamına geliyor. "Pardon?!" Nefes nefese kaldı.

"Senin oyunun." Kaşlarımı çattım. "Hadi ama, bu orijinal bile değil."

"Ne?!" Ağzı kelimeleri karıştırıyor. "Bak... Ben... bir kamyon üzerime sıçradı!!"

"Uh-huh," diye homurdanıyorum. Kollarım çıplak göğsümün üzerinde kıvrılıyor ve bana onun önünde aslında gömleksiz olduğumu hatırlatıyor. Yerden getirdiği gömleği kapıyorum. Üzerime geçirip düğmelerini iliklemeye başlıyorum. Bana hançer gibi bakıyor.

"Gerçekten buraya gelip bunu bilerek yaptığımı mı düşünüyorsun?!"

"Eğer görünmez külotlar uyuyorsa," diye homurdanıyorum.

Bana daha da sert bakıyor. Dudakları sanki kinini tutuyormuş gibi inceldi. Ama ben bunu aştım. Seksi ya da değil. Dahi danışman ya da değil, bu oyunu oynamayacağım.

"Sanırım kendin çıkabilirsin," diye homurdandım. "Çıkamazsan güvenliği çağırabilirim." Karşı çıktı. "Ne?!"

"Gidebilirsin dedim."

Ağzı hızla açılıp kapanıyor. Aynı hızla göz kırpmıyor. Yüzünde öfke ya da kızgınlık olabilecek bir ifade belirliyor. "Özür dilerim, aptal merdivenlerinize takıldığım için mi beni *kovuyorsunuz*?! Kimin masasına dört basamaklı bir merdivenle çıkılır ki?!"

Gözlerimi deviriyorum. "Hayır, seni kovuyorum çünkü bu oyunu oynamıyorum, hele ki çalışanlarımla hiç oynamıyorum."

"Barrett..."

"*Bay King*," diye tıslıyorum sıkılmış dişlerimin arasından. Ondan uzaklaşıyorum. "Ve işiniz bitti. Güle güle."

Dudaklarını sıkıca büzüyor. "Eskiden bu kadar pislik değildin."

Duraksıyorum ve ona bakıyorum. "Pardon?"

Ağır ağır iç çekiyor. O küçük, meydan okuyan ve küstah dudakları büzülü duruyor. "Ben Delphine, göt herif. Roland'ın kız kardeşi mi?"

Az önce enayi yumruğu yemiş gibi hissediyorum. Çenem düşüyor. Görüşüm daralıyor. Ve birden onu gördüm. Sarı saçlar, derisi yüzülmüş dizler, diş telleri. Ve on dokuz yaşındayken bana aşık olduğunu. Ama sonra, her şey geri geliyor.

Kardeşinin ve tüm ailesinin ihaneti. Ödediğim bedel. Benden alınan gelecek. Parmaklarım kanayana kadar kendimi çıkarmak zorunda kaldığım delik. Öfkem kabarıyor, görüşüm titriyor.

"Çık dışarı," diye

tısladım. "Barrett..."

"Defol git bu ofisten!" Kükrüyorum. Bu onu korkuttu. Nefes nefese kaldı ve benden bir adım geri çekildi. "Ve kardeşine cehennemde çürümesini söyle."

"Bak, sadece dinler misin-"

"Dışarı!" Kükredim.

Yutkunuyor ve biraz titriyor. "Seni tekrar görmek güzeldi," diye fısıldıyor. Hiçbir şey söylemiyorum. Ama dönüp gittiğinde onu soğuk, sert gözlerle izliyorum. Keşke ona ters ters baktığımı söyleyebilseydim. Ama aslında sadece sallanan kışına bakıyor ve etek olmadan nasıl görüneceğini hayal ediyorum. Ve şimdi nasıl görüneceğine dair oldukça net bir zihinsel imgeye sahibim.

Ofisimin kapısını çarparak kapattı. İnledim ve masama yaslandım. Harika. Daha önce onu çekici bulmamın bir sorun olduğunu düşünüyordum çünkü o benim çalışanımdı. Ezeli rakibimin kız kardeşi olduğunu öğrenmek on kat daha kötü.

Gömleğimin düğmelerinin ikinci yarısını unutuyorum. Ofisimin kapısı pat diye açıldığında sandalyeme gömüldüm. Helen kızgın bir şekilde içeri girdi.

"Bu da neydi böyle?" O talep ediyor. "Ne?"

"Az önce Bayan Laurent'i kovdunuz

mu?" "Evet."

Yarı çıplak göğsüme bakıyor ve kaşlarını çatıyor. Başını iki yana sallıyor.

"Hayır, Barrett."

"Bitti. Güven bana, bitti." "Onun

kim olduğunu biliyor musun ki?!"

"Evet!" Kükrüyorum. "Ve o lanet aileyle olan geçmişimi biliyorsun-"

"Barrett, o bizim tarafımızda!" Helen tersledi.

"O lanet bir Simmons!"

Şimdi hepsi geri geliyor. Teknik olarak bir Simmons değil. Soyadı Laurent, annesinin adı. Ama o ve Roland'ın babaları aynı. Annesi öldüğünde, o boktan Harold Simmons ve onun aynı derecede boktan oğlu, üvey kardeşiyle yaşamaya başladı.

Yani, belki kağıt üzerinde Simmons değil. Ama köpeklerle

yatıyorsun... "Ve yine de buraya başvurdu!" Helen tıslıyor.

"Bizi gözetlemek için, Helen!" Geri atıyorum.

"Hayır. Barrett, ailesinden uzaklaştı!" Ağır ağır iç geçiriyor. "Hadi ama. Sanki ben onun kim olduğunu bilmiyormuşum gibi? Onu bir sebepten dolayı işe aldım Barrett. Ona bir şans ver!"

"Çok geç," diye

homurdandım.

"Barrett..."

"Ve o denedi..."

Homurdanıyorum. "Ne yapmaya

çalıştın?"

"Hiçbir şey," diye

homurdanıyorum. "Barrett, ne

yapmaya çalıştı?"

"Bana çakmaya çalıştı, tamam mı!"

Şak diye söyledim. Helen'in rengi

soldu. "Barrett..."

"Gördün mü? Buraya gelip 'ayy düştüm, ne kadar sakarım' numarası yaptı. Ve işte..."

"Ön tarafta bir pulluk ona çarptı!"

Kaşlarımı çattım. Kahretsin, Delphine de

böyle demişti. "Artık çok geç ve umurumda

değil."

"Yapmalısın!" Helen tersledi. "Başka

birini bul."

"Barrett." "Ne?"

"Onu gördün..." Helen boğazını temizler. "Demek istediğim, düştüğünde sana parladığını söylemiştin..."

"Sırtüstü yatıyordu ve eteği kalçalarının etrafındaydı Helen. Evet, jinekoloğunun görebileceği her şeyi gördüm."

Helen inliyor. Elini kaldırıyor ve burnunu sıkıyor. "Ve sen tam olarak ne dedin?"

"Benimle oynamaya çalıştığını

söyledim." Helen yine inliyor.

"Ve sonra ona dışarı çıkmasını söyledim."

Başkan Yardımcım derin bir nefes alıyor. Bir kez

daha inliyor. "Oh, ne var Helen," diye

homurdanıyorum.

"Yani, açık olmak gerekirse, bir kadın ve sizden kıdemsiz olan yepyeni bir çalışanı ofisinizde sizinle yalnız bıraktınız. Sonra da düşüp çıplak kıcını gördükten sonra onu kovdunuz?"

Başımı salladım. "Bu her şeyi özetliyor. Ve?"

Helen'in yüzü kıpkırmızı oldu. "Ve lanet gömleğinin yarısı açıktı?" "Aşağı yukarı. Ve?"

"Peki 'cinsel taciz davası' kelimeleri kıcınızı büzüyor mu?" Tıslıyor. "Çünkü öyle olmalı!"

Ağzım gerildi. "Kahretsin."

"Kahretsin doğru! Gidip onu

getirmelisin!" "Bir bok yapmama gerek

yok," diye homurdandım. "Golding

Financial, bir yıl önce."

İnledim. "Helen..."

"Hayır, bana orada ne olduğunu anlat, Barrett. Bir sekreter Bob Golding'i, kendisinden iş istediğinde onu geri çevirdiği için kovmakla suçlamamış

mıydı?

oral seks?"

Ona ters ters baktım. "Helen, bu pek de aynı durum sayılmaz."

"On milyon," diye tıslıyor. "O kız mahkeme dışı bir anlaşmayla on milyon aldı. Ama daha da kötüsü, Golding'in müvekkillerinin her biri kefaletle serbest kaldı. Bob Golding bugün nerede, Barrett?"

Homurdanıyorum.

"Helen..." "Hayır,

nerede?"

İç çekiyorum. "Boktan bir üçüncü sınıf hedge fonunda kıdemsiz bir analist olarak çalışıyorum."

Yukarı baktım. Başkan Yardımcım kollarını kavuşturmuş bana bakıyordu. "Ben olsam Bayan Laurent'ı çağırır ve en yakın hukuk bürosuna gitmeden önce ona şaka yaptığınızı söylerdim."

İnledim. "Lanet olsun."

"Bunu düzeltmen gerek Barrett," diye iç geçiriyor Helen. Wall Street'in çoğu Helen'den korkar. O, Şükran Günü yemeğinde size terbiyenizi takınmanızı ve gidip ellerinizi tekrar yıkamanızı söyleyen otoriter, saçma sapan teyze gibidir. Ama biz bu işi yürütüyoruz. Ayrıca bu lanet dünyada benimle bu şekilde konuşabilen tek kişi o.

Masa telefonunu bana doğru itiyor, bana ters ters bakıyor ve sonra dışarı çıkmaya başlıyor. "Düzelt şunu, Barrett!"

Kendi kendime mırıldandım ve telefonu açtım. Lobideki resepsiyonu aradım.

"Evet efendim, Bay King?" diye cevap verir adam.

"Evet, Bayan Laurent diye biri çıkarsa, onu tutun. O yeni bir çalışan, sarışın..."

"Oh, efendim, az önce çıktı."

İnledim. Kahretsin. Telefonu kapattım, ayağa kalktım ve kapıdan çıkmadan önce montumu aldım.

Bugün cidden siktir olup gidebilir.

"VAY, EVE ERKEN MI GELDİN?"

"Evet, şey..."

Karşı komşum ve arkadaşım Ella'nın kapısı ardına kadar açık. Her zamanki gibi resim yapıyor. Açık kapı, onun çatı katında hava akımı sağlamaya çalışması. Diğer kiracılardan bazılarının boya kokusundan ya da onun yüksek sesli indie müziğini dinlemekten şikayet ettiklerini biliyorum. Ama benim hoşuma gidiyor. Ayrıca, o en iyisi.

"Ee, nasıl gitti?"

"Gitmedi," diye

homurdandım.

Ella hızla başını kaldırıp fırçasını yere bırakıyor. "Aman Tanrım, ne oldu?"

"Kovuldum."

Nefes nefese kaldı. "Ne?! Siktir, Delphine!" Bana sarılmak için koştu. Ama ben hemen ellerimi kaldırdım ve dışarı çıkardım.

"Üzgünüm... boya."

"Kahretsin, özür dilerim." Boyama önlüğünün ve ellerinin üzerindeki mavi ve yeşil çizgilere bakıyor. Tekrar bana bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Bekle biraz.

İlk gün mü? Ne yaptın lan sen?"

"Patronuma teşhircilik yaptım."

Gözlerini dikmiş bakıyor. "Ne yaptın?"

Gözlerimi deviriyorum ve ondan uzaklaşıyorum. Çıplak kıkımı göstermek için eteğimin arkasını yukarı kaldırıyorum. Ella'nın nefesi kesiliyor ve gülmekten kendini kaybediyor.

"Aman Tanrım. Neden?" Kıkırdıyor.

"Benim hatam değildi! Gelirken lanet bir kar küreme aracı bana çarptı."

"Ne?! Sen iyi misin?!"

"Hayır, hayır..." Neredeyse gülecektim. "Kamyon değil. Yani üzerime çamur ve yol tuzu sıçrattı. Beni işe alan kadın ofisin dışında kendimi kaybetmek üzere olduğumu gördü. Bana giymem için bu eteği verdi ama..."

"Aman Tanrım," diye inliyor Ella. "Delphine..."

"Sonra ayağım takıldı. Ve...evet. Hemen hemen her şeyi gördü."

Başını sallıyor. "Yani, kukunu gösterdiğin için mi kovuldun?"

İnledim. "İğrenç mi? Ve ona *çakmadım*, ayağım *takıldı*!"

Yine gülüyor. Ama en azından bunu saklamak için gerçekten iyi bir girişimde bulunuyor. "Kızım, bu çok boktan. Çok özür dilerim!" İç çekiyor ve somurtuyor. "Biz de büyük olayın ailen olacağını düşünmüştük."

"Evet, öğrendiğinde bunun pek de yardımcı olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandım.

Kaşlarını çattı. "Bekle, bilmiyor muydu?!"

"Asıl işe alma işini o yapmadı, Ella. Kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu. Sonra kafasına dank etti ve kendini kaybetti. Eğer daha önce teşhircilik yüzünden kovulmadıysam, kesinlikle aptal kardeşimin üvey kız kardeşi olduğum için kovuldum."

"Kahretsin, bu berbat."

"Evet," diye homurdandım. "Bir de bana sor." "Sarhoş olmak ister misin?"

Kıkırdıyorum. "Papa büyük bir şapka mı takıyor?"

Ella gülüyor ve onu takip etmemi işaret ediyor. "İçeri gel. Bar kesinlikle açık."

İç çekiyorum. "Evet. Önce bir duş alıp temizleneyim, sonra oraya giderim." "Elbette."

Ella evine geri dönüyor. Kapımı kapatıyorum ve duş almak için banyoya gidiyorum. Su utancımı gizleyen bir kefen gibi geliyor. Eteğimin altında korkunç bir cereyanla eve koşturduktan sonra gelen sıcaklık da yardımcı oluyor. İşim bittiğinde etrafıma bir havlu sarıyorum ve dışarı çıkıyorum. Yere yığılıp utanç içinde inlemeden önce kanepeye varıyorum.

Tamam, bu korkunçtu. Aklım Barrett'ta dolaşıyor -şimdiki Barrett'ta ve on yıl önce tanıdığım Barrett'ta. Tanrım, ondan çok hoşlanıyordum. Çocukken ona aşkıttım. Çoğunlukla bizim evde geçirdiği o yıl sürekli onun hayalini kurmuştum. O gittiğinde ve ben büyüdüğümde, bu hayaller son derece kirli fantezilere dönüştü.

Yanan yüzümü ellerimin arasına aldım. Doğruyu söylemek gerekirse, o zamandan beri onun hayalini kuruyorum. Bunu daha da kötü yapan şey bu. Sadece ilk gün ateşli, huysuz patronuma amımı göstermiş olmam değil. On yıldır onu arzuluyor olmam bile değil.

Ella yüksek sesle kapımı çaldı. Kanepeden irkilerek kalktım. "Kahretsin, özür dilerim!" Seslendim. "Bekle!" Giyinmek üzere olduğumu söylemek için kapıya doğru koşuyorum. Kapıyı kırıp açtım. "Pardon! Kırmızı mı beyaz mı açalım- S.KTİR!"

Neredeyse şoktan yine kırımın üstüne düşecektim. Onun yerine, yerden bir metre kadar yükseğe zıpladım. Ve havlum düştü.

"Siktir!" Tekrar çılgık atıyorum ve yukarı çekiyorum. Tüm vücudum titriyor ve yanıyor. Gözlerim, Barrett King'in sırttan gözleriyle buluşmak için yukarı kayarken irkiliyor.

"Kendini korumakta zorlanıyor gibisin," diye homurdanıyor sessizce. Kapı aralığımı dolduruyor ve ben titriyorum.

"Ben... Ben..." Kaşlarımı çatıyorum. "Normalde değil, hayır," diye mırıldanıyorum. "Yani sadece benimle."

Daha da kızardım. Dudaklarım sıkıca büzüldü. "Burada ne yapıyorsun?"

"İçeri girebilir miyim?"

Gözlerim kısıldı. "Hayır, yapamazsın."

Barrett bana ters ters bakıyor. Ama dudakları bir gülümsemeye dönüştü.

"Seni tanıyamadım." "Hadi canım."

Kaşlarını çatı. "On yıl oldu, Delphine."

"Biliyorum," diye kaşlarımı çatıyorum. "Artık çocuk değilim."

"Fark ettim," diye homurdanıyor. Gözleri bir an için alev alev parladığında titriyorum. "Helen'ın seni çoktan incelediğini fark etmemiştim," diye homurdanıyor. "Yani kardeşinle ilgili olarak."

"Ailemi görmüyorum, Barrett. Onlarla uzun zamandır konuşmadım, en azından kardeşimle."

Dişlerini gıcırdatıyor. "Ben...." Boğazını temizliyor. Sanki kelimeleri bulmaya çalışıyor. Ya da kelimeleri bulmuştur ama gururunu bir kenara bırakıp söylemeye çalışıyordur. "Daha önce aceleci davrandım."

"Hangi kısmı hakkında?"

"Hepsi." Kaşlarını çatıyor. "En azından çoğunu. Ben... yersiz konuştum."

"Ne hakkında?" Sırıttıyorum. Daha önce ofisinde olan güç dengesi şimdi burada tersine dönmüş durumda. Ve bu beni gülümsetiyor.

"İsteddiğini alacaksın Delphine," diye homurdanıyor. "Kına yakma."

Sırıttıyorum. "Yani kovulmadım mı?"

"Kovulmadın." Gözleri kısıldı. Karşı koymaya çalışıyorum. Kendime daha önce ne kadar hıyar olduğunu hatırlatıyorum. Ama bakışlarındaki sıcaklığın altında titremekten kendimi alamıyorum.

"Etkileyici bir özgeçmiş. Gerçekten liseden ve üniversiteden erken mi mezun oldun?"

"Sana söyledim, ben zekiyim."

Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Göreceğiz bakalım. Yarın, Delph..." kaşlarını çatar. "Bayan Laurent. Annenizin adını söylediğinizi unutmuşum."

"Barrett, yaklaşık-"

"İş yerinde görüşürüz, Bayan Laurent," diye homurdanıyor, sesi birdenbire iş konuşur gibi çıkıyor.

"Barrett, çok üzgünüm..."

"Sorun değil. İnsanlar tökezler."

"Hayır, yani..." Boğazımı temizliyorum. "Kardeşimle olanları kastediyorum..."

"Sorun yok," diye tıslıyor.

"Hayır, Barrett, değil. Ne oldu-"

"Sorun yok!" Birden tersledi. Yüzünde  fke   ekleri açıyor. Çenesi sıkıştı ve ben titredim.

" z r dilerim," diye mırıldandım. Ben sadece..."

"Bırak onu, Delphine," diye homurdanır.

Başımı salladım. "Teşekkür ederim. Yani... bilirsiniz işte. Beni kovmadığın için."

"Bugün değil," diye homurdanıyor. Sırıttığını görmek için başımı kaldırıyorum. "Ama yarın yepyeni bir gün, Delphine."

Gözleri bir kez daha üzerimde geziniyor. Titriyorum, her yerim sıcak ve karıncalanmış hissediyorum. Başka bir şey söylemeden dönüp hışımla koridordan aşağı iniyor ve y k asansörüne biniyor. Kapılar kapanıyor ve tuttuğumu bile fark etmediğim nefesimi dışarı veriyorum.

Evet, yarın yepyeni bir gün.

Çatı katımın kapısı arkamdan çarparak kapandı. Eşyalarımı ayaklarımın dibine bırakıyorum ve bar arabasına doğru bir adım atarak mekânı adımlıyorum. Viski hızlı ve ağır bir şekilde dökülüyor. Kim bilir ne kadar pahalı şişenin dumanlı kokusunu içime çekiyorum. Sonra içiyorum ve bir tane daha dolduruyorum.

İkincisinde acele etmiyorum. Aşağıdaki New York'un ısıltılı caddelerine bakan pencerelere doğru ilerliyorum. Sık sık yaptığım gibi hayretle başımı sallıyorum. Hayatınız en dipten en tepeye çıktığında böyle olur.

On yıl önce bunların hiçbirine sahip değildim. Adıma ancak dört temiz tişörtüm vardı. Ama ben ve babam idare ettik. Annem ben on bir yaşındayken beni terk ettikten sonra uzun süre birlikte idare ettik. Babam şu an sahip olduğum zenginliği hayal bile edemezdi. Ama kışını yırtarak çalıştı ve bana bunun önemini öğretti.

Şimdi ezeli rakibimle böyle tanıştım. O zamanlar Roland Simmons, babamın çimlerine baktığı adamın oğluydu. Babam ve ben, rayların karşısında olabildiğince uzakta yaşıyorduk. Ama Simmonslar? Bulutların üzerindeki lanet olası bir kalede yaşıyorlardı.

Normal bir dünyada Roland ve benim yollarımız asla kesişmezdi. Belki arabasını park ederdim ya da bir restoranda şarabını falan doldururdum. Ama bir gün, babamın kamyoneti iş yerinde bozuldu. Ben de yeniden inşa ettiğim eski pan-head Indian chopper'ımla onu almaya geldim. Meğer Roland da en az benim kadar motosikletlere meraklıymış. Adam arabama şöyle bir baktı ve sürekli garajında takılmaya başladık.

İlk başta, lanet bir film senaryosu gibiydi. Yolların yanlış tarafından gelen fakir çocuk, yanlış anlaşılmış zengin çocukla arkadaş olur mu? Ben o filmi izlemiştim.

Yaklaşık iki yıl boyunca hırsızlar kadar yakındık. Roland'a bisiklet mekanığı hakkında bildiklerimi gösterdim. SAT sınavlarımda başarılı olmama ve harika üniversite başvuruları yazmama yardım etti. Babam okul konusunda bana maddi olarak hiç yardımcı olamadı. Ama Roland'la birlikte Harvard'a girmemi sağlayan şeyin Roland'ın babası Harold'ın mektubu olduğundan hiç şüphem yok.

Yine de, ne kadar yakın olsak da, kafamın bir köşesinde hep bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. Her zaman buraya ait olmadığımı biliyordum. Roland benim "arkadaşımdı" ama diğer arkadaşlarının yanına getirdiğı biri değildi çünkü ben farklıydım. Param, arabam ya da havalı, pahalı kıyafetlerim yoktu. O dünyadan değildim ve bunu unutmama *asla* izin vermediler.

Babasının gülümseyip bana üniversite tavsiye mektubu yazmasıydı. Ama aynı zamanda eve her adım attığımda bana yan gözle bakmasıydı. Ben oradayken personelin iyi gümüş takımları saklamasıydı. Hepsini gördüm ama bir kenara itmeye çalıştım.

Ve o kadar da kötü değildi. Roland'ın yedi yaş küçük bir üvey kız kardeşi vardı. Yani sadece bir çocuktı. Ama her zaman bizimle sohbet etmek için garaja uğrar ya da etrafta dolanırdı. Her zaman söyleyecek güzel bir şeyi vardı. O da benim arabamı seviyor gibiydi, hatta babasının her zaman burun kıvırdığı benim külüstür arabamı bile sevmişti.

Ondan hoşlandığımdan değil... Yani bizden yedi yaş küçüktü. Ama ondan hoşlanıyordum. Hiç sahip olmadığım bir kız kardeş gibiydi. Hayatımdaki pek çok kötülüğü dengelememe yardımcı olan iyiydi.

Sonra dünyam alt üst oldu.

Roland o gece dikkatsizce araba kullanıyordu. Harvard'daki ilk dönemimizden beraber dönmüştük. Onun evindeydik; küçük kız kardeşiyle şakalaşmıştım. Sonra da bir partiye gitmiştik. Sarhoş değildi ama kenara çektiğimizde nefesinde içki vardı. Polis arabayı aradı ve torpido gözünde kokain buldu. Benim değildi. Hiç kullanmadım bile. Ama o gece, kesinlikle benimdi.

O gün, zenginlerin istedikleri her şeyi yapabileceklerini anladığım gündü. Arkadaşlığın farklı insanlar için farklı şeyler ifade edebileceğini keşfettim.

Roland benim olduğunu iddia etti. Tam orada, yolun kenarında, gözümün önünde. Polise uyuşturucunun benim olduğunu söyledi. İnkâr ettim tabii ki. Ama soyadı Simmons'dı ve babası polis sendikasına yılda üç milyon dolar veriyordu. Kime inandıklarını tahmin edin.

Bir öğleden sonra her şeyimi kaybettim. Harvard'dan atıldım, bursumu kaybettim ve ardından uyuşturucu bulundurmaktan on sekiz ay hapis yattım. Dediğim gibi, hayat sizi bazen yavaşça, bazen de ağzınıza bir yumruk indirerek kırar.

Bir yudum viski içtim.

Evet, bu benim ateşle imtihanımdı. Sonraki bir buçuk yılı parmaklıklar ardında kendi MBA'imi kazanarak geçirdim. Her kitabı okudum. Her kurumsal yazının üzerinden geçtim. On sekiz ay boyunca her gün, bütün gün ders çalıştım.

Diplomam yok. Mezunlar listesinde adımın olduğu bir okul yok. Ama öğrenmem gerekeni öğrendim. Çıktığımda da işe koyuldum.

Şimdi, bunların hepsi bende.

Kırk milyon dolarlık çatı katına bakıyorum. Kibirli bir gülümsemeyi kendimden esirgemeyeceğim. Artık zenginim. Çocukken bana tepeden bakan küçük pisliklerden daha zenginim. Ama ben onlardan biri değilim. Asla o dünyadan olmayacağım ve bu benim için sorun değil.

Ama şimdi bir hatırlatma var: Delphine.

O Roland'ın üvey kardeşi, Tanrı aşkına. Roland da öylece yok olup gitmedi. Bu dünyada karma diye bir şey yok, insanlar olmasını istese bile. Filmlerdeki gibi adalet yok. Olsaydı? Evet, Roland cezasını çekerdi.

Ama o zengin, zengin bir aileden geliyor. Böyle insanların ayakkabılarına asla bok bulaşmaz.

Roland en büyük rakibim Simmons Finans'ı yönetiyor. Ve kız kardeşi de benim yeni kıdemsiz analistim mi?

Sikeyim.

Bu birkaç farklı açıdan berbat bir durum. Birincisi, ailesi. Ama daha çok onun için. Bana açıkça yaptığı şey bu. Onun etrafında bu şekilde çözüldüm ve bu onu belden aşağısı çıplak görmeden önceydi.

Sorun sadece ailesi değil. Onu *istiyor* olmam. Onu daha önce hiç bir kadını istemediğim kadar istiyorum.

Çıplak teninin parıltısı ve daha önce ofisimde ve sonra tekrar ön kapısında gördüğüm kalçalarının arasındaki cazibe geri geliyor. İnledim. Sikim sertleşiyor. Kendimi tutuyorum ve kalınlaşan ereksiyonumu sıkıyorum. Ama sonra hırladım ve elimi çektim.

Tanrım, benim neyim var böyle? Bu şehirdeki her kadını parmaklarımı şıklatarak seçebilirim. Ama hiçbirini istemiyorum.

Delphine Laurent'ı istiyorum. Ve her zaman, her zaman istediğimi alırım.

İnliyorum ve viskimden bir yudum daha alıyorum. Onu istiyorum ama gardım hâlâ düşmedi. Öyle olmak zorunda. Ailesiyle arasının açık olduğunu iddia ediyor. Roland'la hiçbir ilgisi olmadığını iddia ediyor.

Bunu göreceğiz.

Kendimi bildim bileli duvarlarımı ördüm ve zırhımı giydim. Tek bir kişi bile onları aşmadı ya da çatlaklardan geçmedi. Peki neden Delphine ön kapıyı kırmak üzereymiş gibi hissediyorum?

Neden çoktan yapmış gibi hissettiriyor?

"Ve burası da sizin ofisiniz. Koridorun sonunda asansörlerin yanında bir salon var ve bu kattaki konferans odası her zaman müsait. Randevu almak için beni ya da diğer kızlardan birini aramanız yeterli."

Jenna, baş asistan, bana gülümsüyor. Ama bu sahte bir gülümseme. "Tatlım, sen benden on yaş küçüksün. Sen nasıl benim üstüm oluyorsun?"

"Yani, git kendini

becer?" Göz

kırpıyorum. "Ha?"

Jenna plastik bir gülümsemeyle kaşlarını çatıyor. "Size yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı dedim?"

Gerçekten de daha önce söylediği gibi. Kendimi kaybediyorum. Belki patronuna iki kez çakmak bir kıza bunu yapar.

"Hayır, ben hazırım! Çok teşekkürler, Jen!"

"Ben Jenna," diye gülümsüyor. Yine de gözleri gülmüyor.

"Doğru. Teşekkürler, Jenna. Sanırım iyiyim!"

"Burada olman çok güzel!" Tekrar sıkıca gülümsüyor. Sonra dönüp köşeyi dönüyor ve beni yalnız bırakıyor. Yeni, tamamen cam duvarlı ofise şöyle bir bakıyorum. Arkamı dönüyorum ve ağzımdan sessizce "vay be" kelimesi çıkıyor. Manhattan'ın güneyinin büyük bir kısmının manzarası inanılmaz.

"Yerleştin mi?"

Nefesim kesildi ve döndüm. "Oh, Bayan Hammerschmitt!"

Helen cam kapı aralığımdan gülümsüyor. "Sadece kontrol ediyordum. Ve lütfen, sadece Helen iyi. Ofis iyi mi?"

"Öyle mi?!" Güldüm. Sonra kendimi toparladım. "Evet, bu..." Sırıtiyorum. "Bu muhteşem. Çok teşekkür ederim Helen."

"Ne için?"

"Beni işe aldığın için mi?" Gülümsüyorum.

Gülüyor. "Özgeçmişin kusursuz, Delphine. Sana sahip olduğumuz için mutluyuz."

Belki bazılarınız, diye düşünüyorum kendi kendime. Belki de poker suratım üzerinde çalışmalıyım. Çünkü Helen gülüyor.

"Bay King de öyle, Delphine. O sadece..." Duraklıyor. Konuşmanın yanından geçip gitmekte acele etmiyor gibi görünen Jenna'ya dönüp ince bir gülümsemeyle bakar. Jenna yine de ipucunu alır ve sıvışır.

Helen bana geri döndü. "Tedbirli, hepsi bu. Ve sert." Gülümsüyor. "Bazen aniden."

"Fark etmemiştim..." Kaşlarımı çattım. "Bayan

Hammerschmitt..." "Helen."

Gülümsüyorum. "Helen, kardeşimin kim olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Bu bir sorun teşkil edecek

mi?" "Hiç de değil."

"O zaman evet, biliyorum ve hayır, umurumda değil." Tekrar gülümsüyor. "Bay King'e bir şey olmaz, güven bana." Omuz silkiyor. "Pekala, yerleşmenize ve işlere başlamanıza izin vereceğim."

"Helen, bunu kuru temizlemeye verdim." Bana ödünç verdiği, yeni temizlenmiş ve kuru temizleme poşetinde duran eteği ona uzatıyorum. "Bunun için çok teşekkür ederim, dün."

"Benim için zevkti, Delphine." Eteği elimden aldığı anda gülümsüyor. "Sadece ne yapıyorsan onu yap ve iyi olacağız."

O gidince, ben de bir şeylere başlamak için oturuyorum. Ama uyandığımda içtiğim bir fincan kahve yeterli gelmedi. Özellikle de gecenin yarısını Barrett'ın beni çıplak gördüğü gerçeğini düşünerek ve hayal kurarak geçirdiğim için. İki kez.

İnledim ve ayağa kalktım. Koridorun sonundaki dinlenme odasına doğru ilerliyorum. Pırıl pırıl otomatik espresso makinesini görüyorum ve sıırıyorum. Mükemmel. Yanına gidip çalıştırmak için düğmesine basıyorum. Makine sessizce mırıldanıyor; köşeden gelen sesleri duyabileceğim kadar sessiz, bir çeşit dinlenme salonu var.

"Ciddi misin lan sen?" Bir kadın sesi soluk soluğa.

"Evet. Candice'e diş fırçasıyla temizletti!" İkinci ses Jenna.

"Bunun yasal olmasına imkân yok!" Üçüncü bir kadın sesi araya girer. "Bunun yasadışı olduğunu sanmıyorum," diyor ilk ses tekrar.

"Sekreterinizin elleri ve dizleri üzerinde sürünerek diş fırçasıyla yerleri fırçalamasını sağlamak için mi?" Dördüncü bir kadın sesi.

Jenna, "Yasadışı değil, sadece aşağılık bir hareket," diye homurdanıyor.

Espressom bitiyor ve makine yüksek bir bip sesi çıkarıyor. Sesler kesiliyor. İnledim. Harika. Şimdi kulak misafiri olmuşum gibi görünüyor. Çünkü dinliyordum. Bir nefes alıyorum ve gülümseyerek köşeyi dönüyorum.

"Merhaba!"

Jenna ve birkaç sekreter daha sus pus oldu. Önce birbirlerine, sonra da şüpheyle bana baktılar.

"Ben Delphine," diye gülümsüyorum. "Hepinizle tanıştığıma memnun oldum!"

"Bay King'in yeni analisti siz misiniz?" Sıkıştırılmış yüzlü bir kadın ince bir sesle konuşuyor.

"Evet, öyleyim. İlk günüm!" Suratımı ekşittim. Hiç kırılmadılar. Boğazımı temizliyorum. "Oğlum, tam bir hıyar, ha?"

Anında hepsi rahatladı. Bütün masa bana sırtıyor. Jenna yanındaki boş sandalyeyi çekerken kendisi de gülümsüyor.

"Kızım, King Equities'e hoş geldin."

GERÇEKTEN KALIP Jenna ve diğer yönetici asistanlarıyla çene çalmıyorum. Aslında bir an önce işe koyulmam gerekiyor. Bir tur hoş beşten ve iş çıkışı bir şeyler içmeye söz verdikten sonra masama geri dönüyorum.

Anında ofis telefonum çaldı. "Alo?"

"Bay King sizi ofisinde görmek istiyor."

Kadın cevap beklemeden telefonu kapatır.

"Peki majesteleri," diye yüksek sesle homurdanıyorum. Bay King'in burayı gerçek bir kralmış gibi yönettiğini yavaş yavaş anlamaya başlıyorum. Ama öyle tabii ki. Wall Street'in Şeytan Kralı'nın ta kendisi.

Kendimi toparlayıp koridordan aşağı iniyorum ve merdivenlerden onun katına çıkıyorum. Boş yüzlü sekreteri bana sadece başını sallıyor. Telefona bir şeyler fısıldıyor ve sonra tekrar başını sallıyor.

"İçeri girebilirsin."

Büyük çift kapıya doğru yürüyorum. Kendimi toparlıyorum, nefes alıyorum ve sonra kapıları ardına kadar açıyorum. İçeri adımımı atıyorum. Kapılar arkamdan ağır bir tıkırtıyla kapanıyor. Ve işte orada, kürsünün üzerindeki masasında, sanki lanet olası bir tahtta oturuyor.

Ona bakıyorum. Bu, eskiden sigara içen, rock müzik dinleyen ve garajda kardeşimle birlikte motorlar üzerinde çalışan aynı çocuk. Kaba ellerini ve yağa bulanmış kaslarını hatırlıyorum. Kirli, ikinci el kıyafetlerini ve külüstür arabasını hatırlıyorum.

Şimdi New York'un kralı. "Beni duydun mu?"

Göz kırpıyorum. Barrett'ın bana baktığını fark ediyorum. "Pardon, ne dedin?"

Bana ters ters bakıyor. "Dina-Tech satın alma teklifindeki rakamların nasıl görüldüğünü sordum."

"Dina-Tech...."

Gözlerini deviriyor. "İlaç şirketi mi? Şu kanser ilacını yapıyorlar-" "Kim olduklarını biliyorum," diye karşılık veriyorum.

"Oh, güzel, sohbete hoş geldiniz."

Gözlerimi ona dikiyorum. Barrett ince ince

gülümsüyor. "Evet?"

"Hiçbir şey," diye mırıldanıyorum.

Gülümsemesi biraz genişler. Küstahça. "Nasıl

görünüyorlar?" "Emin değilim. Onları henüz görmedim."

"Oh, harika," diye alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Seni işe aldığımızı çok memnunum. Harika, harika iş, Delphine."

Kaşlarımı çattım. "Özür dilerim," diye kekeliyorum.

"Sadece tamir et," diye homurdanıyor. "Yola koyulma vakti geldi Delphine. Gidebilirsin."

Kırıntıları fırçalıyormuş gibi el sallaması beni sinirlendiriyor. "Tamam, ne var biliyor musun?!" Tıslıyorum.

Yukarı bakıyor. Neredeyse eğlenmiş görünüyor. "Evet?"

"Dina-Tech rakamlarına bakacak zamanım olmadı çünkü burada sadece on bir dakikadır çalışıyorum, tamam mı?!" Ona ters ters baktım. "Zamanı yavaşlatamadığım için mi yoksa Roland'la akraba olduğum için mi bana hıyarlık ediyorsun? Bu arada ben de onun dev bir sik torbası olduğunu düşünüyorum."

Sırıttıyor. Nabzım gümbür gümbür atıyor. Çok uzun gibi görünen bir süre boyunca ikimiz de bir şey söylemiyoruz.

"Bitti mi?" Sonunda homurdanıyor.

"Soruma cevap verecek misin?"

Ağız inceliyor. "Bu senin ilk gerçek işin, bu yüzden bunu ona bağlayacağım."

"Seni bir-" olduğun için çağırdığımı düşün.

"Dur." Bu kelime aramızdaki boşluğu balta gibi kesti. Barrett ayağa kalkıp kürsüsünden bana bakarken yavaşça başını sallıyor. "Geçmişimiz ne olursa olsun, ya da senin sefil kardeşin aracılığıyla birbirimizi bir şekilde tanıyor olmamız? O on yıl önceydi," diye tıslıyor. "Ve ben artık o adam değilim."

"Ve ben artık o küçük kız değilim-

" "Bunu anladım."

Sırtış şekli dün gördüklerini gözümün önüne getiriyor. Bilirsin, sadece beni, çıplak ve lanet yere yayılmış. Ve görünüşe göre dairemin ön kapısında dikiz şovu yapıyormuşum.

"Peki bu ne anlama geliyor?" "Bence

biliyorsun," diye homurdanıyor.

"Neden bana söylemiyorsun Barrett," diye tıslıyorum.

O daraltır onun gözler. Ama sonra o sırtıyor. "Giymek külot bugün, Delphine?"

Derinden kızardım. "Bana bunu

soramazsın." Gülüyor. "Oh, evet

sorabilirim."

"Bu cinsel tacizdir."

Gözlerini deviriyor. "Külot giyip giymediğini sormak için mi? Dünden sonra, bunun adil bir soru olduğunu söyleyebilirim."

"Bu değil-"

"Ve sen de beni teşhir ettin, Delphine," diye omuz silkiyor. "İşyerinde tacize uğrayan benim."

Bana sırtıtarak bakıyor. "Bu hiç komik değil."

"Katılmıyorum."

"İyi ki milyarlarca dolarlık bir şirket yönetiyorum, komedi programı değil. Madem milyarlarca dolarlık bir şirket yönetiyorum, o halde neden işe koyulmuyoruz?" diye homurdanıyor.

"Biz mi?"

"Sen," diye tersledi. "İşinin başına dön. Sana burada yapman için para ödediğim şeye mi?" Ona ters ters bakıyorum. "Seni bu kadar hıyar yapan ne?"

Dondu kaldı. Çizgiyi aştığımı hissediyorum. Ama umurumda da değil. Pislik gibi davranıyor ve ailemin kim olduğu için beni cezalandırdığını biliyorum. Ve bu beni kızdırıyor.

"Eskiden-"

"Beni hiç tanımadın, Delphine. Hayır, *dur*," diye tersliyor ağzımı açtığımda. Aniden ayağa kalktı. Gümleğinin altında omuz kasları kasılıyor. Kocaman ellerini masaya vuruyor.

"Öyle olduğunu düşünüyorsun. Ya da belki de o güzel, zengin kafanda benimle ilgili küçük, güzel bir resim çizmişsindir. Eğer yaptıysan, o resmi çöpe atardım. Çünkü o ben değildim. Ya da belki de sarmaşıklarla kaplı gül kulenden bunu anlayamadın."

"Bu hiç adil değil," diye tıslıyorum usulca.

"Bununla başa çık!" Tersledi. "Benim, Delphine!" Neredeyse bağıyor. "Ve bu bizim ilişkimiz. Ben senin patronunum; sen de benim lanet olası *çalışanımsın*."

Korkmam gerektiğini biliyorum. İblis Kral bana böyle kükrediğinde dehşete düşmeliyim. Ama korkmuyorum. Sorun şu ki, bunun beni titrettiğini kendime bile itiraf etmekten utanıyorum. Muhtemelen olmaması gereken yerlerimi ateşlendiriyor.

Ayrıca gözlerimi devirmek istememe neden oluyor. Wall Street'in geri kalanı onun gazabından korkup sinmiş olabilir. Belki ben de biraz korkuyorum. Ama aynı zamanda kirli kot pantolonlu ve gözlerinde büyüleyici bir parıltı olan çocuğu da görüyorum.

Gözlerimi deviriyorum. Dönüyorum ve ofisinin kapısına doğru yürümeye başlıyorum. "Öğle yemeğinden önce çok fazla insanı giyotine göndermemeye çalışın majesteleri," diye alaycı bir şekilde çıkışıyorum.

"Ofisinize dönerken kıyafetlerinizi çıkarmayın prenses," diye tersledi.

Hışımınla dışarı çıkıp kapıyı çarparken öfkeyle kızarıyorum.

Bu bir sorun olacak.

Parmağımı kol dayanağına vuruyorum. Bentley şehir arabasının arkası New York trafiğinin en yoğun olduğu saatlerde bile sessiz. Sanırım ses yalıtımı için fazladan beş yüz bin dolara değmiş.

Şoförüm Central Park West'ten binama doğru ilerlerken camdan dışarı bakıyorum. Bu Delphine olayı hiç iyi değil. Onun kıcını kovmak istemekle kıcını yatağa çekip dilimi üzerinde gezdirmek istemenin karışımı... kafa karıştırıcı.

Karışık bir durum. Ve ben kafa karıştırıcı ya da karmaşık şeyler yapmam.

Ben plan yaparım. Alaylar yaparım. Bilmem gereken şeyi, bilmem gerekmeden çok önce bilirim. Hayatımı ve işimi elli adım önceden planlarım. Bu şekilde, geleceğini görmediğim sürprizler ya da tuzaklar olmaz. Eğer ortaya çıkarlarsa, onlar için plan yapmış olurum.

Ama Delphine Laurent için plan yapmadım.

Bir gündür benim için çalışıyor. Ve onu şimdiden bir düzine kez kovmak istedim. Sorun şu ki, ben de onu iki kat daha fazla sahiplenmek istedim. Bugün benim için tam bir yıkımdı. Bütün günümü

Onu hayal ederek ofisimde volta atıyordum. Bazen sadece ben söylediğimde ağzını kapattığını hayal ediyordum. Diğer zamanlarda ise masamın üzerine eğilmiş, daha fazlası için inlediğini hayal ediyordum.

Tanrım, bu sürdürülebilir bir sorun değil.

"Efendim?" Şoförümün dahili telefonu

çalıyor. "Efendim?"

"İleride biraz sorun var. Sanırım bu aslında sizin binanız olabilir."

Kaşlarımı çattım. "Ne?" Camı açıp dışarı bakıyorum. Kahretsin, o haklı. İleride, binamın önünde yarım düzine polis arabası var. Telefonum çalıyor ve aşağı baktığımda Franklin'in, kişisel avukatımın aradığını görüyorum.

"Franklin, uzun süre konuşamayacağım."

"Binanın dışındayım. Arabanı görüyorum. Orada kal." Telefonu kapatıyor.

"Kenara çek, teşekkürler," diye homurdanıyorum şoföre. Çekiyor ve bir dakika sonra Franklin açık pencereme doğru koşuyor.

"NYPD'deki bağlantılarımdan biri önceden aradı. Buralardaydım, ben de yeni geldim."

"Ne haltlar dönüyor?"

Kaşlarını çattı. "Ben Lisa."

İnledim. "Benimle dalga mı geçiyorsun! Yine mi?!"

Lanet olsun. Lisa benim sapığımdı. Ya da görünüşe göre hala öyle. Yasaklama emri olsun olmasın. Birkaç ay önce bir şekilde çatı katıma girip kendini yatağıma çıplak kelepçeleyen kadın. Dediğim gibi, psikopatlık tahrik edici bir şey değil.

Franklin istemesine rağmen şikayetçi olmadım. Ama ona karşı ağır bir yasaklama emri var. Evimin ya da işimin üç mil yakınına gelemez, bu da Manhattan'ın büyük bir bölümünü ona yasak hale getiriyor. Ya da değil, görünüşe göre.

"Komşulardan biri evinizde bir gürültü duymuş. Güvenlik geldi ve onu duşta buldu."

"Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

Franklin'in çenesi sıkıştı. Başını sallar. "Hiçbir fikrim yok. Sizininki gibi bir güvenlik sistemi bunu imkânsız kılmalı."

"İçeri nasıl girdiği hakkında hiçbir fikirleri yok mu?" "Hâlâ parçaları bir araya getirmeye çalışıyorlar." İnledim.

"Ona sorsalar olmaz mı?" Franklin'in yüzü gerildi.

"Tanrım, bana söylemediğin şey ne?"

"Onu gözaltında tutmuyorlar, Barrett."

Ona bakıyorum. "Ne?"

"Güvenlik onu duşta bulmuş ama üzerinde bıçak varmış. Dışarı çıkarken onları uzak tutmayı başarmış. Bodrum katındaki konsiyerj hizmetlerine gitmek için servis asansörünü kullanmış ama onu orada kaybetmişler."

Bir dizi küfür tıslıyorum. Parmaklarım burun kemiğimi sıkıyor. "Benimle dalga geçiyor olmalısın."

"NYPD onun için alarm verdi. Ama Barrett, arkadaşın olarak, bu gece senin evinde kalmamanı öneririm. Güvenliğinizi atlatmış olması hiç de küçük bir şey değil. Onlar onu bulana kadar burada kalmanı gerçekten tavsiye edemem."

Beni sinirlendiren bu rahatsızlık. Bir otel odası ya da başka bir şey için ödeme yapmak umurumda değil. Şu anda gidip nakit parayla ikinci bir çatı katı satın alabilirim. Zaten ofisime bağlı küçük bir dairem var. Ama evim evimdir. Benim sığınağım. Ve tehlikeye atıldı. Tekrar söylüyorum.

"Pekala, bu işin üstünde kalabilir misin?"

"Elbette," diye başını sallar Franklin. "Onu arayan kendi adamlarım da var zaten. Peki ya Barrett?"

"Biliyorum," diye homurdandım.

"Bu sefer..." "Suç duyurusunda bulunun."

YARIM SAATLİK TRAFİK SONRASI, OFİSE GERİ DÖNDÜM. Beni içeri alan güvenlik görevlileri dışında her yer bomboş. Üst kata çıktığımda ışıkların çoğu da kapalıydı. Ama bu bana çok iyi geliyor. Yalnız olmak genelde işe yarar.

Ayak seslerini duyduğumda neredeyse ofisimin kapısına varmıştım. Donup kaldım. Döndüm ve gözlerim karanlık ofisi taradı. Lisa en üst düzey ev güvenlik sistemimi atlattı. Buraya girmek çocuk oyuncağı olurdu.

En yakınımıdaki şeye uzanıyorum, o da sekreterim Alicia'nın boş masasında duran dev bir New York kar küresi oluyor. Gürültü konferans odalarından birinden geliyor. Yavaş ve sessiz hareket ediyorum. Çenem geriliyor. Kar küresini geri getirip kapıya uzanırken gözlerim kısılıyor.

Onu savurup açıyorum ve arkasından saldırırken hırlıyorum.

"Uzak dur *amına* koyayım-"

Delphine kanlı bir ılık atıyor. Görünüşe göre sandalyeden yaklaşık bir metre havaya sıçırıyor. Kelimenin tam anlamıyla konferans masasının üzerinden fırlıyor ve diğerk taraftaki sandalyelere çarpıyor. Bana baktığında çenesi düştü.

"Delirdin mi sen?"

Ona ters ters bakıyorum. Nabzım hızla atıyor. Yüzü bir hayalet kadar beyaz. "Burada ne halt ediyorsun?"

"Çalışıyor!" Çığlık atıyor. "Barrett, ne oluyor lan!! Az önce dm kopardın!"

Derin, titrek bir nefes alır. Gözleri kar küresine bakıyor. Yavaşça indiriyorum.

"Ben... seni başka biri sandım," diye

homurdandım. "Ne şanslıyım!"

nce ona, sonra kar küresine bakıyorum. Yavaşça gülümsüyorum. Ona bakıyorum ve sırtıyorum. "Hiç böyle zıplayan birini grmemiştım."

Yarı gülüyor, yarı boğuk bir nefes alıyor. "Evet, gelecek yıl Olimpiyatlarda ABD takımını için yarışacağım."

Biraz daha geniş gülümsedim. "Ofisimde olacağım."

"Tamam."

"Seni çok korkuttuğım için özür dilerim."

Zayıfça gülümsüyor. "Cidden az kalsın altıma işiyordum."

Yarım bir sırtış attım. "Peki, tekrar özür dilerim." Konferans odasından çıkıp ofisime doğru yürümeye başladım. Kar küresi Alicia'nın masasına geri dönüyor. Ama sonra duruyorum. Kaşlarımı çatıyorum ve dönüp konferans odasının kapısına bakıyorum.

Bu çok kötü bir fikir.

Ama yine de geri dönüyorum. Bu sefer önce kapıyı çalıp sonra içeri giriyorum. "Evet?"

"Geç oldu," diye homurdandım. "İşin bitti."

Eğri büğrü gülümsüyor. "Oh, şey, yapmam gereken çok şey var." Kaşlarını kaldırıyor. "Dina-Tech'ten gelen rakamları düzeltmem gerekiyor, biliyorsun."

Onun sivri ifadesine sırtıyorum. "Yarın. Bence ilk günün için on dört saat yeterli, sence de öyle değil mi?"

Omuz silkiyor. "Belki." Delphine bana bakıyor. "Barrett, gerçekten çok üzgünüm... bilirsin işte. Her şey için..."

"Dur," diye homurdanıyorum. Başımı sallıyorum. "Özür dilerim."

Başka tarafa bakıyorum. Sonra tekrar ona bakıyorum. Bu çok berbat bir fikir. "İçki içer misin?"

"Tabii ki evet." Bunu söyledikten sonra yüzü kızarıyor. "Üzgünüm, belki de olması gerekenden biraz daha hevesliydi." Zayıfça gülümsüyor. İçimden kıkırdıyorum.

"Bu beni sabah Starbucks'ına gizlice votka koyan kız gibi gösterdi, değil mi?"

"Belki biraz. Yine de hevesinizi takdir edebilirim." Yine

zayıfça gülümsüyor.

"Şu anda hiç kahvem yok ama gitmeden önce bir şeyler içmek isterseniz..." Omuz silkiyorum. "Bar açık."

Ne yapıyorum ben?

"Bir içki?" Bana kuşkuyla bakıyor. "Seninle mi?" "Ya da değil," diye homurdandım. "Sadece bir teklifti."

"Hayır, aslında kulağa harika geliyor." Gülümsüyor. Şimdiye kadar gördüğüm en masum, silahsız gülümseme olabilir. "Yakınlarda bir yer var mı?"

"Son derece." Sırıtiyorum. "Oraya 'ofisim' deniyor."

Delphine kıkırdıyor. "Özel bir yere benziyor. Kıyafet kuralı var mı?" "İç çamaşırı genellikle teşvik edilir."

Kıpkırmızı oldu. Gözlerimi kaçırarak yere bakıyor. "Sanırım bunun peşini henüz bırakmıyoruz, değil mi?"

"Hiç şansın yok. Hadi ama."

Delphine koridorda beni ofisime kadar takip ediyor. İçeride, pencere kenarındaki koltuklara doğru başımı sallıyorum. "Ne içersiniz?"

"Viskiniz var mı?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Evet?"

Sırıtiyor. "Columbia'daki profesörlerimden biri beni buna alıştırdı. Bana genç bir kadının bunu sipariş etmesinin erkekleri şaşırttığını ve harika bir güç hareketi olduğunu söyledi."

Sırıtiyorum. "Sen zaten işe alındın, Delphine. Hiçbir şey kanıtlamana gerek yok. Ne içmek *istersin*?"

"Scotch, aslında," diye kıkırdıyor. "Artık gerçekten seviyorum." Omuz silkiyor. "Yine de süslü bir şeye ihtiyacım yok."

"Elimdeki tek şey fantezi." İkimize de birer bardak doldurup yanına gidiyorum. İçkiyi ona uzattım ve büyük deri Chesterfield'da yanına oturdum. Büyük bir kanepeler. Kucağımda oturuyor gibi değil. Ama yine de ona bu kadar yakın oturmak samimi hissettiriyor. Özellikle de seçebileceğim başka bir kanepeler ve iki sandalyeler daha varken.

Pencereden şehrin ışıklarına bakarak sessizce içiyoruz. Sonunda ona döndüm.

"Yani Roland'la gerçekten konuşmuyor musun?"

Kaşlarını çatı ve bir yudum aldı. Bana dönüyor ve başını sallıyor. Ağzı ince ve acımasız görünüyor. "Hayır, istemiyorum."

"Sadece siksiz bir pislik olduğu için mi, yoksa daha fazlası mı var?"

Sırıtiyor. Ama sonra küçük bir kaş çatmaya dönüşüyor. Tekrar pencereye bakıyor ve bir içki daha alıyor. "Aslında sekiz yıldır neredeyse hiç konuşmadık."

Kaşlarımı çatıyorum. "Bunu duyduğuma üzıldüm" gibi bir şey söylemeyeceğim, çünkü üzülmedim. Ama mutsuz olsun ya da olmasın, Roland hâlâ onun kardeşi.

"Bir arkadaşına zarar verdi," diyor sessizce. "Aslında en iyi arkadaşlarımdan birine."

Kaşlarımı çatı. "Ne yaptı ki?"

"On altı yaşındaydık, yani bu sekiz yıl önceydi. Roland yirmi iki yaşındaydı ve Noel için Harvard'dan eve dönmüştü. Amanda ona çok aşıktı ve

Bunu biliyordu. Yatiya kalmıştı ve film izliyorduk. Roland sürekli gelip ona içki ikram ediyordu. Yorgundum, bir ara uyuyakalmışım. Ama uyandığımda gitmişlerdi."

Hem çok kızgın hem de çok kırılgan görünüyor. Bardağına bakıyor. enem sıkıştı.

"Amanda'yı soyunmuş ve kendinden geçmiş bir halde banyoda ağlarken buldum. Ne olduğundan tam olarak emin değildi ama..."

Hırlıyorum. "Yüce Tanrım," diye tısladım.

"Ve ertesi gün, hiçbir şey olmadı. Babam Amanda'nın ailesiyle oturdu, onlara yüklü bir ek kesti ve bir yığın susma emri ve ifşa etmeme belgesi imzalattı. Roland kutlama yaptı. Sanki gerçekten dışarı çıkıp paayı kurtardığı için kutlama yapmış gibi."

Delphine gözyaşlarını tutmaya çalışıyor gibi görünüyor. Ayrıca çok kızgın görünüyor.

"O gün ailemle konuşmayı bıraktığım gündü. Roland'la zaten pek konuşmuyordum. Ama babamın, ağabeyimin kızlarına saldırdığı konusunda sessiz kalması için birine para verdiği gün, o ilişkiyle de işimin bittiğini anladım."

"Ondan nce Roland'la konuşmuyor muydun?"

Başını sallıyor.

"Neden?"

Delphine bana bakıyor. Omuz silkiyor ve zayıfça gülümsüyor. "Sana yaptıkları yüzünden."

Ağzım gerildi. Bir şey söylemiyorum ve pencereden dışarı bakmak için dönüyorum. "Yani babana sessizlik muamelesi falan mı yaptın?"

Bana ters ters bakıyor. "Hayır, ona artık onunla bir ilişki yaşamak istemediğimi ve bir daha konuşmamıza gerek olmadığını söyledim."

Dönüp ona bakıyorum. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Özel okulda iki yılım daha vardı ama ondan sonra işimiz bitti."

Sırıttım. "Sen hâlâ Simmons'sın." "Ben bir

Laurent'ım," diye sıkıca geri atıyor.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Belki isim olarak değil ama banka hesabı olarak."

İnce ince gülümsüyor. "Aslında, hayır, değilim. Babama gidip kendini becermesini söylediğimde, o kadar. Özel okuldan sonra beni kesti."

Kaşlarımı çattım. "Ne yani, Beşinci Cadde'deki alışveriş hesaplarınızı mı askıya aldı?"

Delphine bana ters ters baktı. "Yani benimle ilişkisini kesti. Yüzüğü öpmeyince kendi başıma kaldım. Lisans ve yüksek lisans programlarım için burslar aldım."

Şaşkınlıkla göz

kırpıyorum.

"Şaşırdın mı?"

"Biraz, aslında."

Delphine sırtıyor ve içkisinden bir yudum alıyor. "Şu halimize bak. Yer değiştiriyoruz, ha? Fakir New York'un kralı oluyor, prenses ise kira ödemek için iş dileniyor."

Alaycı bir şekilde gülümsüyorum.

"Fakir, ha," diye homurdanıyorum.

Bardağına doğru kıkırdıyor.

"Yolunuz kesildiği için üzgünüm."

Omuz silkiyor. "Artık daha mutluyum. O ailede olmak ruhumu satmak gibiydi."

"Ahh, peki," diye sırtıyorum ve kadehimi kaldırıyorum. "İyi ki Wall Street'in Şeytan Kralı için çalışmaya gelerek kendini kutsamışsın."

Kızarır ve bardağına bakar.

"Her lakabı duydum Delphine," diye omuz silkiyorum. "Ve umurumda değil." Sırtıyorum. "Fakir yeni bir lakap olabilir."

Kızarıyor. "Özür

dilerim." "Sorun

değil."

Ofise şöyle bir göz gezdiriyor ve sonra hafifçe gülüyor. "Yani, iyiden de öte gibi görünüyor."

Omuz silkiyorum. "İlginç bir yolculuk oldu."

Delphine koltuktan kalkıyor. Pencereye doğru yürümesini ve şehre bakmasını izliyorum. Kendime bir kez daha, beni onun gibi tökezleten bir kızla içki içmenin ne kadar kötü bir fikir olduğunu hatırlatıyorum. Benim ve onun ailesiyle olan geçmişimiz durumu daha da kötüleştiriyor.

"Yaptığın şey çok etkileyici, Barrett." "Plan

hep buydu, ben sadece..."

"Raydan mı çıktı?"

"Onun gibi bir şey," diye homurdanıyorum.

Ayağa kalkıyorum ve tavandan tabana büyük pencereye doğru birkaç adım atıyorum. "Bir içki daha içecektim," diye homurdanıyorum. "Sen mi?"

Delphine güzel sarışın başını sallar. "Bir tane daha yapabilirim." Ama aniden arkasını döndü. "Oh, ama ben alabilirim-" Tökezleyerek bana çarptı. Nefes nefese kaldı. Elindeki kristal bardak yere düşüp paramparça oldu.

"Siktir!" Nefes nefese kalır. Geri sıçramaya çalışıyor ama neredeyse kendi ayağına takılıyordu. Onu sabitlemek için tuttum. Elleri dışarı fırlayıp kollarımı kavlıyor ve göğsüme doğru yarı düşüyor. Delphine kızarıyor ve kendini sabitliyor. Ama ikimiz de hareket etmiyoruz. Birbirimizden birkaç santim uzakta öylece duruyoruz.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor. Gözleri kocaman ve benimkilere bakıyor.

"Üzülme."

Başını sallıyor. Dudaklarını ıslatıyor. Ona olan açlığım kabarıyor ve tatmin olmak için kükrüyor.

"Belki de gitme vakti gelmiştir," diyor

usulca. Başımı sallıyorum. Çenem

gıcırıyor. "Belki de."

Yutkunuyor. Zayıfça gülümsüyor, sanki ortamı yumuşatmaya çalışıyormuş gibi. "Dur tahmin edeyim, evdeki manzaran buradan daha mı iyi?"

"Öyle," diye sırtıyorum. "Ama aslında bu gece burada

kalıyorum." Kaşlarını çattı. "Ofisinde mi?"

"Çatı katımda bir sorun var."

"Havyar ve şampanyanız mı bitti?" "Şirin,"

diye mırıldandım kuru bir sesle.

Delphine dudağını emer ve kızarır. Tanrım, bu benim felaketim. Yaklaşıyorum. Bunun kötü bir fikir olması umurumda değil. Ne kadar tehlikeli olduğu umurumda değil. Tek bildiğim, onu yanımda istiyorum.

Onu yakınımda istiyorum.

Bana bakıyor ve titriyor. "Belki de içki içmek kötü bir fikirdi," diyor sessizce.

Homurdanıyorum. "Berbat bir fikir."

"En kötüsü," diye nefes alıyor. Göğsü inip kalkıyor. Eli uzanıyor ve gevşemiş kravatımı hafifçe çekiştiriyor. İnliyorum ve ellerim kalçalarına gidiyor. Tanrım, parmaklarımın altında kendini çok iyi hissediyor. Onu kendime çekiyorum, o da bana izin veriyor.

"Barrett..." Ateşli bir şekilde nefes alıyor.

Çekip gitmem lazım. Bu berbat bir fikir. Bu hiç görmediğim bir teğet. Her şey için plan yaparım. Ama onu hiç planlamadım. Ona karşı hissettiğim çekimi hiç planlamadım - beni içine çeken ve ondan uzaklaşmayı ya da dönmeyi imkansız kılan gücü.

Senaryonun dışına çıktım ve bu iş raydan çıkıyor.

Arkamı dönüyorum. Ama eli kravatımı tutuyor, sanki bırakmak istemiyormuş gibi. Bu küçük bir jest. Ama bu benim kırılma noktam. Bu benim felaketim. Ve şimdi benim de onu bırakma şansım yok.

Vahşice geri dönüyorum. Homurdanıyorum, onu kendime doğru çekiyorum ve eğilip ağzını sertçe öpüyorum.

KALBİM HIZLA ATIYOR. Başım dönüyor. Tüm vücudum iki yöne çekiliyormuş gibi hissediyor. Ama yine de geri çekilmiyorum. Dudaklarım onunkilere sıkıca yapışıyor, sanki dünyadaki son öpücüğümümiş gibi onu öpüyorum.

Bir yandan, Barrett King'i öpüyorum. Gençlik aşkımdan on yıl ve fantezilerimden on yıl sonra, Barrett King'i gerçekten öpüyorum.

Diğer taraftan mı? Barrett King'i öpüyorum. Bana her bakışında kalbimi çalan çocuk Barrett'ı değil. Hayır, erkek Barrett'ı öpüyorum. Şeytan Kral Barrett. "Ona bir gömlek getir" diye beni tersleyen adamı öpüyorum. Bir barbar reisi gibi ardında fetih ve yıkım izleri bırakan adamı.

Bu bir içgüdü. Geri çekildim. Ve aptal beynim bunu düşünemedi, ona tokat attım. Anında nefesim kesildi. Elim ağzıma gitti.

"Aman Tanrım, Barrett...

Barrett derinden hırlıyor. Gözleri sıcak bir şekilde gözlerime bakıyor. Bağırmasına ya da beni itmesine hazırım. Beni daha sıkı tutmasına ve daha da sert öpmesine hazır değilim.

İnliyorum. Ellerim kravatını kavıyor ve ağzım onun için açılıyor. Beni geri itiyor. Sırtım şehre bakan büyük pencerenin camına çarptığında nefesim kesiliyor. Dili benimkini buluyor ve ellerim gömleğinin üzerinden göğsüne kayıyor. Dudaklarımdan öpücüğü alırken çok daha büyük olanı çenemi sahiplenerek kavıyor.

"Bekle," diye nefes nefese kaldım. Geri çekildiğimde nefes nefese

kalmıştım. "Bunu yapamayız." "Kim demiş?"

"Sen benim

patronum musun?"

"Ve?"

Başparmağı yavaşça alt dudağımda geziniyor. Titriyorum ve ona olan arzum çılgınca artıyor. Bir iniltiyle kendimi ona bırakıyorum. Hırlıyor ve beni vahşice öpüyor. İçimde vahşi bir şey yanıyor. Daha önce hiç böyle öpülmemiştim. Ama hep böyle öpülmek istemiştim. On yıl önce babamın garajında onu gördüğüm andan beri *onun* tarafından böyle öpülmek istiyordum.

"Barrett," diye inliyorum. Beni öpmeye devam ediyor, beni titretiyor ve inletiyor. "Ben... Barrett, ben o kız olmayacağım," diye nefes nefese kalıyorum.

"Hangi kızmış o?" diye homurdanıyor. Bir eli kalçamı sahiplenici bir şekilde sıkıyor. Diğeri saçlarıma doğru kayıyor. Sıkıca kavıyor, dudaklarımı onunkilere bastırıyor. Derinden inliyorum.

"Patronuyla yatan o kız olmayacağım," diye nefes nefese kaldım.

"Uyumaktan bahseden kim?" diye hırlıyor. Eliyle bluzumu çekiştirerek eteğimden kurtarıyor. Bunu yapmasına izin veriyorum. Tanrım kimi kandırıyorum, yapmasını *istiyorum*. Nefes alışım hızlanıyor. Tenimin her yeri karıncalanıyor. Eli yine belimin üzerinde. Bu kez parmakları gömleğimle eteğimin arasındaki çıplak teni okşuyor.

"Uyumak yok o zaman?"

"Hiç," diye hırlıyor ağzıma karşı. Göbeğim sıkılaşıyor. İçimde sıcaklık zonkluyor.

"Peki, bunun yerine ne yapmalıyız?" İnliyorum; sesimin çok istekli değil de baştan çıkarıcı çıkmasını umuyorum.

Barrett derinden inliyor. Eli tekrar kalçamın üzerinde kayıyor. Gömleğimi kaldırıyor ve parmakları karnımın üzerinde geziniyor. İnliyorum ve tenim onun dokunuşuyla karıncalanıyor. Eli aşağıya, eteğimin ön kısmına doğru kayıyor. Aşağıya doğru kaymaya devam ediyor ve sonra onu kavıyor. Eteğimi yukarı doğru çekiyor ve etek ucu kalçalarımın doğru gittikçe yükseldiğinde inliyorum.

Onu durdurabilirim. En azından, sanırım durdurabilirim. Ama önce onun durmasını istemeliyim. Ve şu anda, durması dünyada yapmasını istediğim en son şey.

"Seni bu pencerenin önüne getirmemde uyku falan yok."

Nefesim kesildi. Hiç kimse benimle böyle konuşmamıştı; bu kadar kaba ve bu kadar ileri. Yine de hırıltılı sesi ve o iğrenç sözleri dizlerimi titretiyor. Kalçalarımın arasından sızan sıcaklık külotumu ıslatıyor.

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Erkekler seninle böyle konuşmaz, değil mi?" Sızlanıyorum. Başımı sallıyorum.

"Ve neden senin de bir tane için can attığın izlenimine kapılıyorum?"

İnliyorum.

"Neden böyle bir izlenime kapılıyorum Delphine?" diye dudaklarıma doğru hırlıyor. "Sonunda bir tanesi olduğu için sıırılsıklam olmuşsun."

Ağzımdan gırtlaktan gelen bir inilti çıkıyor. "Sana hiç ne kadar kibirli olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Birkaç tane ve sık sık. Ve soruma cevap vermediniz." "Barrett..."

İnledim.

"Külotunun ne kadar ıslak olduğunu sorardım," diye homurdanıyor. "Ama giyip giymediğini bile kim bilebilir?"

İnledim. "Sen tam bir pislisin," diye inliyorum.

"Ve sen de benim için sırılsıklamsın, değil mi?"

Eteğimi yukarı çekerken nefesim kesiliyor. Çekmeye devam ediyor ve ben onu durdurmuyorum. Aslında, devam etmesini istiyorum. Ağzına karşı nefes nefese kalıyorum. Kelimeleri söyleyemiyorum. Ama kafamın içindeki her ses, elbiselerimi yırtıp atması ve bana ne isterse yapması için çığlık atıyor.

Birinci sınıf bir alfa hıyarı olabilir. Ama hayatımda hiç bu kadar çok şey istememiştim.

Eteğimi daha yukarı çekiyor. Havanın kaygan, ıslak külotuma değdiğini hissettiğimde sıcıyorum. Barrett ikimizin arasına bakıp sırtıyor. "Vay vay, sanırım biri bugün külotunu giymeye karar vermiş."

"Sadece senin için," diye alaycı bir şekilde inliyorum.

"Tanrım, yapmamalıydın," diye homurdanıyor. Ağzı önce çenemde, sonra da boynumda geziniyor. Yumuşak dudakları ve sakallı çenesi kulağıma yaklaştığında inliyorum. "*Gerçekten* yapmamalıydın," diye hırlıyor. "Hadi bunu düzeltelim."

İri eli bacaklarımın arasından kayıyor. Kalçalarımın birini sıyırdığını hissettiğimde inliyorum. Kalçalarımı ona doğru itene kadar bana yaklaştıkça yaklaşıyor. Bu ahlaksızca ve utanmazca bir his. Ama buna karşı koyamıyorum. Bu

Onun elini üzerimde hissetme çaresizliği beni onun için kıvrandırıyor. O da bunu biliyor.

Barrett kıkırdıyor. "Hevesli küçük şey, değil mi?" "Aman Tanrım, neden böyle bir pislüksin?" İnliyorum.

"Neden bir pislik *olduğum* için bu kadar ıslanıyorsun?" diye tıslıyor.

"Ve ıslak olduğumu kim söylüyor-" Eli yolun geri kalanını yukarı kaydırduğunda sözlerimde boğuluyorum. Tamamen ıslanmış külotumun içinden sıcak, zonklayan amımı avuçluyor ve nefesim kesiliyor.

"Biliyorum," diye sessizce kulağıma hırlıyor. "Benim için ıslandığımı söylüyorum."

Avuç içi kumaşın üzerinden beni kavırıyor. Başparmağı belimdeki dantelin üzerinde ileri geri geziniyor. Başparmağını altına itiyor. Yavaşça külotumu aşağı sıyırmaya başlıyor. Derinden inliyorum.

Külotum dudaklarımdan sıyrıldığında inliyorum. Onları aşağı çekiyor ve sonra dizlerime düşmelerine izin veriyor. Eli tekrar yukarı kayıyor. Bu sefer inlediğimde, bunun nedeni büyük elinin çıplak amımı avuçlaması.

"Barrett," diye nefes nefese kaldım.

"Biz... yapmamalıyız..." "Durabilirim."

Sözlerinde kendini beğenmişlik var. Bu şövalyelik değil, bir tehdit. Elini çekmeye başladı. Ama Tanrı yardımcım olsun, kalçalarım teması korumak için öne doğru itiyor. Ve bunu yaptığında Barrett sırıtıyor.

"Açgözlü kız," diye hırlıyor derinden.

Elini bana doğru itti. Kalın bir parmak dudaklarımı yavaşça okşuyor. Beni iyice açtığında inliyorum. Büyük parmağı zonklayan klitorisime sürtündüğünde nefesim kesiliyor.

"Siktir, Delphine," diye homurdanıyor. Beni derinden öpüyor. Parmağı amımı okşuyor ve kalçalarım onu karşılamak için itiyor. "Çok ıslak," diye homurdanıyor. Biraz geri çekiliyor ve bana sırtıyor. "Uzun zaman oldu mu?"

İnledim. "Sen tam bir pisliksin." "Ve elimin her tarafına damlatıyorsun."

Kalın bir parmağını içime sokuyor. G noktamı okşamak için içeriye doğru kıvrırken derinden inliyorum. Avuç içi klitorisime sürtünüyor. Onları durdurmak istiyorum ama kalçalarım kendi akıllarıyla hareket ediyor. Utanmadan eline karşı sürtünüyorum. Göğsünü pençeliyorum ve gömleğini çekerek açmaya başlıyorum.

Barrett hırlıyor ve beni derinden öpüyor. Eteğim belime dolanmış, külotum dizlerimde ve çıplak kığım cama dayanmış halde beni büyük pencereye yapıştırıyor. Bacaklarım onun için daha da açıldı. Kalçalarım ona karşı daha sert sallanıyor.

"Ben... Barrett, olmamalıyız..."

"O zaman bana durmamı söyle," diye hırlıyor. "Bana durmamı söyle, Delphine." Sızlanıyorum. "I..."

"Sadece söyle, ben de durayım." "I..."

"Evet?" Tıslıyor.

"*Yapamam*," diye inliyorum.

Gülümsemesi düpedüz muzaffer. "O zaman benim için gelsen iyi olur."

İki kalın parmağını içime sokuyor. Onları içeri ve dışarı sokuyor. Avuç içiyle klitorisimi yavaş daireler çizerek okşuyor. Beni yutmak ister gibi öpüyor.

Beni vücuduyla cama yapıştırırken kalçamda devasa bir şeyin zonkladığını hissedebiliyorum.

Daha yüksek sesle inlemeye başladığımda "Benim için gel," diyor. "Sen... oh Tanrım... çok patronluk taslıyorsun," diye inliyorum,

"Gel," diye hırlıyor. Ve sormuyor, söylüyor. "Benim için gel," diye hırlıyor. "Hemen şimdi benim için gel."

Wall Street'in Şeytan Kralı zıpla dediğinde, ne kadar yükseğe diye sorarsınız. O bir soru sorduğunda, bir cevabınız olsa iyi olur.

Peki ya seni milyar dolarlık ofisinin panoramik penceresine, külotun dizlerindeyken ve parmakları amını okşarken bağladığında ve sana gelmeni söylediğinde?

Senin var.

Dudaklarına doğru haykırıyorum. Tırnaklarım çıplak göğsünde geziniyor. Ağzım dudaklarından göğsüne düşüyor ve orgazmımı teninde boğuluyorum. Parmakları içime girip çıkıyor. Kalçalarım onlara sürtünüyor ve bacaklarım doruk noktamları birlikte sallanıp titriyor.

Elini yavaşça benden çektiğinde hâlâ titriyorum. Tekrar bardağa doğru sarktım. Gömleğimin düğmeleri bir şekilde yarı açık. Eteğim belime dolanmış ve kıvrılmış. Külotum dizlerimde.

Barrett elini yavaşça dudaklarına götürürken başımı kaldırıyorum. Dudaklarını açıyor ve iki parmağını içine çekiyor. Parmaklarını yavaşça yalayarak kayganlığımı temizlerken kıpkırmızı kesiliyorum. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Birden telefonu çalmaya başlar. Kaşlarını çatar ve susturmak için elini ceketinin cebine sokar. Anında tekrar çalmaya başlar. Yine homurdanır ve kapatır. Ama bu sefer ofis telefonu durmadan çalmaya başlar.

"Lanet olsun," diye hırlıyor. Masa telefonu susar ama cep telefonu tekrar çalar. Barrett bu kez cebinden çıkarır. Ekrana dik dik bakar ve sonra cevap verir.

"Franklin, hey," diye homurdanıyor. Benden uzaklaşıyor. Anında, onun yakınlığının sıcaklığını özlüyorum. Ama aynı zamanda, ayıltıcı bir soğuk duş gibi. Birden patronumun ofisinin penceresine yaslandığımı ve külotumun dizlerimde olduğunu fark ediyorum.

Barrett telefona bir şeyler mırıldanmak için arkasını döner. Ama rüya gibi an gitmişti. Aşık olsam da olmasam da, gerçek şu ki, az önce lanet olası patronumla oynadım.

Barrett telefonu kapattı. Ben kızarıp külotumu yukarı çekerken o arkasını dönüyor. Eteğimi düzeltiyorum ve hızlıca bluzumun düğmelerini iliklemeye başlıyorum.

"Bunu almak zorundaydım."

"Oh, bu..." Elimden geldiğince rahat bir şekilde omuz silkiyorum. "Özür dilemene gerek yok." "Özür dilemiyordum."

Ona ters ters bakıyorum. O da bana sırtarak karşılık verdi.

"Bu olmamalıydı," diye mırıldanıyorum sessizce.

Barrett'ın gözleri beni içine çekiyor. "Ve yine de..."

Ona ters ters baktım. "Ben o kız olmayacağım, Barrett. Lanet olası patronuyla yatan o saçma kız olmayacağım."

"Peki, neydi o?" Homurdanıyor.

Yutkunuyorum. Gömleğimi çabucak içine sokuyorum. "Bir daha olamayacak bir şey." "Peki ya olabilir ve olacak dersem?"

Titriyorum, hararetle. Göbeğim sıkılaşıyor ve zonkluyor. Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Cinsel tacizin ne olduğunu anlıyorsun, değil mi?"

"Ben bahis adamı değilim," diye homurdanıyor. Bana karşı hareket ediyor. Beni tekrar yavaşça cama yapıştırdığında nefesim kesiliyor. "Ama bahse girecek olsaydım, çoktan ıslanmış olduğuna bahse girerdim."

Yüzüm ısınıyor. Bunu hisseden tek yerim de o değil. Barrett

kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyor. "Haklıyım, değil mi?"

Yüzümün kızarması daha da derinleşiyor. Konuşamıyorum, çünkü ağzımdan çıkabileceklere güvenmiyorum.

"Bana yanıldığımı söyle, Delphine," diye homurdanıyor.

Titrek bir nefes alıyorum. "Ben gidiyorum." Onu bir şekilde itip geçiyorum. Ofisinin kapısına doğru hışımla ilerlemeye başladım. Ama sonra sözleri beni durdurdu.

"Seni istiyorum."

Donuyorum. Titriyorum ve dönüyorum. "Ne?"

"Beni duydun," diye homurdanıyor. Gözleri beni delip geçiyor. Gömleğinin düğmelerini yeniden ilikleme ya da içine sokma zahmetine girmemişti. Gözlerim pantolonundaki kalın şişkinliğe takılıyor.

"Seni istiyorum," diye hırlıyor. "Hepinizi."

Titriyorum ve ürperiyorum. "Bunu bana söyleyemezsin."

"Az önce yaptım," diye karşılık verir. "Ve eğer sen de aynı şekilde hissetmiyorsan, bunu zorlamayacağım. Ben böyle biri değilim."

Kaşlarımı çatıyorum. Dudağım alaycı bir şekilde kıvrılıyor. "Yani sen bir avcı değil misin?"

"Yani kovalamıyorum. Hiçbir zaman." Gözlerimi deviriyorum. "Ne kadar kendini beğenmişsin."

Barrett ince ince gülümsüyor. Omuz silkiyor. "Yarın, işe geldiğinde..."

Bana doğru adım atıyor. Mesafeyi kapattığında titriyorum, nefesim kesiliyor. Üzerimde beliriyor ve hızla nefes alıyorum.

"Eğer bunun devam etmesini istiyorsan," diye homurdanıyor. "Külot giyme."

Titriyorum. Tüm vücudum ondan daha fazlasını istemek için kenetleniyor ve ağrıyor. Ama bunun berbat bir şey olduğunu biliyorum. Bu berbat ötesi.

"Peki ya ben onları giyiyorsam?" Sessizce girişimde

bulunuyorum. Barrett'ın çenesi geriliyor. "O zaman

bu iş biter."

Yutkunuyorum. "Ve eğer değilsem, o zaman

ben-" "O zaman sen *benimsin*."

İLERİ BAKIŞTA, ofisimde olanların bir hata olma ihtimali var. Ertesi sabah erkenden ofisimde oturmuş espresso içiyorum. Erkenciydim çünkü hiç ayrılmamıştım. Delphine buradan kaçıp gittiğinde, ofisimin dışındaki gündüz daireme çekildim. Ve onun amının tadı hala dudaklarımdayken uykuya daldım.

Ama gün ışığı berraklık getirir. Netlik şüphe getirir. Dün gece burada yaşananların hepsi bir hataydı aslında.

Ama bunun sadece kendime söylemem gereken bir cümle olduğunu biliyorum. Günahlarımdan arınmak için kendime bunun bir hata olduğunu söylemem gerekiyor. Ama o kadar da derinlerde değil, öyle olmadığını biliyorum. Onu sonuçlarını bilerek aldığımı biliyorum. Neyin tehlikede olduğunu biliyorum ve yine de yaptım.

Ben de tekrar yapardım.

Ofis yavaş yavaş etrafımda canlanıyor. Alicia bir şeye ihtiyacım olup olmadığını görmek için uğruyor. Helen birkaç kez kontrol ediyor. Teknik satın alma ekibimden bazıları, tamamen unuttuğum hızlı bir strateji toplantısı için geliyor.

Tüm bunlar aklımı Delphine'den uzaklaştırıyor diyebilirim. Ama bu yalan olur. Çünkü hiç de öyle değil. Sonunda Delphine'in yönettiği Dina-Tech toplantısına katılmak için ofisimden ayrıldığımda da pek yardımcı olmuyor.

Konferans salonunun ön tarafında, beyaz tahtada strateji belirlemeye çalışıyor. Ben de odanın arka tarafında aletimin pantolonumu yırtmasını engellemeye çalışıyorum. Sürekli göz göze geliyoruz. Ve bunu yaptığımızda lanet bir sorun oluyor. Yüzü pembeleşiyor ve çenem biraz daha sertleşiyor.

Delphine uzun vadeli yeniden yatırımdan bahsediyor. Ama tek duyabildiğim dün geceki inlemeleri. Onu boşalttım. Parmaklarımı yaladım. Ona açça sırttım. Kolyesiyle oynuyormuş gibi yapıyor. Ama bunu yapanın orta parmağı olduğu gerçeğine kör değilim. Bana doğru attığı dudak bükme hareketi bunu kanıtlıyor.

Hayal kırıklığı içinde başımı sallıyorum. Tanrım, benim için bir çırpıda diz çökmeye hazır kadınlarla dolu bir şehirdeyim. Ve istediğim tek kadın az önce bana orta parmağını gösterdi ve pis pis baktı.

Gülümsüyorum. Bu küçük oyunu iki kişi oynayabilir. Elimi kaldırıyorum. Odadaki herkes ona bakıyor, bana değil. Ona sırtıyorum ve parmaklarımı tekrar ağızma götürüyorum. Kızarmasından, hangi parmaklar olduğunu anladığımı söyleyebilirim.

Günüme devam etmeye çalışıyorum. Onu düşünmemeye çalışıyorum. Dün gecenin her detayını hatırlamamaya çalışıyorum. Ama bu anlamsız. Ve özellikle de kararımızı düşünüyorum: külot bu tehlikeli ve aptalca oyunların bittiği anlamına geliyor. Hiçbiri oynamaya devam edeceğimizi söylemiyor. Ama toplantı sırasında eteğini kaldırıp kontrol edemezdik ki.

Gün devam ediyor. Delphine'den tek bir ses duymadım ya da tek bir bakış görmedim. O bir hayalet. Ve bu da bir şeyler yapmamı imkânsız hale getiriyor. Parmaklarımı masama vuruyorum. Ofisimde volta atıyorum. Bir ya da dört kadeh içmeyi düşünüyorum. Lanet sinirlerimi yatıştırmak için mastürbasyon yapmayı düşünüyorum.

Onu düşünmemeye çalışıyorum. Ama bu, yanarken bar-be-que'yi düşünme demek gibi bir şey.

Ofisimin penceresinin yanındaki sandalyeye yığıldım. Kaşlarımı çatıyor ve dişlerimi gıcırdatıyorum. Yani, lanet olsun, ne olacağını sanmıştım ki? Bir noktada buraya gelip eteğini yukarı çekeceğini mi? Benim için masamın üzerine mi eğilecekti?

Kaşlarımı çatıyorum. O öyle bir kız değil. Kendini zengin adama atıp tüm doğru cümleleri söyleyen tiplerden değil. O kitap ineği. On yaş büyük birinin özgeçmişine sahip, arkadan konuşan küçük bir dahi. Bu lanet şehrin her yerinde kendini bana atan kadınlar kristal flütte şampanya gibidir. Delphine ise buzlu viski; dumanlı, karmaşık, biraz cesur ve memnun etmek için eğilip bükülmeyen.

Sorun şu ki, ben şampanya istemiyorum. Ben viski istiyorum.

Onu istemek çalışmamı imkansız hale getiriyor. Pantolonumun içinde çelik bir kiriş gibi sert olmak durumu daha da kötüleştiriyor.

Nihayet, günün sonunda. Alicia ofisimin dışından vızıldayarak içeri girdi.

"Ne?" diye homurdanıyorum. Bu benim her zamanki çekiç çekiciliğimden daha fazlası. Delphine'in durumu beni daha da katlanılmaz bir pislik haline getiriyor. Ama umurumda değil. Şanslıyım ki Alicia bu işi sırtından atmakta usta.

"Bayan Laurent sizi mi arıyor,

efendim?" "Onu buraya getirin,"

diye tısladım. "Hemen."

Ayağa kalkıyorum. Sonra oturuyorum. Tekrar ayağa kalkıyorum ve bar arabasına doğru yürürken kaşlarımı çatıyorum. Ama sonra hemen geri dönüp tekrar masamın arkasına oturuyorum. Kapıya dik dik bakıyorum. Sonunda kapı açıldı ve Delphine içeri girdi.

"Eee?" Şak diye söyledim.

Gülömsüyor. Lanet olsun. Kendimi asla "pürözsüz" olarak tanımlamam. Ama "kurnaz" iyi bir kelime olabilir. Ama o bunu mahvediyor. Ve sanırım öyle olduğunu bilmek hoşuna gidiyor.

"Pek sabırlı değilsin." Gülömsüyor. Evet, bundan zevk alıyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Olabilirim. Sadece şu an değil."

"Açıkça."

Boğazımı temizliyorum. Ayağa kalkma dürtüsüne direniyorum. Merdivenlerden masama doğru yürüdüğünde bundan çok daha fazlasını yapma dürtüsüne direniyorum. Gözlerim onu içine çekti. Onu daha önce sunumda gördüğömden farklı bir şey var. Sonra fark ettim. Bluzunun iki düğmesi açık. Eteğı daha önce olduğundan biraz daha yüksek. Saçları açık. Homurdandım.

Beni kızdırmaya çalışıyor. Ya da beni kışkırtmaya. Ya da bir bok yapmaya "çalışmıyor" ama yine de aynı etkiyi yaratıyor.

Masamın önünde durdu. Bana sırtıyor, ben de homurdanıyorum. "Eee?"

Mırıldandım.

Delphine dilini dişlerinin üzerinde gezdirir. Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve kalçasını sallıyor.

"Seni becermeyeceğim."

Kaşlarımı çatıyorum, ama sadece kısa bir süreliğine. İşte cevabım. Dün gece bir hataydı. Bunu ikimiz de biliyoruz ve yüzöme patlamadan önce ihtiyacım olan netlik bu.

"Tamam." Sertçe başımı salladım. Bir kalem ve bir bloknotu masanın üzerine itiyorum. "Bir numara yaz. Senindir ve bunu geride bırakırız." Omuz silktim. "Takasın sonu. Ben senin patronunum, sen de benim çalışanımsın. Sen kendi işini yap, ben de benimkini. Bu kadar." Çenemi sıktım. "Bu senin için çalışıyor mu?" Mırıldandım.

Delphine bana nazlı nazlı gülümsüyor. Patisinin altında fare olan bir kediye benziyor.

"Evet?"

"Daha bitirmemiştim, Barrett"

İçimi çektim ve sandalyeme geri gömüldüm. "O zaman lütfen devam edin." Sonra kaşlarımı çatıyorum. "Ve açıklığa kavuşturalım, sen benim çalışanımsın. Bay King ya da efendim."

Delphine gözlerini devirir. Sonra bir nefes alır. "Patronumla yatmayacağım. Ama..."

Derinden kızardı. Sikim anında sertleşti. Doğrudum ve ona bakışlarımı sertleştirdim.

"Ama?"

"Ama...." Ağırılığını gergin bir şekilde diğerkalçasına

kaydırıyor. "Ama menüde hâlâ başka şeyler de var."

Allığı iyice koyulaşıyor. İnliyorum, çünkü az önce çivilediğimi biliyorum. "Evet," diye fısıldıyor Delphine.

Sessizce homurdanıyorum.

"Ayrıca, senin kol şekerin olmayacağım."

"Pardon?"

Yine kızardı. "Senin küçük metresin olarak ortalıkta dolanmayacağım. Kamuoyunda seninle ilişkilendirilmek kariyer yapma şansımı yok eder."

Başımı salladım. "Çünkü ben senin patronunum."

"Evet, o ve sen bir pislik olduğun için."

Öfkem alevleniyor. Ama o da bana sırtınca, öfkem şiddetli bir arzuya dönüşüyor. Ama aynı zamanda hüsrana. İnliyorum. Kahretsin, bunun böyle olacağını düşünmemiştim. Sadece benim olmasını istedim. Ama ben oyun oynamam. Çemberlerden atlamam. Ve kesinlikle anlaşmalardan taviz vermem. Bu üçü de olacak gibi görünüyor.

"Ve ben de senin emrine amade değilim. Herhangi bir saatte beni arayıp gelmemi istemeyeceksin. Rastgele-"

"Anladım, Delphine," diye homurdanıyorum. Sonra iç çekip başımı sallıyorum. "Bak, belki de bu bir hataydı-"

"Hâlâ işim bitmedi."

Gözlerimi deviriyorum ve sandalyeme geri oturuyorum. "Sonra ne olacak?" Sinirleniyorum. Aslında kızgın değilim. Daha çok hayal kırıklığı. Ona duyduğum şehvet reddediliyor. Hem de hiç reddedilmiyor. İnkar artık pek alışık olduğum bir tepki değil.

"Başka hangi koşullar?" Homurdanıyorum. "Başka kurallar? Madde? Lanet olası değişiklikler ya da ekler? İşin içinde lanet olası bir komite olacak mı?"

Bana sırtıyor.

"Evet?" Homurdanıyorum. "Başka ne söylemek istersin?"

"Söylemek için mi?" Sırtışı genişliyor. "Hiçbir şey." Elini çantasına attı. Birden masamın üzerine bir şey bırakıyor. Dantelli siyah bir tanga olduğunu anlamam bir saniye sürdü.

Sikim kalınlaşıyor. Şehvetim bir hayvan gibi kükrüyor. Yavaşça ona bakıyorum. Delphine derin derin kızarıyor, dudağını ısıyor.

"Söyleyecek başka bir şey yok," diye fısıldıyor. "Sadece bu." Topuklarının üzerinde döner. "Yarın görüşürüz, *efendim*."

Ofisime geri dönmek için acele etmiyor. K1ııı baştan ıııkarıcı bir şekilde sallanıyor ve sikim masamın altından bir delik açmaya ııalışıyor.

Oyun başlasın.

ÜÇ GÜN ÖNCE, hayatımda yaptığım en cesurca şey, karaokede yaklaşık on yabancınn önünde bir Spice Girls şarkısı söylemekti.

Bugün, finans dünyasının en acımasız ve vahşi adamlarından biri tarafından yönetilen, dünyanın en etkileyici hedge fonlarından birinde işe gidiyorum. Ve külot giymiyorum. Çünkü bana giymememi söyledi.

Bunu ifade etmenin diğerr bir yolu da ateşle oynadığımdır. Aslında şeytanın kendisiyle oynuyorum. Ama sığağı seviyorum. Aslında, sıcaklığı bu kadar çok sevdiğim için neredeyse korkuyorum. Bana aç ve vahşice bakmasını seviyorum. Benden taleplerini seviyorum. Ve bu talepler onun otoriter bir pislik olmasından çok daha fazlası. Daha çok beni almaktan kendini zor tutuyormuş gibi geliyor. Ki bu çok ama çok ateşli.

Ve böyle hırladığında? Oof, Tanrım.

Asansörle en üstten ikinci kata çıkıyorum. Orası benim katım. Konferans odalarının çoğı, yönetici ofisleri ve Barrett'in kendi taht odası ofisi en üstte bir kat yukarıda. Asansörden inip resepsiyon masasını geçiyorum ve koridorlardan geçerek kendi ofisime ulaşıyorum.

Onu görmeden önce yolu yarılamıştım. Helen ve diğerr birkaç üst düzey kişiyle birlikte cam duvarlı bir toplantı odasındaydı. Ama beni gördüğünde, gözleri

Anında bana doğru geliyorlar. Sertleşiyor ve alev alev yanıyorlar.

Titriyorum ve arkama bakmamaya kararlı bir şekilde yürümeye devam ediyorum. Ama sonra, çatladım. Ona baktım. Bir saniye içinde bildiğini anladım. Kalem eteğimin altına bir şey giymediğimi biliyor. Kızarmış gülümsememden anlıyor. Ben de onun aç ve vahşi bakışlarından anlıyorum.

On dakika sonra masamda otururken telefonum

çaldı. "Seni görmem gerek."

Lanet olsun, bu hırıltı. Hararetle kaynıyorum. Sandalyemde kıpırdanıyorum. Sanki sesi bana bir şekilde dokunuyor. Anında tahrik oldum. İç çamaşırı olmadan, bu bir sorun teşkil edecek.

Yutkunuyorum. "Şu anda çok meşgulüm," diyorum kayıtsızca. Telefonda homurdandığını duyunca sırtıyorum.

"Ve ben senin patronunum," diye hırılıyor Barrett. Tanrım, bu gür ses beni ıslatıyor. "O yüzden buraya gel."

Kalçalarımı sıkıyorum. Kızarıyorum ve dudağımı çiğniyorum. "İş için mi?" "Başka ne için olabilir ki?" Homurdanıyor.

Yüzüm kızardı. "Sen söyle."

Barrett yine homurdanıyor. "Hayır, değil."

"O zaman ne için?" Onu zorluyorum. Onu kışkırttığımı biliyorum. Bunun bir aslanla oynamak gibi olduğunu biliyorum. Ama bunun heyecanını seviyorum.

"Peki," diye tersliyor. "Masamın üzerine eğilmen için, böylece o eteği yukarı itebilir ve benim için boşalana kadar dilimi klitorisinden kış deliğine doğru gezdirebilirim."

Sanki bir sandviç sipariş ediyormuş gibi tamamen soğukkanlı bir şekilde söylüyor.
Ve ben

Sırlıslıklam.

Nefesim titriyor. "I-"

"Şimdi, Delphine," diye

mırıldandı. "Ben...ben yapamam."

Telefondan gelen hırıltıyı neredeyse hissedebiliyorum.

"Affedersiniz?" "Yapamam," diye fısıldıyorum. "Gerçekten yapmam gereken bir ton iş var." "Bu kabul edilemez," diye homurdanıyor.

Kıkırdıyorum. "Bana oral seks yapmana izin vermek yerine iş yaptığım için beni kovacak mısın?"

"Aklımdan geçti."

Kızardım.

"Değilsin, değil mi?"

"Ne değil?"

"O lanet eteğin altına bir şey giymek."

Kaynıyorum. İçimdeki sıcaklık zonkluyor. "Belki de değil." "Göster bana," diye hırlıyor.

Dudağımı ısırdım. "Sana söyledim, işim var...." "Bana bir resim gönder."

Derinden kızardım. "Barrett, ben..."

"Evet, öylesin," diye homurdanıyor. "Göster bana, Delphine. Ve Bay King ya da efendim."

Aniden telefonu kapattı. Sıcaktan titriyor ve sıırıslıkılam oluyorum.

Önce aşığıya, sonra yukarıya, ofisimin cam duvarlarına bakıyorum. Tekrar masanın altındaki kucağıma bakıyorum. Kendime gözlerimi deviriyorum. Bunu yapmayı ciddi ciddi düşünmüyorum, değil mi? Bu delilik. Yine de telefonuma uzanıyorum. Derinden kızarıyorum ve telefonu masanın altına kaydırıyorum.

Ne yapıyorum ben? Ama ne yaptığıımı biliyorum. Bacaklarımı açıyorum. Telefonumun kamera düğmesine basıyorum. Sahte deklanşör sesini duyuyorum ve masanın altındaki flaş ışığını görüyorum. Derinden kızarıyorum.

Telefonu kaldırıp bakıyorum. Gözlerim yuvalarından fırladı ve sıcaktan kızardım. Evet, bu benim vajinam. Utancımdan kızarak sıırıtırıyorum. Tamam, aslında fena değil. Ama kesinlikle bir ilk deneme göndermiyorum.

Çabucak birkaç tane daha çekiyorum. Onlar da fena değil ama mükemmel de değil. Demek istediğim, eğer patronunuza amınızın Penthouse fotoğraflarını gönderecekseniz, onun en iyi şekilde görünmesini istersiniz, değil mi?

Masamdaki telefona uzanıyorum. Cam ofis duvarlarındaki gizlilik perdelerini indirmek için bir düğme var. Düğmeye basıyorum. Perdeler iniyor. Nabzım hızla atıyor. Ayağa fırlıyorum ve kapıyı kilitlemek için fırlıyorum. Sonra sandalyeme geri döndüm, arkama yaslandım ve bacaklarımı açtım.

Masa lambamı doğru açıya getiriyorum. Birkaç kare daha çekiyorum, ışığı yeniden konumlandırıyorum ve sonra biraz daha çekiyorum. Ve sonunda, doğru görünen bir çekimle tatmin oluyorum. Sanki şu anda kedi resimlerinin Annie Leibovitz'i gibiyim.

Resimdeki seviyeleri birkaç kez ayarlıyorum. Sonra, korkup vazgeçemedenden gönderiyorum.

Belki yarım saniye sonra telefonum çaldı.

"Buraya gel," diye hırlıyor Barrett. "Hemen şimdi."

Ateş ve arzuyla kızarıyorum. "Meşgulüm-"

"Buraya gel ve ofisime gir yoksa senin için geliyorum."

Titriyorum. "Barrett, çok meşgulüm-"

Hat kapanıyor. Telefonuma bakıyorum. "Tamam," diye mırıldandım kendi kendime. Her neyse, Barrett her zamanki gibi patronluk taslıyordu. Patronum, huysuz pislik. Patron bozuntusu, diye düşünüyorum kıkırdayarak. Lambamı tekrar işime çeviriyorum. Yine de perdeleri açık bırakıyorum. Cam duvarlar güzel ama mahremiyete sahip olmak da harika.

Ofisimin kapı tokmağı aniden sertçe sallandığında önümdeki satın alma raporunun bir paragrafındaydım. Boğuk bir küfür duydum. Bir yumruk kapıya vurdu. Kahretsin, kilitli bırakmışım. İş sırasında kendimi ofisime kilitlemek pek profesyonelce değil. Patronuna çıplak fotoğraf göndermek de pek profesyonelce sayılmaz. Sanırım bugün iyi gidiyorum.

Sandalyemden fırladım ve kapıyı açmak için koştum. Kilidi açtığım anda kapı çarparak açıldı ve Barrett fırtına gibi içeri girdi. Öfkeli görünüyordu. Ama aynı zamanda aç ve belki biraz da delirmiş görünüyor.

"Barrett," diye nefes alıyorum. Geri çekiliyorum, nabzım hızla atıyor. "Ne..."

Kapıyı tekmeleyerek kapattı. Kilitlemek için geri uzanırken gözleri ne kırpmıyor ne de benimkilerden ayrılıyor. Bana doğru adım atıyor. Nefesim kesiliyor ve kığım masamın kenarına çarpana kadar geri çekiliyorum. Ama o durmuyor, hatta yavaşlamıyor bile. Güçlü elleriyle beni yakaladı. Kalçalarımı kavıyor ve beni masaya yapıştırıyor. Üzerime abandı ve gözlerimin içine baktı.

"Beni bir daha asla inkar etme," diye homurdanıyor. Ağzı benimkine çarpıyor. Öpücüğü güçlü ve yaralayıcı. Talepkâr ve dudaklarımı ona açarken inliyorum. İçime giriyor, beni sertçe öpüyor. Geri çekildiğinde inliyorum

Aniden. Beni kendi etrafımda döndürüyor ve belimden bükerek masama doğru ittiğinde nefesim kesiliyor.

"Bekle, Barrett...!"

Ama o beklemiyor. Arkamda dizlerinin üzerine çöktü. Elleri kalçalarımın aşağı kayıyor ve eteğimin kenarını tutuyor. Ben bir şey söyleyemeden, eteğimi çıplak kıkımın üzerinden yukarı doğru çekti.

"Siktir, Delphine," diye homurdanıyor kalın kalın.

Derinden kızarıyorum. Nefesimi tutuyorum. Güçlü bakışlarının üzerimde gezindiğini hissettiğime yemin edebilirim. Arzusunun sıcaklığının tenimi yaktığını hissedebiliyorum. Titriyorum ve nefesim kesiliyor. Yaklaştığını hissediyorum. Ve aniden, ağzını üzerimde hissediyorum.

Zevk vücudumu kaplıyor. Masamın tahtasına karşı derinden inliyorum. Parmaklarım masanın diğer tarafına dolanıyor ve ona yapışıyorum. Barrett'ın büyük elleri kıkımı kavıyor ve beni açıyor. Beni tekrar ağzına doğru çekiyor. Dili yavaşça amımın dudaklarında geziniyor. Ucu klitorisimin üzerinde dans ediyor ve beni yüksek sesle inletiyor.

Çok yüksek sesle. Hemen bir elimi ağzıma kapattım. Barrett'ın dili içime doğru kayınca avucumun içinde inliyorum. Dudaklarımda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. Kıkımı okşayınca kadar yukarı doğru hareket ettiriyor. Yeni zevkle gözlerim açılıyor. Tenime karşı hırlıyor. Ağzı tekrar amıma odaklanıyor ve dili acımasız.

Beni yiyip bitiriyormuş gibi hissediyorum. Elime doğru inliyorum. Beyaz parmak eklemelerimle masamı kavıyorum. Bacaklarım titriyor ve yemin ederim ki amımdan kalçalarıma damlıyor gibi hissediyorum. Barrett bana karşı hırlıyor. Klitorisimi emiyor ve dilini acımasızca üzerinde dans ettiriyor. Bir çılgınlıkla kendimi tutamıyorum.

"Barrett!"

Boşaldığımda elime doğru çığlık atıyorum. Vücudum titriyor ve ağzının altında burkuluyor. Kavrayışı sıkılaşıyor, beni masaya sabitliyor. Bacaklarım kopacakmış gibi hissedene kadar dili durmuyor.

Ayağa kalktığımda hâlâ titriyordum. Derin, titreşim nefesler alıyorum. Yavaşça sallantılı ayaklarımın üzerinde duruyorum ve ona dönüyorum. Anında beni kendine doğru çekti. Beni derinden öpüyor, dudaklarında kendimi tatmama izin veriyor. Beni nefessiz bırakarak geri çekiliyor.

"Artık bu oyunu oynadığımıza göre," diye homurdanıyor. "Beni bir daha asla inkar etme."

Yumuşakça inliyorum. Talepkâr ses tonu ve otoriter tavrı beni sinirlendirmeli. Ama bunun yerine, onu arzulamama neden oluyor.

"Ve bir daha asla bu ofiste külot giyme." Kızardım.

"Ya giyersem?"

"O zaman ben de onları keserim."

Titriyorum. "Bu bir tehdit mi?"

"Bir söz." Kravatını düzeltiyor. Dudaklarını yavaşça yalamasını izlerken yüzüm kızarıyor. "Bir toplantım var."

Saate bakıyorum ve nefes nefese kalıyorum. "Kahretsin, ben de."

Barrett'a dönüp baktığımda sert ve aç bakışlarla beni süzüyor. "Seninle işim henüz bitmedi," diye homurdanıyor. "Şunu açıklığa kavuşturalım."

Kaynıyorum. Tenim karıncalanıyor. Barrett'ın gözleri içimi yakıyor. Sonra dönüp ofisimden çıkıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Yavaşça nefes alıyorum. Titreyerek masama yaslandım ve sıkıca tutundum.

Tamam, az önce tam olarak ne oldu?

Vücudum karıncalanıyor. Çekirdeğim sıcaktan zonkluyor. Ama kahretsin, gerçekten gitmem gereken bir toplantı var. Hemen eşyalarımı toplayıp dışarı çıkıyorum. Asansörden indiğimde hâlâ titriyordum. Koridorda konferans salonuna doğru yürürken ayaklarım titriyor.

İlgili kişilerin çoğu zaten orada. Helen bana bakıyor ve gülümsüyor. Sonra endişeli gibi görünen bir ifadeyle kaşlarını çattı.

"Delphine, iyi misin?"

Donup kaldım. "Um,

evet?"

"Emin misin?" Bana bakıyor. "Kızarmış görünüyorsun."

Yüzüm kızardı çünkü patronum iki dakika önce üzerime boşaldı ve beni deli gibi boşalttı. Ona zayıfça gülümsedim.

"Oh, sadece havada bir sürü top var!"

Bilerek gülümsüyor ve yaklaşıyor. "Bay King mi?"

Hemen solgunlaştım. "Ne?" Nefesim kesildi. Acaba

biliyor mu?

"Bak, seni kızdırmasına izin verme," diyor sessizce. Bana sempatik bir şekilde bakıyor.

Çok geç. Barrett çoktan derimin altına girdi. Ve görünüşe göre eteğimin altında. "Her neyse, toplantıya başlayalım mı?"

Yüzümdeki orgazm sonrası kızarıklığa rağmen zayıfça gülümsüyorum. "Elbette."

Keşke külot giyiyor olsaydım. Çünkü aklımda hala Barrett var. Ve hala onun için sırılsıklamım.

BARRETT

Ne yapıyorum ben? Hâlâ kendime bunun bir oyun olduğunu söylemeye çalışıyorum. Kendime yalan söylüyorum ve bunun sadece eğlenceli ve yüzeysel bir şey olduğunu söylüyorum. Ama öyle değil ve öyle olmadığı çok açık. Yine de kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Çünkü eğer bu bir oyundan fazlasıysa, soğuk ve duvarlarla çevrili kalbimle bunu nasıl sindireceğimi bilemiyorum.

İş, günün geri kalanında beni ondan uzak tutuyor. İş günü sona erdiğinde, ofisine doğru sinsice ilerliyorum. Ama o gitmişti. Telefonuna da cevap vermiyor, bu da beni kızdırıyor. Gecikmiş hazlar pek bana göre değil. İstedğim bir şeyden mahrum bırakılmak da öyle.

Daha sonra evdeyken tekrar denedim. Hala bir şey yok. Hırladım ve çatı katımı adımladım. Kurallarımda daha açık olmalıydım. Belki telefonuna cevap vermemek teknik olarak beni "reddetmek" değildir. Ama sonuç aynı. Hâlâ şişmiş, sert bir sikle kalıyorum. Hala onun tadına bakmak için açlıktan ölüyorum.

Ertesi sabah telefonumda hala ondan gelen bir şey yok. Bu ruh halim için kesinlikle iyi bir şey değil. Lanet olası bir kasırga gibi işe gidiyorum. Asansörden indiğimde, sanki tüm ofis uyarılmıştı. Sekreterler benden önce kaçıyor. Alt çalışanlar ofislerine sınıyor.

Helen içeri girdiğinde daha kahvemi alıp masama oturmamıştım bile.

"Ne?" diye çıkıştım.

"Ahh, o günlerden biri o zaman, değil mi?"

Bana sırtıarak bakmasına ters ters baktım. O sadece kıkırdıyor. "Bir randevu için ekildin falan mı?"

"Ya da başka bir şey," diye homurdanıyorum.

İç çekiyor. "New York Times'ın en gözde bekarlar listesinin başında yer alan genç ve bekar bir multi milyarder için dışarıyı zor, değil mi?"

"Çok komik," diye mırıldandım. "Helen,
ş a k a l a ş m a l a r ı m ı z d a n genellikle keyif alsam da,
bugün..."

"Korkarım ruh halin daha da kötüleşmek

üzere." İnledim. "Lanet olsun. Ne oldu?"

"Torrington Grubu'nu bu sabah kaybettik."

Ellerim sandalyemin kolçaklarında yumruk şeklinde kıvrılıyor. Hırlıyorum ve acımasızca küfrediyorum.

"Ne?! Nasıl?!"

"Korkarım Matthew Torrington pek açık sözlü değildi. Notu aldığım da ulaştım ama duvarlar kalktı."

"Nereye gittiler?"

Tereddüt ediyor.

Kahretsin. "Helen..."

"Bak, Barrett. Kıdemli analistlerden bazılarını çağıralım ve bazı stratejileri gözden geçirelim-"

"Nerede?"

"Nerede olduğunu biliyorsun," diyor sessizce.

Kahve fincanım odanın diğer ucuna uçtu. Duvara çarparak parçalanıyor, porselen parçaları ve kahve yere saçılıyor.

"Orospu çocuğu!!" Kükredim.

"Simmons?!" Helen başını salladı.

"Evet."

"Bu ne lan!" Ayağa kalkıp masamın arkasına geçiyorum. Bu çok fazla oluyor. Yatırımcılarımız, uzun vadeli olanlar bile, aniden çekiliyor ve en büyük rakibimize gidiyor. Bu her durumda sinir bozucu olurdu. Ancak bu rakip, hayatınızı raydan çıkarmanıza ve saçmalıkları yüzünden suçu üstlenmenize izin veren bir zamanlar arkadaşınız olduğunda, içimden birini öldürmek geliyor.

"Korkarım bundan daha kötü," diye kaşlarını

çatıyor Helen. "Ne?" diye çıkışıyorum.

"Matthew Tarring Atlantic Technologies'in çoğunluk hissedarı. Yani o da gitti."

Kırmızı görüyorum. Dünyayı parçalamak istiyorum. Sanki bir çizgi film karakteri gibi kulaklarımdan buhar çıkıyor. Ama bunun komik bir tarafı yok.

Atlantic Technologies yıllardır benim gözde projemdi. Tarring Group'u yatırım portföyümüze katmak için yaptığımız anlaşmanın bir parçasıydı. Atlantic Tech çığır açan temiz enerji üzerinde çalışıyor. Muhtemelen dünyanın çevresini kurtarmanın yanı sıra, teknolojileri önümüzdeki yirmi yıl içinde tam anlamıyla trilyonlarca dolar değerinde olacak.

Ve Roland Simmons bunu benden çaldı.

"Barrett..." Helen bana endişeyle bakıyor. Cevap bile veremiyorum. Kelimeleri çıkaramıyorum. "Barrett, tatlım, sanırım oturman gerekiyor..."

"Ben iyiyim," diye

hırladım. "Barrett..."

"Ben iyiyim!" Bağırıyorum. Başımı sallıyorum. "Bir dakikaya ihtiyacım var, Helen."

"Evet, anladın. On dakika içinde yönetim kurulu ve kıdemli analistlerle bir toplantım var. Seni daha sonra bilgilendirmemi ister misin?"

Başımı sallıyorum. Helen iç geçiriyor, başıyla onaylıyor ve gidiyor.

Masamdaki sandalyeye yığıldım. Kırmızı sis hâlâ görüşümü bulanıklaştırıyor. Kulaklarımdan hala buhar çıkıyor. Ama birden kafamın içindeki çarklar dönmeye başlıyor. Ve dönmeyi bıraktıklarında, berraklığa karşı hırlıyorum.

Zamanlama şüpheli olmaktan da öte. Simmons Financial aylardır bizi yıpratıyordu. Ama Tarring Grubu'nu çalmak çok büyük bir olay. Bu yontmak değil, baltayı inciklerimizde sallamak. Daha önce müşterileri gagalamakla şimdi parçalara ayırmak arasında ne değişti?

Cevap tam önümde duruyor: Değişen şey Roland Simmons'ın kız kardeşini işe almış olmam.

Telefonu aldım ve Alicia'yı aramak için tuşa

bastım. "Efendim?"

"Bayan Laurent'a burada ihtiyacım var," diye hırladım. "Hemen şimdi." Telefonu kapattım. Bir dakika geçti. Sonra iki, sonra üç. Tam gidip onu bulacaktım ki kapı açıldı. Delphine içeri girdi ve sessizce kapıyı arkasından kapattı.

Öfkeli olmak istiyorum. Öfkemle onu ikiye bölmek ya da tam burada kovmak istiyorum. Ama onu gördüğümde tek yapabildiğim inlemek oluyor. Onu görüyorum ve tek düşünebildiğim onu ne kadar çok istediğim.

"Evet, efendim?" Mırıldanıyor.

Yine de boğucu olmaya çalışması beni rahatsız ediyor. Sanki şimdi nasıl oyuna getirildiğimi görebiliyorum. Ona hırlıyorum.

"Buraya gel."

Sırıttıyor ve bana doğru yürüyor. Sırtarak merdivenlerden masama doğru tırmanıyor. "Bugün hevesli miyiz?"

Hırlıyorum.

Sırıttıyor. "Bahse girerim birisi mesajlarına cevap verilmemesine hiç de alışık değildir-"

"Sen miydin?!" Ona patladım.

Delphine'in sırtışı kayboluyor. Masamın önünde durakladı. "Affedersiniz?"

"Öyleydi. O. Sendin," diye hırlıyorum. Ayağa kalktım, öfkeyle titriyordum.

Bana ters ters bakıyor. "Ne ben miydim?"

"Bugün bir müşterimi kaybettim. Önemli bir

tanmesini." "Bunun ne alakası var..."

"Şu anda kardeşinin lanet şirketindeler."

Dudaklarını büzüyor. Masamın yanından dolanıyorum.

"Ve bunu benim yaptığımı mı düşünüyorsun?" Tersledi.

"Neredeyse en başından beri şirketimle birlikteler. *Benim* onlar için kurduğum bağlantılar sayesinde dünyayı değiştiren teknolojiler yaratıyorlardı. Roland'ın şirketi de dahil olmak üzere hiçbir yerde sahip olamayacakları en tatlı anlaşmayı bizimle yaptılar. Ama nasıl olduysa Matthew Tarring bu sabah uyandı ve kapıdan çıkıp doğruca kardeşinin şirketine gitmeye karar verdi."

Tam önünde durdum. Ondan birkaç santim uzakta. Onun üzerinde yükseliyorum, büyük mavi gözlerine hırlayarak bakıyorum. Güzelliğinin bu kadar büyüleyici olmasından nefret ediyorum. Ona duyduğum arzuyla yüzleşirken öfkeli kalmaya çalışmamdan nefret ediyorum.

Delphine bana ters ters bakıyor. "Barrett, beni düşündüğüm şeyle suçlamasan iyi edersin."

"Ve benim senin patronun olduğumu öğrensen iyi olur!" Kükrerim. Sesimin yüksekliğinden irkildi. Ama yerinde duruyor ve bana ters ters bakıyor.

"Ben senin *patronunum*, Delphine," diye tısladım. "Ve kimi istersem onu suçlarım-" "Siktir git."

Uzaklaşmak istercesine topuğunun üzerinde dönüyor. Ama onu tuttum ve yüzüme bakması için geri çektim.

"Buradan öylece çıkıp gidemezsin," diye hırlıyorum. "Hayır mı?"

O da karşılık verdi. "İzle beni."

Tekrar dönüyor. Ama onu bir kez daha geri çekiyorum. Bu sefer neredeyse bana düşüyordu. Ama kendini sabitliyor.

"Hayır, değilsin," diye tıslıyorum. Küfrediyor ve kolunu elimden çekmeye çalışıyor. Ama bileğini daha sıkı kavıyorum.

"Ne yapacaksın Barrett?" diye alay ediyor. "Beni bağlayacak mısın?"

"Böyle bir şey söz konusu değil," diye çıkıştım. "O yüzden beni kışkırtma."

Ama çok geç. Beni hep baştan çıkarıyor. Teninin her santimi beni cezbediyor. Kokusu beni çılgına çeviriyor. Büyük mavi gözleri içimdeki şeytanı ortaya çıkarıyor. Tadının neye benzediğini bilmek beni bir hayvana dönüştürüyor.

Ve aramızdaki bu gerilim beni kırılma noktasına getiriyor. Bir hırıltıyla onu kendime doğru çektim. İnliyor ve göğsüme yaslanıyor. Ağzım ağılıkla onunkini yutuyor; dudaklarım kızgın demir gibi onunkini yakıyor.

O da beni öperken hevesle inliyor. Ellerim belini sıkıyor ve sonra kıcının üzerinden aşağı kayıyor. İki elimle kavıyorum ve vücudunu azgın sert ereksiyonuma doğru çekiyorum.

"Ben hiçbir şey yapmadım," diye tıslıyor dudaklarıma. Eteğinin üzerinden kıcını sıkıp tokatladığımda inliyor. "Ciddiyim, Barrett," diye inliyor. "Ailemle bile konuşmuyorum."

Ama onu duymuyorum bile. Sabah haberlerinin öfkesi, onun uçucu arzusuyla karıştı. Ve şimdi bir bomba gibi patlıyor.

Onu döndürüyorum ve masama doğru itiyorum. Kıcını bana doğru iterken ellerini masanın üzerinde düzleştirerek inliyor. Eteğini yukarı çekiyorum. Elim çıplak, külotsuz kıcının üzerinde geziniyor. Yumuşak, esnek tenini hissederek hırlıyorum. Geri çekiliyorum ve avucumla kıcına sertçe vuruyorum. Delphine hevesle inliyor.

Öfke ve şehvetle onu tekrar tokatlıyorum. Küçük kıcı avuçlarımdan pembeleştiğinde, elim kalçalarının arasına kayıyor. Homurdandım. Tanrım, sırlıklam olmuş. Parmaklarımı yapış yapış ıslak am dudaklarında gezdiriyorum. İnliyor ve elimi geri itiyor. Bir iniltiyle iki parmağımı sıcak, daracık amının derinliklerine sokuyorum.

"Siktir, Barrett!" Boğuluyor. "Oh Tanrım..."

Parmaklarım girip çıkıyor, g noktasını okşuyor. Arkasında durup vücudumla onu masaya sabitliyorum. Diğer elim göğüslerinin üzerinde kayıyor ve sonra daha yukarı çıkıyor. Boynunu tutuyorum - onu boğmuyorum ama gücümü ve kontrolümü hissetmesine izin veriyorum.

Parmaklarım damlayan ıslak amına girip çıkıyor. Bir dakika öncesine göre daha da ıslanmıştı. Hırlıyorum ve dudaklarımı kulağına bastırıyorum.

"Sen değilsin, ha?"

"Hayır!" Boğuluyor. İnliyor ve benim için zevkle kıvranıyor.

"Yine de kontrol edeceğim," diye kulağına tıslıyorum.

"Devam et," diye inliyor Delphine. "Ben

yapmadım." "Bundan emin misin?" diye

hırlıyorum.

"Evet!"

"Evet, ne?" Şak diye söyledim.

Derinden inliyor. Amı parmaklarımın etrafında kenetleniyor. "Evet, efendim!" Boğuk bir sesle.

"Daha yüksek sesle."

"Evet efendim!" Birden amının parmaklarımın etrafında sıkılaştığını hissettim. Haykırıyor ve ıslaklığı parmaklarımdan aşağı damlıyor. Boşalırken parmaklarımı sıktığını, masama karşı titrediğini hissedebiliyorum.

Yavaşça, parmaklarımı titreyen amından kaydırdım.

"Kutsal...." Delphine inliyor. "Lanet olsun," diye soluk soluğa kalıyor. "Bu..."

"Ben de *bunu* istiyordum," diye hırladım. Masama geri döndüm.

Sandalyeme oturdum ve kapüşonlu gözlerle ona baktım. Elimi dudaklarıma götürdüm ve emdim.

o izlerken onları temizler. Delphine kızardı. Masanın etrafında bana doğru yürümeye başladı.

"Ve her zaman istediğini elde ediyorsun?" "Patron benim," diye homurdanıyorum. "Yani evet."

Yüzü kızarmıştı. Benimle masamın arasına girip arkasına yaslanırken gözleri şehvetle kaplanmıştı.

"Peki başka ne istiyorsun?" Mırıldanıyor.

"Ne istediğimi biliyorsun Delphine," diye homurdanıyorum.

Yüzü kızarıyor. Evet, biliyor. "Bunu konuşmuştuk," diye fısıldıyor. "Ben... Ben seninle yatamam, Barrett."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Aletim takım elbise pantolonumun içinde kabarıyor. Delphine gözlerini şişkin ereksiyonuma indiriyor. Dili dudaklarını ıslatıyor ve ben kalınca hırlıyorum. Gözleri benimkilere kayıyor. Tek kelime etmeden bacaklarımın arasında dizlerinin üzerine çöküyor.

"Delphine..." Homurdanıyorum.

Kemerimi çekiştirerek açıyor ve fermuarımı indiriyor. Pantolonumu ve boxer külotumu aşağı indirirken kalçalarım kalkıyor. Şişmiş, kalın sikim karın kaslarıma sertçe vurmak için serbest kalıyor. Gözleri genişliyor. Ağzı bir solukla O şeklinde açılıyor.

"Vay anasını," diyor nefes nefese, kalın sikime bakarak.

Sırıtiyorum. "Tereddütlerin mi var?"

Gözleri bana bakıyor. Yavaşça başını sallıyor. "Uh-uh," diye fısıldıyor. Gözlerini benimkilerden ayırmıyor. Öne doğru eğiliyor ve küçük elini yavaşça aletimin etrafına sarıyor. Başımı öpüyor. Islak dudaklarını üzerimde hissettiğimde inliyorum.

Delphine tacımı tekrar öpüyor. Sonra ağzını açıyor ve üzerime batırıyor. Vahşice tıslıyorum. Ona duyduğum şehvet artıyor ve sikim daha da sert titriyor. İnliyor ve ağzını üzerimde kaydırıyor. Ağzını aşağı yukarı sallayarak ıslak bir şekilde beni şapırdatıyor.

Ağzı tam bir cennet. Karın kaslarımı sıkıyor, zevkle savaşıyorum. Hırlıyorum, ağzına girme dürtüsüyle savaşıyorum. Elim uzun sarı saçlarına kayıyor. Yumruğumla sıkıca kavriyorum ve o inliyor.

Beni daha derine çekmeye başladığında daha da yüksek sesle inliyor. Şişmiş aletimin üzerinde bir aşağı bir yukarı sallanıyor, saçları avucumun içinde. Eli beni okşuyor. Diğer ağır taşaklarımı avuçlamak için yukarı kayıyor. Tırnakları üzerlerinde geziniyor. Dili tacımın tepesinde geziniyor. Hepsini dayanabileceğimden daha fazla.

"Delphine..." İnleyerek uyarıyorum. Ama o devam ediyor. Güzel dudakları sikimin etrafına sıkıca sarılmış halde derin derin inliyor. Beni içine çekiyor ve nazikçe taşaklarımı sıkıyor. Bir hırıltıyla, işim bitti.

Sikim dudaklarının arasında dalgalanırken inliyorum. Sıcak dölleri dilinin üzerine ve boğazına fişkırıyor ve her damlasını hevesle yutuyor. Son bir yalamayla çekilmeden önce ağzı birkaç kez daha şaftımda yukarı ve aşağı kayıyor.

Gözlerimin içine bakıyor. Pembe dudaklarının köşesinden inci beyazı dölünden küçük bir damla damlıyor. Uzanıyorum ve başparmağımla kaydırıyorum. Ağzına götürüyorum. Delphine yumuşak bir iniltiyle başparmağımı ağzına alıyor. Bir patlamayla çekilmeden önce dili onu temizliyor.

Yavaşça tekrar ayağa kalkar. Dudaklarını Cheshire gülümsemesiyle kıvrıyor. Kıyafetlerini düzeltiyor ve saçını düzeltiyor.

"Bugün başka bir şey olacak mı?" Mırıldanıyor. "*Efendim?*"

Hâlâ taş gibiyim. Hala onu masamın üzerine domaltıp sikimi o küçük ateşli amcığına sokmaktan başka bir şey istemiyorum. Ofisimden çıktığında amından döllерimin damlamasını istiyorum. Ama bunun söz konusu olmadığını biliyorum. Oynadığımız bu oyun her neyse, onu gerçekten becermek bunun dışında. Yine de bu kesin çizgi çoktan parçalanıyor gibi geliyor.

"Hayır," diye homurdanıyorum. Başımı sallıyorum. "Hayır, hepsi bu kadar Bayan Laurent."

"Peki," diye sırtıyor. "Yardımcı olabileceğim başka bir şey olursa bana haber verin."

Hâlâ sert olan sikime bakıyor. Baştan çıkarıcı bir şekilde dudağını ısırđı. Sonra döndü ve kapıya doğru yürüdü.

Hatlar parçalanıyor. Kurallar yıkılıyor. Ve ben kırılmaya başlıyorum.

DELPHINE

"Bu gece benimle bir şeye gelmene ihtiyacım var."

Başımı kaldırıp baktım. Barrett ofisimin kapısında duruyordu. Sanki birdenbire ortaya çıkmış gibiydi. Ama onunla göz göze geldiğimde yüzüm kızardı. Dün onun ofisinde olduğumdan beri olduğu gibi içim kaynıyor.

"Affedersiniz?"

Muhteşem yakışıklı yüzünde her zamanki ifadesi var: huysuz, sert ve meydan okuyan. Her zamanki gibi, bu beni biraz eritiyor.

"Bir şey mi?"

"Evet."

"Ne tür bir şey?"

Kaşlarını çatıyor. Neredeyse ruh haline gülmek istiyorum. Sanırsınız ki ondan az önce bin dolar istedim, neden bahsettiğine dair basit bir açıklama değil.

"Bu bir şey," diye homurdanıyor. "Ve sen de geliyorsun. Seni sekizde alırım. Ve güzel giyin."

Başka bir şey söylemeden gitmek için döndü.

Kaşlarımı çattım. "Uh, Barrett?"

Kaşlarını çatarak dönüyor. "Ne?"

Sessizce gülüyorum. "Belki biraz daha bilgi faydalı olabilir?"

Homurdanıyor. "Bu bir gala. Saat sekizde; güzel bir şey giyip

hazır ol." Tekrar gitmek için dönüyor. Ama ben başımı

sallıyorum. "Hayır."

Barrett bana doğru döndü. "Ne

dedin?" "Hayır dedim."

Kaşlarını çatıyor. "Bu bir rica değildi

Delphine." "Yine de cevabım hâlâ hayır."

"Affedersiniz?"

Başımı salladım. "Bu benim kurallarımdaydı. Kol şekerine hayır demiştim."

Gözlerini deviriyor. Eli çenesini ovmak için kalkıyor. "Sana orada ihtiyacım var."

"Başka birini bul." Ona sırtıyorum. "Eminim hızlı aramada bu gece aksesuarın olmak için kendini paralayacak binlerce sürtük vardır."

"Çok komik. Ama sadece güzel bir yüz getiremem."

Kaşlarımı çatıyorum. "Vay canına Barrett," diye alaycı bir şekilde söylendim. "Bir kıza kendini-"

"Güzel bir yüze ihtiyacım var, aynı zamanda lanet olası bir finans dehası.

Bu gece keşif gecesi. Müşteri avı. O yüzden sen olmalısın."

Yüzüm kızardı. Kapıyı kapattı ve bana döndü. Yavaşça masama doğru yürüdü. Ellerini masanın üzerine koydu ve eğildi, ağzı benimkinden birkaç santim ötede duruyordu. "Eee?"

Yutkunuyorum. Başımı sallıyorum. "Hâlâ hayır."

Yavaşça, ince ince gülümsüyor. "Ve son kez," diye homurdanıyor. Uzanıyor ve yüzümü avuçluyor. Başparmağı alt dudağımın hemen altında geziniyor. Anında ıslandım. "Bu bir istek değildi."

Sanki beni öpecekmiş gibi yakınımaya eğiliyor. Vücudum ona olan arzum gibi kabarıyor. Ona doğru eğilmeye başladığımda gözlerim kapanıyor. Ama tam o anda geri çekiliyor. Bocalıyorum. Gözlerimi açtığımda bana sırtıttığını görüyorum. Ayağa kalkıyor, beni yüzüm kızarmış ve öfkeli bir halde bırakıyor.

"Sekizde görüşürüz."

Dönüyor ve ofisimin kapısına doğru yürüyor.

"Ben asla evet demedim," diye mırıldandım.

"Ve senden hiçbir şey söylemeni istemedim."

O da bana bakıyor. O delici bakışları nefesimi kesiyor. Sonra gitti. Sandalyeme geri gömüldüm. Nabzım hızla atıyor. Tenim karıncalanıyor.

O huysuz herifin beni bu kadar tahrik etmesi hiç adil değil.

ÖĞLEDEN SONRA, kafein beni çağırıyor. Kahve aramak ve saatlerdir baktığım rakam sayfalarına bir ara vermek için ofisimden dışarı çıkıyorum. Analiz etmek için değil, sadece bakmak için. Çünkü aklımda Barrett King var. Düşünebildiğim tek şey, Barrett King'in

Ben. Bana bakışı. Kulağıma hırlama şekli. Ya da beni boşaltma şekli.

Koridorda mola alanına doğru yürürken yüzüm kızarıyor. Süslü İtalyan espresso makinesinin musluğunun altına bir fincan koyuyorum ve düğmeye basıyorum. Neredeyse hiç ses çıkarmadan krom ve mat kırmızı makine mırıldanıyor ve fincanıma tatlı tatlı kafein damlamaya başlıyor.

"Söylentileri duydunuz, değil mi?"

Sesi Jenna olarak tanıdım, baş asistan. "Hayır mı?"

"Aman Tanrım, kızım..." Jenna boğazını temizliyor. Sesler köşeden geliyor, dinlenme odasına en son gittiğimde olduğu gibi.

"Söylentiye göre yeni bir oyuncacı varmış."

"Gerçekten mi?"

"Evet," diyor Jenna kendini beğenmiş bir şekilde. "Aslında ofisten biri."

Yüzüm sıcaktan yanıyor. İçimi kemiren bir his midemin çukurunda kıvrılıyor. Başka bir kadın sesi soluk soluğa. "Aman Tanrım, cidden mi?!"

"Uh-huh. Eminim her an emrinde olan birileri vardır."

Başka bir kadın homurdanıyor. "Yani, hayır demezdim. Barrett King'e mi?" Gülüyor. "Kesinlikle hayır."

"Carla, o bir pislik!" İkinci ses cevap verir. Carla kıs

kıs gülerek, "Evet, ama nefis bir tane," diye karşılık verir.

"Her kimse, umarım neye bulaştığını biliyordur," diye homurdanıyor Jenna. Bir tur "mhmm" ve "kızım, evet" sesleri duyuldu. Bunun muhtemelen en iyisi olduğuna karar verdim.

bir çıkış yapmak için. Sessizce gitmek için döndüm. Ama dirseğim espresso makinesinin yanındaki şeker kutusuna çarpıyor. Yere devrildiğinde irkildim. Köşedeki kadınların nefesi kesildi.

"Alo?!" Jenna gergin bir şekilde ağzından kaçırır.

Burnumu kırıştırıyorum. Kahretsin. Boğazımı temizliyorum ve yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum. Köşeden dikkatlice bakıyorum. "Merhaba."

"Oh, hey kızım!" Jenna ışınlıyor. Dört asistan da sadece benim olduğumu görünce gözle görülür bir şekilde rahatlamış görünüyor. "Sadece" ben. Eğer bahsettikleri "oyuncağın" ben olduğumu bilselerdi, biraz daha az rahat görünebilirlerdi.

"Son gelişmeleri duydun mu?" Jenna ellerini birbirine vuruyor. "Hayır mı?" Yalan söylüyorum.

"Şey," Carla süslü manikürlü tırnaklarını dinlenme odasındaki masaya vuruyor. "Bay King'in yeni bir ofis oyuncacı var."

Sinirli bir şekilde gülüyorum. "Gerçekten mi? Kulağa... çekici geliyor?"

"Oh, öyle," diye sırtıyor Jenna. "En azından önümüzdeki hafta için. Başka bir tane bulana kadar."

Masadaki kadınlar kendi aralarında kıs kıs

gülüyorlar. Kaşlarımı çattım. "Bir tane daha mı?"

Jenna gülüyor. "Aman Tanrım, Delphine. Bu onun olayı. Herkes bunu biliyor."

Dudaklarım gerildi. "Neymiş o?"

"Ofisteki yeni kızlarla takılıyorum," diyor diğer kadınlardan biri. Carla başını sallıyor. "Evet. Tanrım, neredeyse on tanesiyle birlikte oldu."

Anında midem bulandı. Yüzüm solgunlaştı. Midem bulanıyor. "Sen ciddi misin?"

Jenna omuz silkerek, "Yani *teyit edilmiş* bir şey yok," dedi. Sonra sırtıttı. "Ama, bilirsiniz, evet. Hepsi ayrıldı ve mahkeme dışında anlaştılar. İddiaya göre." Göz kırıyor ve son kelimeyi havadan alıntılıyor.

"Öyle bir adam mı?" Carla dişlerini sıkıyor. "İstedğini elde etmeye oldukça alışkın olduğunu söyleyebiliriz. Özellikle de daha iyisini bilmeyen yeni kızlardan."

Jenna gülüyor. "Dikkat etsen iyi olur, Delphine, sıradaki sen olacaksın!"

Hepsi gülüyor. Ben de kendimi zorluyorum. Ama içim içimi yiyor. İçimden kapıdan koşarak çıkmak ve Barrett'ten olabildiğince uzaklaşana kadar durmadan koşmak istiyorum.

BARRETT

BİR TERSLİK VAR. Küstahlaştığından değil, Delphine'den bunu bekler oldum. Aslında bu yönü beni biraz daha cezbetmeye başladı. Saçmalıklarımı yüzüme vurması hoşuma gidiyor. Karşılıklı konuşmasını seviyorum.

Ama bu farklı. Onu binasının önünden limuzinle aldığımdan beri benimle neredeyse tek kelime etmedi. Yolda onunla konuştuğumda tek bir kelimeyle karşılık verdi. Elimi dizine koyduğumda elimi itti ve biz buraya gelene kadar pencereden dışarı baktı.

Dışarıda ya da limuzinde onun sıcak ve soğuk saçmalıklarıyla uğraşmak bir şeydir. Ama burada, onun küçük soğuk omuz rutinine katlanamam ve katlanmayacağım. Burada, onun bir rol oynamasına ihtiyacım var. Bana asılmasına ya da fiziksel ilgi göstermesine ihtiyacım yok. Aslında bu akıllıca olmaz. Odadakilerin onu becerdiğimi düşünmesini istemiyorum.

Ama bu gala her ne için para topluyorsa, yaşlı yatırımcıların dikkatini çeken muhteşem yüz olması için ona ihtiyacım var. O yem, ben de olta. Ya da gerçekten, ikimiz de oltayız. Altmışlı yaşlarındaki zengin puştların, ona kötü sözler söylemek için single malt'larına takılıp düşmelerini istiyorum. Ama sonra onun bir finans sihirbazı olduğunu fark edecekler. I

King Equities'i satmaya geldiğimde gözlerinin kamaşmasını, belki biraz azmalarını ve etkilenmelerini istiyorum.

Ama o rolü oynamıyor. Kahretsin, soğuk, gülümsemeyen, sıkılmış ve karamsar görünmek dışında hiçbir rolü oynamıyor. Yatırım geçmişlerinden daha uzun cinsel taciz anlaşmaları olan gerçek azgın köpekler bile ona yaklaşmıyor.

Peki ya *ben* ona yaklaştığımda? Unut gitsin. Yine tek kelimelik cevaplar ve sıfır göz teması. Eğer bu bir oyunsa, oynamak istemiyorum. Hiçbir zaman, ama kesinlikle bu gece değil.

Gala, gösterişli bir gece kulübüne dönüştürülen bu eski gotik kilisede yapılıyor. Kürsü şimdi bir DJ kabini. Bahse girerim bir zamanlar günah çıkarma kabinlerinin olduğu yerde bar var. Eski görünümlü gotik avizelerdeki titrek mumlar tonozlu tavanlardan aşağı sarkıyor. Bir zamanlar koronun bulunduğu ikinci kat, camla kapatılmış bir VIP odası. Gala için kapatılmış olsa da.

Bardan, karanlık dans pistinde Delphine'i izlerken kaşlarımı çatıyorum. Bu gece öldürmek için giyinmiş olması da yardımcı olmuyor. Siyah bir kokteyl elbisesi giyiyor... ama bu steroidli siyah bir kokteyl elbisesi. Sırtının küçük kısmına kadar dalan bir sırt. Ve önü göğüs dekoltesini geçip göğüs kafesine kadar uzanıyor. Yandan yırtmaçlı, siyah topuklu.

Her nasılsa, hem bir kraliçe kadar zarif hem de saf seks gibi görünüyor. Ona ve soğuk tavrına kaşlarımı çatıyorum. Ama Tanrım, onu istiyorum. Onu tam burada, bu gece almak istiyorum. O huysuz kaşlarının eriyip benim için bir iniltiye dönüşmesini izlemek istiyorum.

Benim için inleyene kadar onu becermek istiyorum.

Birden "balinalar" listemdeki adamlardan biri ona doğru yaklaştı. Adı Eli Denith; İngiltere'den büyük bir yatırımcı.

ve cinsel taciz davaları ile tokatlanmak. Tam da bu gece balığa çıkmak istediğim kişi. Yine de Delphine'e yaklaştığında hırladım.

Çenemi sıkıyorum. Bir erkeğin ona böyle bakması fikrinden nefret ediyorum. Ya da açıkça gözleriyle onu yiyip bitirmesinden. Aslında, bunun beni bu kadar öfkeliendirmesi beni neredeyse korkutuyor. Ama öfkemi bastırıyorum. Viskimi fondip yapıp izliyorum. Tarring Grubu'nu kaybettikten sonra, portföyümüzde taze kana ihtiyacımız var.

Kulübün karşısında Eli, Delphine'e şehvetle sırtıyor. Tekrar hırlıyorum ve yumruğum sıkıca kenetleniyor. Ama birden Delphine de ona bir şey söylüyor. Gözleri yuvalarından fırlıyor ve çenesi düşüyor. Aslında kızgın görünüyor. Ona bir şeyler mırıldanıyor ve dönerek uzaklaşıyor.

Ama adam daha iki adım uzaktayken, kadın başka bir şey söyler. Adam şaşkın ve öfkeli bir şekilde geri dönüyor. Ben bile buradan ona amcık dediğini anlayabiliyorum. Bardağımı yere çarpıyorum. Kırılma noktama ulaşmıştım. Bu lanet olası sürüngenin ona bakması beni sınıra getirmişti. Ama bu kendimi tutabileceğimden çok daha fazlası.

Hırlıyorum ve kalabalığın arasından yolumu açıyorum. Gözlerim avım gibi ona kilitlenmişti. Ama oraya vardığımda Eli gitmişti. Delphine kendini beğenmiş bir ifadeyle kokteyl masasına yaslanmış öylece duruyordu. Yanına gittiğimde ince bir gülümsemeyle şampanyasını kaldırıyor.

"Harika parti, Barrett," diyor alaycı bir

şekilde. "Ne yapıyorsun lan sen?"

Kaşlarını çattı. "Affedersiniz?"

"Neden burada olduğunu biliyorsun Delphine," diye homurdanıyorum

nefesimin altında. "Ve sana söyledim, senin kol şekerin

olmayacağım," diye karşılık veriyor.

"O zaman benim dahi yeni analistim ol ve iş konuş!" Geri tükürdüm.
"Ama sen buradasın çünkü sana ihtiyacım var-"

"Neye, Barrett?" Kız tersliyor.

"Yeni yatırımcıları çekmeme yardımcı olmak için, onları söylediğin
iğneleyici şeylerle kovmak için değil."

Soğuk soğuk gülüyor. "Pardon, az önce yanıma gelip ona sakso çekmek
isteyip istemediğimi soran İngiliz sürüngenden mi bahsediyoruz?"

Yüksek sesle hırladım. "Özür dilerim, ne?!"

"Evet. Bana elbisemin onun otel odasının zemininde de benim üzerimde
olduğu kadar güzel görünüp görünmeyeceğini sordu. Ona kaybolmasını
söylediğimde, dudaklarımı sikine dolamayı tercih edeceğini söyledi."

Öfkeyle kaynıyorum. Bir parçam Eli'nın peşinden gitmek istiyor. Nereye
kaçtığını bulmak ve Delphine'le böyle konuştuğu için onu eşek sudan
gelineye kadar dövmek istiyorum. Tanrım, mağara adamı beyninin tepkisi
gibi bir şey bu. Ama günahı için canını yakmanın daha iyi bir yolunu
biliyorum.

Telefonumu çıkardım ve ofisteki finans ekibini aradım. Tarring Group'un
ayrılmasıyla birlikte yatırım ekibim kırmızı alarma geçti ve gece gündüz
çalışıyor.

"İyi akşamlar, Bay King." Ravi benim için sayıları süper bilgisayarlar gibi
tıka basa dolduran matematik dehalarından oluşan bir ekip yönetiyor. Bu
gece, o ve ekibi benim keskin nişancı tüfeğim olacaklar. Ya da daha çok
atom bombam.

"Denith ve Ortaklarını bombalamanızı

istiyorum." Ravi boğazını temizler. "Stratejik

mi yoksa kişisel mi?"

Dudaklarım inceldi. "Onları kanatın ve Eli Denith'in kimin bıçağı olduğunu

bilmesini istiyorum."

Bu kadar başarılı olmamın nedenlerinden biri de doğru insanları işe almış olmam. Ayrıca, istediğim takdirde gücümü kullanarak çoğu üst-orta düzey şirketi yok edebilecek kadar büyük bir savaş sandığım var. Genelde düşman edinmektense para kazanmayı tercih ederim. Ama Eli çizgiyi aştı, o bilmesene bile.

Kaşlarımı çattım. "O Delphine benim" demek üzereydim. Ama bunu düşünmek bile beni sarsıyor. Ona bakıyorum. Ona olan sahiplenici şehvetim kabarıyor. Yine mağara adamı tepkisi gibi. Bir rakip benim olanı almaya çalıştı. Şimdi bedelini ödeyecek.

"Cerrahi ya da..."

"Yarın sabaha kadar şirketinin değerinin bu akşamki değerinin yarısı olmasını istiyorum Ravi."

Sayısal büyücüm kıkırdıyor. "Kavrulmuş toprak o zaman. Hallediyoruz, Bay King."

Telefonu kapattığımda Delphine merakla bana bakıyordu. "Neydi o?"

"Bir şey anlatmaya çalışıyordum."

"Hayır, anladım. Sadece o noktanın ne olduğunu merak ediyorum." Çenem sıkıştı. "Bence biliyorsun."

Yüzü kızarıyor. Ama dudaklarını büzüyor. "Bu benimle mi ilgili?" "Bir mesaj göndermekle ilgili."

Soğuk soğuk gülüyor. "Tamam, bu maço göğüs dövüşü saçmalığı mı? Beni bunun dışında tut. Evet, sürüngenin tekiydi. Ama ben finans sektöründe çalışan bir kadını Barrett. Bir sürü sürüngenle konuştum. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Eminim yapabilirsin, ama ben hallediyorum-"

"Ben senin değilim, Barrett!" Tersledi. "Değilim-" Ona doğru hamle yaptığımda nefesi kesiliyor. Hırlıyorum ve elim bileğini sıkıca kavırıyor. Diğer elim içgüdüsel olarak kalçasına gidiyor. İnsanların bizi görmesi umurumda bile değil. Vücudunu kendime doğru çekiyorum. Gözlerim onun geniş gözlerine dikiliyor.

"Evet," diye hırladım. "Kesinlikle öylesin."

Dudağı titriyor. Ama ısırıyor ve kaşlarını çatıyor. Benden uzaklaşıyor, bana ters ters bakıyor.

"Ne?" diye çıkıştım.

"Hiçbir şey, sadece küçük anlaşmamızın sona erdiğini düşünüyorum." İnce ince gülümsüyorum. "Katılmıyorum."

"Ne oldu, Barrett? Sekreterlerden ve stajyerlerden sıkıldın mı?"

"Ne?"

"Beni duydun," diye tersliyor. "Diğer kızları biliyorum Barrett," diye tıslıyor.

"Diğer kızlar mı?" Kaşlarımı çatıyorum. "Delphine, üç yıldır biriyle bile çıkmadım-"

"Senin küçük 'oyuncaklarından' bahsediyorum," diye mırıldanıyor

Delphine öfkeyle. Sırıtıyorum. "Oyuncaklar mı?"

Yüzü kararır. "Sakin bana gülmeye kalkma. Ofisin her yerinde var, Barrett!" Kıllanıyor. "Yaşadığın tüm o diğer kızlar? Sıkıldığın ve sonra mahkeme dışında anlaşmak zorunda kaldıkların?!"

İç çektim. Sonra sessizce kıkırdıyorum. Delphine tahmin edebileceğiniz kadar kötü tepki veriyor.

"Bu çok mu *komik*?!" Dumanlar çıkarıyor.

Çenem sıkıştı ve tüylerim diken diken oldu. Etrafa bakıyorum. Galanın kenarındayız. Ama her yerde kulaklar var ve bu bir olay olmak üzere. Homurdanıyorum, belini kavriyorum ve onu kulübün diğer ucuna doğru çekiyorum.

Yan kapıdaki güvenlik görevlisi bana bir şey yapamayacağımı söyleyecekmiş gibi bakıyor. Ama gözlerimdeki ateşi görünce başını sallayıp kenara çekiliyor. Yanından geçip, öfkeli Delphine'i peşimden sürüklüyorum. Kapı aralığından geçerek, galanın üst katındaki VIP odasının kapısını tekmeleyerek açana kadar onu peşimden sürüklüyorum. Onu içeri çekiyorum ve kapıyı arkamızdan çarparak kapatıyorum.

"Hayır," diye hırladım. Ona doğru dönüyorum. "Hayır, bunun hiç de komik olduğunu düşünmüyorum. Ama gülmezsem bir şeyleri kırarım."

"Ne yaptığın umurumda değil, Barrett," diye tıslıyor. "Ama ben senin küçük oyuncaklarından biri olmayacağım-"

"Benim gibi erkekler ya da kadınlar tarafından yönetilen her büyük işletmede varlar," diye homurdanıyorum. "Tıpkı senin gibi."

"Genç, başarılı," diye omuz silkiyorum. "İyi görünümlü."

Delphine gözlerini devirir. "Aman Tanrım, hiç alçakgönüllü değilsin, değil mi?"

"Gerçeği ballandıracak vaktim yok, Delphine. Bu kadınlar, ki aralarında erkekler de var, kendilerini benim gibi CEO'ların önüne atıyorlar. Eğer karşılık verir ve yemi yutarsan, boku yersin. Yemi yutmazsan, yine sıçarsın. Çünkü o zaman yalan söylerler ve ne gerekiyorsa yaparlar." Ona ters ters baktım. "Yani, mahkeme dışında anlaşılırsınız."

Soğuk soğuk gülüyor. "Ve on lanet kadının da sadece büyük bir ödeme peşinde olduklarına ve seninle yatma konusunda yalan söylediklerine inanmamı mı bekliyorsun?"

İnce bir gülümsemeyle. "On
değildi." "İyi! Dokuz,
sekiz..."

"On ikiydi." Çenesinin öfkeyle düşmesini görmezden geliyorum. "Ve evet, ben yaptım. Yalanlarını susturmak için onlarla anlaştım. Evet Delphine, bir kızın onu masamda becerdiğimi iddia edip beni mahkemeye vermekle tehdit etmesi saçmalık. Ama bunu ortadan kaldırmak için gereken 50 bin dolar benim için önemsiz. Hiçbir şey değil. Bu bir yuvarlama hatası; iş yapmanın maliyeti."

Yutkunuyor. Hâlâ kızgın görünmeye çalıştığını söyleyebilirim. Ama o bakışın ardındaki ateş artık yok.

"Ben kimseyle çıkmam. Kadınları tavlamam. Ve çalışanlarıma dokunmam, Delphine," diye tıslıyorum karanlık bir şekilde.

"Hayır mı?" Alay ediyor. "Sanırım son birkaç gündür bir şeyler hayal ediyordum. Çünkü bana dokunmaktan biraz daha fazlasını yaptığını hatırlıyor gibiyim."

"Kalıcı bir etki bıraktığıma sevindim."

Kaşlarını çatarak kızardı. "Ne olmuş
yani?"

"Bu farklı."

"Bu tam olarak nasıl..."

"Çünkü *seni istiyorum* Delphine," diye tıslıyorum. Hırslıyorum ve içine dalıyorum. Nefes nefese kalıyor ve galaya bakan cam pencereye doğru geri adım atıyor. "Ve seni uzun zamandır hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum," diye homurdanıyorum.

"Barrett..."

"Ve senin de beni istediğini biliyorum," diye inliyorum.

Yutkunuyor. Gözleri benimkileri takip ediyor ve yüzü karanlık bir şekilde kızarıyor. "Peki tam olarak ne istediğimi düşünüyorsun..."

"Çünkü şu anda benim için sırlıslıklamsın," diye homurdanıyorum. Ona bastırıyorum, onu cama sabitliyorum. "Çünkü ofiste değiliz ve sen *hâlâ* o elbisenin altına külot giymemişsin."

Sessizce soluyor ve derin bir şekilde kızarıyor. "Şey, yanıyorsun. İkisi hakkında da." "Kötü bir yalancısın, biliyorsun."

Kıllanıyor. "İç çamaşırı giymeden burada olduğumu da nereden çıkardın?"

Açlıkla gülümsüyorum. "Çünkü anlayabiliyorum."

Elim aşağı doğru kayarak elbisesinin yırtmacının kenarını kavradığında "Lanet olası...oh!" diye soluk soluğa kalıyor. Gözleri benimkilere kaydı. "Barrett..."

"Bana yanıldığımı söyle," diye homurdanıyorum. İpeksi elbiseyi yana doğru çekmeye başladım. Yırtaç sıyrılıp bacağından ayrılıyor ve yumuşak, kremi kalçasını ortaya çıkarıyor. Kenara çekmeye başladım. Gözlerim düşüyor ve inliyorum. Gittikçe daha fazla kalça görüyorum. Sonra yavaşça kalçası ortaya çıkıyor. Elbiseyi biraz daha çekiştiriyorum ve kalçasıyla çıplak olduğu her halinden belli olan küçük amcığı arasındaki cezbedici kıvrımı görüyorum.

"Barrett..." diye sessizce nefes alıyor. Ağır ağır nefes alıyor. Bir avucu yine camın üzerinde. Diğeri gömleğimi kavırıyor. "Sen ne..."

"İstediğimi alıyorum," diye hırlıyorum. Elbiseyi sonuna kadar yana çekip hırlıyorum. Haklıydım, elbisenin altında parlayan ıslak amından başka bir şey yoktu.

Elimi bacaklarının arasına sokuyorum. Nabzım kükrüyor ve sikim ona karşı kabarıyor. Damlayan ıslak seksini avuçluyorum. Delphine inliyor ve sonra inliyor

bir parmağımı yavaşça dudaklarının arasından geçirdiğimde. Yavaş bir daire çizerek klitorisini ovuyorum. Delphine inliyor ve bana yapışıyor. Klitorisini başparmağımın altında yuvarlıyorum ve sonra iki parmağımı kaygan deliğine sokuyorum.

"Oh lanet olsun!" İnliyor. "Bekle, Barrett..." omzunun üzerinden altımızdaki galaya bakıyor. Ama aşağısı karanlık, yukarısı daha da karanlık. Camlar da renkli. Biri yukarı bakacak olsa, en iyi ihtimalle, cama yaslanmış, daracık siyah bir kokteyl elbisesi giymiş bir kadın görürdü.

Parmaklarımı onun küçük dar amına sokuyorum. G-noktasına doğru kıvrarak içeri ve dışarı vuruyorum. Başparmağım çıldırtıcı bir şekilde klitorisini ileri geri ovuyor. Eğiliyorum, ama o beni yarı yolda, şiddetle karşılıyor. Dudakları dudaklarıma çarpıyor ve öpücüğüne hırlıyorum.

Eli zonklayan şişkinliğime düşüyor. Pantolonumun üzerinden sikimi avuçluyor ve inliyor. Parmakları fermuarımı kavırıyor ve aşağı çekiyor. Kaygan amcığını parmaklarım ve başparmağımla okşarken inleyerek kemerimi karıştırıyor.

Onu istiyorum. Onu hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum. Bunu yapmamak için milyonlarca sebep var: Benim için çalışıyor olması. Lanet olası ailesinin kim olduğu gerçeği. Kardeşinin kim olduğu.

Ama hepsini kum gibi dağıttım. Olası sonuçların hiçbiri önemli değil.

Kemerimi çözdü. Ben de uzanıp boxerımı indiriyorum. Kalın, zonklayan sikimi çıkarıyorum ve Delphine inliyor. Kalçasında beni sıcak hissediyor. Okşuyorum ve o inliyor.

"Siktir, Barrett," diye inliyor. O kadar ıslak ki. Çok sertleşmişim. Yavaşça sikimi sarsarken parmaklarımı onun tatlı amına sokup çıkarmaya devam ediyorum. Beni daha yakına çekerek inliyor. Ellerinden biri gömleğimi kavırıyor. Diğeri saçlarıma dolanıyor.

Kalçasını tutuyorum. Bir dizi belime gelene kadar yukarı çekiyorum. İnliyor ve bacağına bana doğru uzatıyor. Anında, zonklayan sikim kaygan amına doğru kayıyor. Delphine zevkle nefes alıyor, sonra başını sallıyor.

"Barrett..." diye inliyor.

"Bana hayır de, Delphine," diye inliyorum. Şişmiş aletim kalçalarının arasında, tam yarığına dayanmış durumda. Okşuyorum ve prekum onun tenine sızıyor.

"Biz... kurallar..." diye mırıldanıyor.

"Kuralların canı cehenneme," diye hırladım. "Bana hayır de. Hemen şimdi."

İnliyor. "Ya yapmazsam?" Eli kalçamın üzerinde kayıyor, sanki beni içine çekmeye çalışıyor. Sikim ona karşı zonkluyor.

"Eğer yapmazsan," diye tıslıyorum dudaklarına doğru. "Seni tam burada, şimdi, hayatın boyunca sikilmek için can atıyormuşsun gibi sikeceğim."

Delphine içten içe inliyor. Kalçalarını içime doğru yuvarlıyor ve ben tıslıyorum. Tacım dudaklarını sıyrıyor. Şişmiş başımın etrafından hafifçe ayrıldıklarını hissedebiliyorum, yumuşak öpücükler gibi. Kopmak üzereyim. Onu cama yapıştırıp içine dalmak üzereyim.

"Ben... Ben patronumla yatamam," diye fısıldıyor.

"O zaman uyumak yok," diye hırlıyorum. Yakınına eğildim ve dudaklarımın boynuna, kulağının hemen yanına sürtünmesine izin verdim. "Sadece sikişmek."

İnliyor. Kalçaları içime doğru itiyor. Başım çeyrek santim içine batıyor ve son kısıtlamam da gidiyor.

Sonuçların canı cehenneme. Kuralların canı cehenneme. O benim.

Kalçasını kavriyorum, kıcının yukarisından. Diğer elim uzun sarı saçlarına dolanmak için yukarı kayıyor. Derinden itiyorum. Bir vuruşta, şişman sikim taşaklarına kadar daldı.

onun sıcak, kaygan küçük amına.

O bir cennet. Sıcak, sıkı, tatlı cennet.

"Yessss..." Delphine inliyor. Gözleri geri döner. Ağzı açık kaldı. Sikimi içine sokarken yüzündeki zevke bakıp hırlıyorum. Kaygan amcığı beni sıkıca kavırıyor, içimde derinlerde tutuyor. Gömleğimi çekip açıyor ve elleri çıplak göğsümün ve karın kaslarımın üzerinde kayıyor. Kıçını kavırıyorum ve dışarı kayıyorum. Sonra tekrar sertçe içine girdim ve onu ciyaklattım.

"Barrett!" Boğuluyor. Bir hırıltıyla ona vuruyorum. Dudaklarım boynuna düşüyor ve teninde izler bırakıyorum. Kaslarım sıkılıp esniyor ve onun mükemmel küçük amına girip çıkmaya başlıyorum.

"Ben... oh lanet olsun, Barrett!" Derin derin inliyor. "Ben... Ben senin küçük oyuncağın olmayacağım," diye inliyor.

"Hayır, Delphine," diye hırlıyorum kulağına. Sikimi onun derinliklerine sokuyorum. Ciyaklıyor ve kaygan amcığının taşaklarımdan aşağı damladığını hissediyorum. Galaya bakan cama karşı onu becererek içine giriyorum. "Sen benim oyuncağım değilsin." Kulağını ısırdım. Nefes nefese kalıyor ve amının etrafımda daha da sıkılaştığını hissediyorum.

"Sen benim her şeyimsin."

Ellerim onu daha da sıkı kavırıyor. Boynunu ve köprücük kemiğini öpüp ısııyorum, göğüslerine kadar iniyorum. Elbisesinin kenarını dişlerimle kavrayıp yana doğru çekiyorum ve meme uçlarından birini ortaya çıkarıyorum. Ağzım onu buluyor ve Delphine haykırıyor. Pembe tomurcuğu emiyorum ve sikimi onun derinliklerine sokuyorum. Parmaklarım kıçını kavırıyor ve sertçe ve vahşice itiyorum.

Bu sevişmekle ilgili değil. Bu onu *benim* yapmakla ilgili. Bu hak iddia etmek. Bu onun küçük dar amcığının beni hatırlamasını sağlamak.

Kendimi onun içinde kaybediyorum. Sahip olduğum ve olduğum her Şeyle ona sokuluyorum. Tek duyduğum onun inlemeleri. Tek tattığım dudakları ve teni. Ve biliyorum ki o tamamen benim. Sadece amının beni hatırlamasını istemiyorum. Bildiği tek kişinin benim sikim olmasını istiyorum; her zaman, her zaman.

Hırlıyorum ve tekrar tekrar içine giriyorum. Tırnakları karın kaslarımı tırmıklıyor. Taşaklarım ağır bir Şekilde kıçına çarpıyor. Kayganlığı kalçalarından aşağı damlarken onu cama karşı sertçe beceriyorum.

"Barrett," diye umutsuzca inliyor. "Ben... ben... insanlar görebilir...!"

"O zaman görecekler," diye homurdanıyorum. "Öyleyse benim için gel, bebeğim," diye tıslıyorum. Kalçalarım sallanıyor ve ona doğru itiliyor. Benim şişman horoz onun sıcak küçük kedi derin dalgalanır.

"Barrett!" Çığlık atıyor. Kokusu etrafımda kenetleniyor ve ikimizin de patlamak üzere olduğunu biliyorum.

"Benim için gel," diye hırlıyorum. "Sikim için *gel*, Delphine."

Daha derine batıyorum. Dudakları dudaklarıma yapışıyor ve orgazm çığlıkları atıyor. İniltilerini yutuyorum ve onu sertçe cama yapıştırıyorum. Kalçalarım ona çarpıyor, itişlerimin gücüyle onunkileri zedeliyor. Onun benim için bu kadar zorlandığını hissetmek dayanabileceğim son Şey. Sikimi onun amına sokabildiğim kadar sokuyorum. Sonra bırakıyorum.

Sıcak dölleri içine akarken inliyor. Yapışkan ipler içine akıyor ve dudaklarına doğru hırlıyorum. O da beni derinden öpüyor. Elleri beni sıkıca kavırıyor ve belime doladığı bacağı beni ona karşı sıkı tutuyor.

Ben ağzını yalarken o dudaklarıma doğru nefes nefese kalıyor. Yavaşça gözlerini açıyor. Ama bana bakan farklı bir Delphine'di. şu anda bana bakan kız benim arsız, meydan okuyan ve baştan çıkaran çalışanım değil.

şimdi bana bakan kız benim.

"Ŗimdi ne olacak?" Sessizce soluk soluğa kalır.

"Artık tamamen benimsin," diye homurdanıyorum, dudaklarım tekrar onunkileri tatmadan hemen önce.

DELPHINE

"YANI, BEN, UH..." Yüzüm kızardı. Barrett'a bakıp nefes alıyorum. Ama faydası olmadı. Yanaklarımdaki yanma daha da artıyor. Boğazımı temizliyorum. "İşte görüşürüz?"

Binamın dışındaki kaldırımda, Barrett'ın limuzininin yanında duruyorum. Kapı açıldı ve eğilip kafamı içeri sokuyordum.

Sırıttıyor. Yarı kibirli bir sırıttış, sanki bir fethi sırtıyormuş gibi. Ama bundan daha derin. Aç bir bakış gibi, sanki beni limuzine çekip tekrar benimle birlikte olmak için kendini zor tutuyor gibi.

Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bunu çok isterim. Belki de. Sabah olması ve yukarı çıkıp işe gitmek için hazırlanmam gerektiği gerçeği dışında.

Evet, geceyi patronumla geçirdim. Huysuz, göt herif, inanılmaz seksi patronumla. Bu da demek oluyor ki, gün ışığında apartmanımın içinde dalan boyunlu ve sırtı açık bir kokteyl elbisesi ve stilettolarla utanç yürüyüşü yapmak üzereyim.

"Hasta olduğumu söyleyebilirim," diye homurdanıyor. Yüzüm kızardı. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum.

"Peki şimdi ikimiz de hasta olduğumuzu söylesek nasıl olur?"

"Sanki etrafta bir şeyler dönüyormuş gibi," diye homurdanıyor. "O yüzden şu lanet limuzine geri dön."

Sırıtiyorum. Ama başımı sallıyorum. "Sanırım işe gitmemiz gerekiyor. Eli Denith'in şirketini yok etme işinin nasıl gittiğini kontrol etmek istemez misin?"

"Sabahımı geçirmek için çok daha eğlenceli yollar düşünebilirim," diye homurdanıyor. Gözlerindeki bakış düpedüz aç. Neredeyse pes etmeye ve boş ver demeye hazırım. Ama kendime "o kız" olmayacağıma dair söz verdiğimi hatırlıyorum.

Çok geç, diye homurdanıyorum kendi kendime. Geceyi onunla geçirdim. Ama yine de. Bu bir işim olduğunu unutabileceğim anlamına gelmiyor. Patronu beceriyor olsam bile.

"Ofiste görüşürüz Barrett," diye sırtıyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Peki," diye homurdanarak kabul ediyor. "Ama buraya gel." Aramızdaki uçuruma doğru eğiliyor. Çenemi kavrayıp beni morartacak kadar sert öptüğünde nefesim kesiliyor. Geri çekildiğinde kızardığımı fark ediyorum.

"Tamam o zaman," diye mırıldandım. "İşe. İşte görüşürüz." Başımı limuzinden dışarı eğiyorum. Ama tam arkamı dönüp kapıyı kapatacakken beni yakalıyor. Beni kapı çerçevesine doğru çekerken nefesim kesildi. Kaldırımın kenarında duruyorum ve göğüs kafesim arabanın tavanına dayanmış durumda. Ama aşağıda, gözlerden uzakta, Barrett aniden yırtmaçlı elbisemi yana doğru çekiyor.

Ağzını bacaklarımın arasında hissettiğimde anında nefesim kesiliyor.

"Barrett!" Tıslıyorum. Ama sonra inledim. Dili dudaklarımın arasından geçip klitorisimi okşuyor. Hareketi tekrar yapıyor ve sonra üçüncü kez. Ağzım açık kalıyor ve yüzümün her yerinde şehvet olduğunu biliyorum. Limuzinin kapı çerçevesinin kenarına tutunuyorum ve patronum yavaşça amımı yalarken inlememeye çalışıyorum.

Ve sonra aniden çekip gidiyor. Nefesim kesildi. ılgınca durmadan önce ne kadar yakın olduğum için titriyorum. Kapı aralığına doğru eğildim. Barrett bana sırtıyordu. İnledim.

"Bu hileydi."

"İşe gitmek için hazırlansan iyi olur," diye sırtıyor. "Geç kalmak istemezsin. Patronun gerçekten huysuz bir herif olduğunu duydum."

Ben de sırttım. "Ofiste görüşürüz."

"Ofiste görüşürüz."

Kapıyı kapattım. Limuzin uzaklaştı ve beni orada titreyerek bıraktı. Neyse ki sabahın bu erken saatinde cadde bomboştu. Ama yine de olabildiğince hızlı bir şekilde binama girdim.

Bu her neyse onun kurallarını çiğnıyoruz. Ve sanırım ikimiz de bunun farkındayız. Ama benim hoşuma gidiyor. Sorun şu ki, bunun sadece eğlenceli olması gerekiyordu; sıradan. ılgın seksi ama tamamen pislik patronumla ateşli bir kaçamak. Ama kalbimi hızlandırmasında sıradan bir şey yok.

Çocukluğumdan kalma tutkularım geri geliyor. Her şeyi tüketiyor. Ve eğer dikkatli olmazsam, beni altına çekecek.

Belki de zaten öyleyimdir.

Gönder düğmesine bastığımda titriyorum. Metin gönderiliyor, resim ve her şey. Yanan yanaklarımla sırtıyorum: Amımın fotoğrafını çekmekte oldukça iyi olmaya başladım.

Bir hafta önce bile bunu yapacağımı yüz yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Daha önce hiç kimseye çıplak resim göndermemiştim. Bırakın bu kadar açık bir şeyi.

Barrett'ı gönderdiğim gibi. Ama işte buradayım; bir kez daha iç çamaşırsız isteyim. Bir kez daha patronuma müstehcen resimler gönderiyorum. Ve geceyi onun lanet çatı katında geçirdim.

Benim neyim var böyle?

Telefonum çaldı. Yere bakıyorum ve anında nefesim kesiliyor. Ağzım açık kaldı ve derin bir şekilde kızardım. Anlaşılan müstehcen resimler gönderebilen tek kişi ben değilim. Barrett az önce kocaman, kalın, şişmiş görünen sikinin etrafına sıkıca sarılmış yumruğunun arkasını gönderdi.

İşte benim cevabım. Benim sorunum da bu. Ona hayır diyemiyorum. Ona hayır demek istemiyorum: ona ya da onun sihirli mükemmel sikine. Kızarıyorum ve gözlerimi deviriyorum. Ama bu doğru. Sanki adamın genç, güzel, başarılı ve saçma bir şekilde zengin olması yetmiyormuş gibi. Bir de kesinlikle mükemmel bir siki mi olmalı?

Resmine bakarken her yerim karıncalanıyor. Ofisimin panjurları hâlâ kapalı. Bu yüzden hızlıca bluzumun düğmelerini açtım, eteğimi yukarı çektim ve bacaklarımı açtım. Dudağımı ısırarak dişlerimden kalçalarım kadar fotoğrafımı çekmek için telefonu biraz yukarı kaldırıyorum. Işık da fena değil. Gönderdim ve orada oturup kaynamaya başladım.

Neredeyse anında, bir mesajla birlikte başka bir resim daha alıyorum. Mesajda şöyle yazıyordu: "Beni oraya getirmek ve seni o masanın üzerinde kötü bir kız gibi becermek üzeresin." Resim nefesimi kesiyor. Barrett'ın gömleği açık. Kasları her zamanki gibi havalı fırçalanmış gibi görünüyor. Ve kocaman siki, yivli karın kaslarının üzerinde ağır bir şekilde uzanıyor. Anında sıırıslı oldum. Tanrı aşkına, ağzım sulanıyor.

Ayrıca kontrolden çıkmış hissediyorum ve bu hoşuma gidiyor. Telefonu masama koydum, klavyeme yasladım. Zamanlayıcıyı çalıştırdım, kızardım ve arkamı döndüm. Sandalyemde diz çöküyorum ve eteğimi kırıma doğru çekiyorum. Kameranın klik sesini duyuyorum ve yüzüm yanıyor.

Hemen yerime oturuyorum, eteğimi düzeltiyorum ve fotoğrafı gönderiyorum. Ama bu sefer cevap gelmiyor. Ona önceki mesajına bir cevap yazıyorum: "Ah oh, bu aşağı iniyorsun anlamına mı geliyor? Bugün gerçekten kötü bir kız oluyorum, efendim. Hiç iş yapmadım. Cezalandırılmam gerekebilir."

Çok abartılı. Ama az önce patronuma ofis koltuğumda domalmış çıplak kıkımın ve amımın fotoğrafını gönderdim. Sanırım "aşırılığı" geçmiş olabiliriz. Ama hala cevap yok.

Bir saat geçti, hala gelmedi. Ve şimdi somurtuyorum. Barrett'ın çok meşgul bir adam olduğunu anlıyorum. Ama hadi ama. Bir kız sana böyle bir şey gönderdikten sonra onu *öylece* bırakamayacağının herkes tarafından bilindiğini sanırsın.

Bırakmam gerektiğini biliyorum. Ama elimde değil ve ona tekrar mesaj attım: "Hey, orada her şey yolunda mı? Umarım sana kalp krizi geçirtmemişimdir ;) ."

Bir saat geçmesine rağmen hala cevap yok. Sonunda kendi kendime ne kadar aptal olduğumu mırıldanarak biraz hava almak için kalktım. Biraz espresso yapmak için mola alanına gidiyorum. Her zamanki gibi Jenna, Carla ve diğer ofis hanımları köşede dedikodu yapıyorlardı. Bu sefer, önce merhaba demek için kafamı uzattım.

"Oh, selam kızım," diyor Jenna. Bitkin görünüyor. Ne o ne de diğer sekreterler oturmuyor bile. Hepsi ayakta ve sanki bir zamanlayıcıya bağlıymış gibi kahvelerini yudumluyorlar.

"Her şey yolunda mı?"

Carla bana bakıyor. "Kahretsin Delphine, bütün sabah ofis e-postalarını kontrol etmedin mi?"

Aslında, hayır, yapmadım. Barrett'a kıkımın çok iyi aydınlatılmış fotoğraflarını göndermekle meşguldüm.

"Aslında bazı raporlara boğulmuş durumdayım," diye yalan söylüyorum.
"Neler oluyor?"

Jenna inliyor. "Gökyüzü düşüyor. King Equities üç büyük yatırımcısını daha kaybetti. Hepsi Simmons Financial'a gitti."

Çenem düştü. Kahretsin, bu hiç iyi değil. Hem de hiç iyi değil. "Bay King... pek mutlu değil," diye ekliyor Jenna.

Diğer sekreterlerden biri, "O lanet olası bir savaş yolunda," diye söze karışıyor.

Kahretsin. Oraya çıkmam lazım. Telefonumu çıkarıyorum ve mesaj alıyormuş gibi yapıyorum. "Vay canına, işte orada," diye yalan söylüyorum. "Sanırım giyinip oraya gitsem iyi olacak."

"Zırh giyseniz iyi olur," diye mırıldandı Carla. "Orası bir savaş alanı."

Asansörle onun katına çıkıyorum ve uzun koridordan aceleyle ofisine iniyorum. Sekreteri Alicia hemen ayağa kalktı. Beni görünce rahatlamış görünüyor. "Oh, Tanrı'ya şükür. On dakikadır ofis telefonunuzu arıyordum." Kapıya doğru başını salladı. Arkasından Barrett'ın boğuk kükremesini duyabiliyorum. "O, uh, seni soruyordu."

Titriyorum. "Peki, tamam. Teşekkürler Alicia."

"Bayan Hammerschmitt ve kıdemli analist ekibi zaten içeride. İçeri girin."

Tekrar başımı salladım. Yutkunuyorum, nefes alıyorum ve ofisinin ağır kapısını açıyorum. Pencerenin yanındaki konferans masasının etrafında toplanan gruptan ilk önce Barrett başını kaldırıyor. Beni görünce gözleri parlıyor. Bu bakışın yarısını öfke olarak tanıyorum. Diğer yarısını ise dün geceden hatırlıyorum. Titriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

"Ahh, Delphine," Helen sonra beni gördü. Beni yanına çağırdı. "Yardımanın işimize yarayabilir. Al, şunlara bir bak." Hemen geldim. Anında, mali tablolar ve projeksiyonlarla dolu bir klasörü burnumun dibine itti. Barrett'a baktım. Gözlerimiz bir saniyeliğine kilitlendi. Ama sonra hemen işe koyulduk.

Sonunda, baş analist ekibi bazı rakamları hesaplamak için ayrılır. Helen yarım saat daha burada kalır. Sonra ayağa kalkıyor, geriniyor ve Barrett'ı kenara çekiyor. Sessizce ona her şeyin yoluna gireceğine dair güvence vermeye çalıştığını duyabiliyorum. Ama ses tonu bunu pek yansıtmıyor. Yüzü de aynı şeyi söylüyor. O gittikten sonra, sadece o ve ben kaldık.

Kapı arkasından kapandığında ona bakıyorum. "Benim de gitmemi ister misin?"

"Evet." Kaşlarını çatıyor. "Hayır, aslında." Şakaklarını ovuşturuyor ve masasından başını kaldırıp bana bakıyor. "Üzgünüm, boktan bir gün."

"Özür dilerim Barrett." Dudağım dişlerimin arasında kıvrılıyor. "Bak, yeni olmamın ve kardeşimin kim olduğunun nasıl görüldüğünü biliyorum. Ve şimdi tüm bunlar oluyor..."

Bir el sallıyor ve başını sallıyor. "Bana hiçbir şey gibi görünmüyor Delphine," diye homurdanıyor sessizce. Kaşlarını çatıyor. Sonra yarım bir sırtıyla bana bakıyor. "Sana geri dönmek istedim," diye homurdandı. "Son mesajından sonra..." bakışları üzerimde cızırdıyor. "Son mesajından sonra."

Kızardım. "Oh, sorun değil. Bir sürü şeyle meşgul olduğumu biliyorum-"

"Yine de buna cevap verirdim," diye homurdanıyor. "Ama..." diye başıyla köşede yerde duran parçalanmış bir telefonu işaret ediyor. Kıkırdıyorum.

"Oh."

"Evet," diye homurdanıyor. "Bir an için kontrolümü kaybettim."

Yatırımcı haberleri yüzünden demek istediğini biliyorum. Ama yine de söylüyorum. "Bir kızı nasıl pohpohlayacağını iyi biliyorsun."

Barrett sırtıyor.

"Ama sanırım telefon parçalandıysa o fotoğrafları da kaybetmişsinizdir?"

"Sanırım bana yenilerini göndermen gerekecek," diye homurdanıyor. Bu sabah olduğu gibi yine aç görünüyor. Ama sonra başka tarafa bakıyor. Yüzünü yine karanlık bir gölge kaplıyor ve kaşlarını çatıyor. "Gitsen iyi olur," diye homurdanıyor. "Şu anda kimsenin etrafında olması gereken biri olduğumdan emin değilim."

Başımı salladım. Ama sonra ayağa kalkmadan önce kendimi

durduruyorum. "Hey, Barrett?" "Evet."

"Bir fikrim var."

"Can kulağıyla

dinliyorum."

"En son ne zaman kendini serbest bıraktın?"

Sırtıyor. Ama kaşlarını da çatıyor.

"Bilmiyorum."

"İşte böyle! Bu akşam yemeğe ne dersin, ben ısmarlıyorum. Sen ve ben." Yavaşça sırtıyor. "Ben de senin benim kol şekerim olmak istemediğini sanıyordum." "Oh, olmayacağım. Sen benim olacaksın."

Kıkırdıyor. "Peki ya benimle görülmek? Şehirdeki tüm restoranlarda baş sayfa haberi olacağız."

"*Sizin restoranlarınız,*" diye araya giriyorum. "Sizin restoranlarınızdan birine gitmiyoruz ama. Normal bir insan restoranına gidiyoruz."

Kıkırdıyor. "Peki nereye gidiyoruz?"

Sırıtiyorum. "Etiyopya yemeklerini sever misin?"

Bu kadar soğukkanlılık yeter. Rahat mı? Hafif mi? Bağlantısız? Evet, doğru. Dün gece, aramızdaki bu küçük şeyle ilgili tüm kuralları çiğnedim. Tanrı aşkına, onun lanet evinde yatıya kaldım.

Ve şimdi, bir randevudayız. Kafamda bunun etrafında daireler çizmeye çalıştım. Kendimi uzun bir günün ardından stres atan iki iş arkadaşı olduğumuza ikna etmeye çalıştım. Ama değiliz. O benim patronum, ben de onun çalışanıyım. Ve seks yaptık. Aslında birkaç kez.

Ama bu her ne ise ya da değilse, kesinlikle tek bir şey: eğlence. Şehirdeki en sevdiğim restoranın arka tarafındaki küçük kabinde gülüyoruz. Duvardaki bir delik ama seviyorum. Ayrıca içiyoruz ve muhtemelen çok hızlı içiyoruz. Daha yemek gelmeden üçüncü biramızı içiyoruz.

Garson yemeğimizi alıp gittikten sonra Barrett, "Boş bir tabak bekliyordum," diye homurdanıyor.

İnledim. "Cidden bir Etiyopya restoranında kıtlık şakası mı yapıyorsun?"

Sırıtiyor. "Karanlık bir mizah anlayışım

var." "Tanrım, olamaz."

Bana sırtıyor. Ben de ona sırtıyorum. Kahretsin, bu çok iyi hissettiriyor. Bu çok doğal da hissettiriyor. Bu bir randevu olmadığına göre, çok ama çok iyi bir randevu geçiriyoruz. Gülüyoruz, şakalar yapıyoruz, hikayeler anlatıyoruz. Bir ton harika yemek yiyoruz ve biralar gelmeye devam ediyor. Sonunda doydum, hala gülüyorum ve sarhoşluğu geçip sarhoşluğa doğru kükrüyorum.

"Hey! Kes şunu!" Kredi kartına uzandığında faturayı elinden alıyorum.

Barrett kaşlarını çatıyor. "Anladım, Delphine."

"Hem de nasıl," diye kıkırdıyorum. "Seni dışarı ben davet ettim. Benden olsun."

"Banka hesabımda kaç sıfır olduğunun farkındasınız, değil mi?"

"Büyük banka hesabının benim için yeterli olmadığının farkındasın, değil mi?" "Sadece benim büyük başka bir şeyim mi?"

Derinden kızardım. Dudağımı ısırıyorum. Barrett hırlıyor ve bana yaklaşıyor.

"Sana yemek ısmarlamama izin verecek misin, vermeyecek misin?" diye mırıldandım. Ama kızgın değilim. Sadece aşırı derecede tahrik oldum.

"Peki," diye homurdanıyor

sonunda. "Teşekkür ederim."

Yerleştikten sonra dışarı çıktığımızda kendimi vahşi hissediyorum. Aynı zamanda hayatımın gecesini yaşıyorum ve bunu sonlandırmak istemiyorum. Elini tuttum ve sııttım. "Hadi gel."

Bay Huysuz kaşlarını çatıyor.

"Nerede?" "Bir yere. Hadi gel."

Kaşlarını çatıyor. "Hangi yer?"

İç çekiyorum. "Burası bir gey S&M seks kulübü ve Wall Street Journal zaten orada seni bekliyor."

Sırıttıyor. "Çok komik."

"Bana güvenecek misin? Sana dünyanın geri kalanının nasıl yaşadığını göstermek istiyorum."

"Görünüşe göre Etiyopya yemekleri ve eşcinsel S&M kulüpleri."

Kıkırdıyorum ve taksi için elimi kaldırıyorum.

Barrett kaşlarını çatı. "Şoförümü arayacağım-"

"Hey Barrett?"

"Evet."

"Belki o sopayı sadece bir geceliğine kışından çıkarabiliriz?"

Sırıttırıyor. "Yolu göster."

Biz oraya vardığımızda DIVE BAR hayvanat bahçesine dönmüştü. Ella'nın arkadaş olduğu bir grup çalışıyor ve kalabalık sarhoş, çılgın ve hayatlarının gecesini yaşıyor. Neyse ki, içtiğimiz kadarıyla, biz de ortama uyum sağladık.

Karanlık, girdap gibi dönen kalabalığın içinde kimliğimiz bilinmiyor. O milyarder patron Barrett King değil. Ben de yattığı çalışanı Delphine Nobody değilim. Sadece randevuya çıkmış, hayatının en güzel anlarını yaşayan iki insanız.

Müzik boğucu ve vurucu. İçkiler ucuz ve soğuk, dans pisti sıcak ve terli. Elleri her yerimde. Vücudum ona yapışmış gibi bastırıyor. Bacaklarının arasındaki zonklayan sertliği hissedebiliyorum, tıpkı onun benimkilerin arasındaki sıcaklığı hissedebildiğini bildiğim gibi.

Dudakları benimkilerin tadına bakıyor; ben de onu öpüyorum. Kulübün sığağında ona sürtünüyorum. Ve kulağıma beni eve götürmek istediğini söylediğinde, buna izin veriyorum.

herkes gitsin.

"Daha iyi bir fikrim var," diye kulağına tıslıyorum. Elini tutuyorum. Kendimi vahşi ve çılgın hissediyorum. Kendimi baştan çıkarıcı ve biraz da sürtük gibi hissediyorum. Ama Barrett'ı banyoya doğru çektiğimde homurdanıyor. Elimi geri tutuyor, önden gidiyor ve beni banyoya sürüklüyor.

BARRETT

Onu banyo kapısına çarptığımda inliyor. Burası karanlık, lavabonun üzerinde titrek bir neon ışığı var. Duvarlar grafiti ve grup çıkartmalarıyla kaplı. Bir barın banyosu romantizmin doruk noktası sayılmaz.

Ama bu romantizmle ilgili değil. Bu şehvet ve ham çekicilikle ilgili. Bu, sikimi mümkün olduğunca çabuk onun ateşli küçük amına sokmakla ilgili.

Arkasından el yordamıyla kapıyı kilitliyor. Buraya girmek için kuyruğun yarısını kestik ama siktir et onları. Bu batakhane o kadar pis ki, hepsi gidip dışarıda yere işeyebilir ve kimsenin fark edeceğinden bile şüpheliyim.

Burada bile bando müziği duvarları boğuk bir gök gürültüsü gibi dövüyor. Ya da belki sadece nabzım kulaklarıma vuruyordur. Delphine'i pervasızca öpüyorum. Onu sahiplenerek öpüyorum, sanki dudakları bana borçluymuş gibi. Ellerim belini sıkıyor, o da ağzımın içinde inliyor.

Ama artık kendimi tutamıyorum. Bütün gece onun lanet tadına susamıştım; benim için gelişinin sesini duymak için ölüyordum. Homurdanıyorum ve aniden onu kapıdan uzaklaştırıyorum. Etrafında döndürüyorum ve onu yukarı bastırıyorum

lavaboya karşı. Önümüzde çizik bir ayna var. Arkadan boynunu öptüğümde ve yüzündeki saf şehveti gördüğümde sikim kabarıyor.

Bütün gece bunun için can atan tek kişi ben değilim.

Arkasına geçtim. Ellerimle eteğini beline kadar çekiyorum. Nefes bile alamadan, ağzım kalçalarının arasına giriyor.

"Aman Tanrım, Barrett!" Sızlanıyor.

Dilim kaygan amını arkadan yukarı ve aşağı sürüklüyor. Tanrım, tadı çok güzel. Ve benim için o kadar ıslak ki. Dilimi içine sokuyorum ve sonra klitorisinin üzerinde gezdiriyorum. İnliyor ve bana karşı kıvranıyor. Ama onu lavaboya sabitledim. Ellerim kıcını kavırıyor ve onu hevesli ağzıma doğru sertçe çekiyor.

Bacakları titreyene kadar klitorisini emiyorum. Yine de kendimi kötü hissediyorum. Onun her yerini istiyorum. Her bir santimini. Dilim yine amının üzerinde geziniyor. Dudaklarını ayırıyorum ve dilimi amının derinliklerine kaydırıyorum. Ama sonra geri çekmeye devam ediyorum. Kıcını ayırıyorum ve dilim daha da geriye gidiyor. Delphine sertleşiyor.

"Bekle, lanet olsun, Barrett, ne... Aman Tanrım."

Dilim göt deliğinin üzerinden geçtiğinde zevkle ciyaklıyor. Homurdanıyorum ve dilimi onun dar deliğinin üzerinde gezdiriyorum. Bana karşı titriyor, önündeki çizik aynaya pençelerini geçirirken bacakları titriyor. Elim kalçalarının arasına kayıyor. Kıcını yavaş daireler çizerek dillerken başparmağımla zonklayan klitorisini ovmaya başlıyorum.

Zevk iniltileri banyoyu dolduruyor. Tüm vücudu titriyor ve bacakları sallanıyor. Şimdi utanmadan geri itiyor, dilimin ona verdiği zevk için çok istekli. Klitorisini daha da hızlı ovuyorum, ekliyorum

Baskı. Dilim onun küçük deliğinde acımasızca dolaşıyor. Ve sonra aniden titriyor ve benim için boşalmaya başlıyor.

"Barrett!" Ağlıyor. İnliyorum ve dilimi ve başparmağımı üzerinde döndürmeye devam ediyorum. Orgazm onu nefessiz ve titreyerek bırakırken tüm vücudu kasılıyor ve bana karşı titriyor.

Ama onunla işim bitmedi.

Ayağa kalkıyorum. Kemerim gevşiyor ve fermuarımı indiriyorum. Pantolonum ve boxerım yere düştü ve onun arkasına geçtim.

"Oh lanet olsun, lütfen," diye inliyor. Kıcını bana doğru geri itiyor. Zonklayan sert horozumu okşadım, şişmiş kafayı dudaklarına doğru hafiflettim ve ittim.

"Oh FUCK!" Delphine haykırıyor. Kalınlığım onun sıcak küçük amına batıyor. Kalçalarını kavriyorum ve onun sıcaklığına dalarken homurdanıyorum. Elleri düz ve aynanın üzerine yayılmıştı. Sırtını kavislendiriyor ve beni daha derine çekmek için bana karşı geri itiyor. Kalçalarım geri çekiliyor ve sonra ona çarpıyor. Kalın sikim dışarı kayıyor ve sonra onun istekli küçük amının derinliklerine dalıyor.

Elim yukarı kayarak saçlarını yumruk yaptı. Diğer elim kıcını sıkıca kavriyor ve onu sertçe sikmeye başlıyorum. Burası sevişme yeri değil. Şu an onu sahiplenmekle ilgili. Onu daha önce *hiç* sikilmediği gibi sikmekle ilgili.

Kalçalarım ona çarpıyor. Karın kaslarım kıcını tokatlıyor. Aşağı bakıyorum ve şişman sikimin onu nasıl gerdiğini görüp inliyorum. O da çok ıslaktı. Her tarafım parlıyor ve dışarı çıktığımda üzerimden damlıyor. İnliyorum ve tekrar içeri itiyorum, olabildiğince derine iniyorum.

Elim kıcının üzerinde kayıyor. Homurdanıyorum ve kırmızı buğulu bir şehvet görüşümü ele geçiriyor. Başparmağım kıcının yanaklarının arasından aşağı kayıyor. Onu kızdırıyorum

onu lavaboya karşı becerirken küçük delik. Delphine hevesle inliyor ve beni geri itiyor.

İnliyorum ve sikim kabarıyor. Ona daha sert sokuyorum. Başparmağım kıcına kayıyor. Delphine kontrolünü kaybetmeye başladı. Daha da yüksek sesle inliyor, benimle buluşmak için geri itiyor. Homurdanıyorum, her tarafı titremeye başlarken onu sikimin ve başparmağımın üzerinde ileri geri yönlendiriyorum.

"Barrett...Ben...Ben!"

"Gel," diye hırlıyorum. Bu bir talep. Başka bir şey değil. Benim için gelmesini talep ediyorum. "Hemen şimdi benim için gel," diye tıslıyorum. Derine itiyorum ve aniden çığlık atıyor.

"Geliyorum!" İnliyorum ve derine itiyorum. Amının sikimin üzerinde dalgalandığını hissedebiliyorum. Vücudunun benim için titrediğini ve sarsıldığını hissedebiliyorum. Ellerini aynaya bastırarak inliyor ve sikimin üzerine boşalıyor.

Ama hala tek görebildiğim kırmızı sis. O kendinden geçerken sikimi içine sokup çıkarıyorum. Şişmiş kafam ıslak bir şekilde içinden kayıyor. Başparmağım kıcından kayıyor. Ama sonra, sikim avucumdayken, onu daha yukarı kaydırıyorum. Nabzım uğulduyor. Bu kadını mümkün olan her şekilde sahiplenme arzum her şeyi tüketiyor.

Sikimin kaygan başını kıcına bastırıyorum. Delphine keskin bir nefes alıyor ve sertleşiyor. Aynaya bakıyor ve bakışları benimkilerle buluşuyor. Gözlerim şehvetle bulutlanmıştı. Onunkiler de öyle.

"Siktir, Barrett..." diye fısıldıyor. "Ben... Ben hiç..."

"Her şeyini almak istiyorum bebeğim," diye tıslıyorum. Dudaklarım kulağının yanında, ona doğru eğildim. Biraz daha itiyorum ve o inliyor.

"Sana hiç kimsenin sahip olmadığı kadar sahip olmak istiyorum. Her şeyin benim, Delphine," diye homurdanıyorum. "Ama hayır dersin-"

"Hayır demeyeceğim," diye boğuluyor.

Homurdanıyorum. Biraz baskı yapıyorum ve inliyor. Bana bakmak için başını çeviriyor. Gözleri benimkiler kadar şehvetle doluydu. "Kıçımı mı istiyorsun, Barrett?"

Homurdanıyorum. Sikim ona karşı kabarıyor. Kalçasını sıkıca kavriyorum. "Evet," diye hırlıyorum.

"Al o zaman."

Dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum. Kalçalarımı ileri doğru iterken onu yavaş ve derin öpüyorum. Sikim onun dölüyle kayganlaşmıştı. O kadar sıkı ki. İnanılmaz, inanılmaz derecede sıkı. Ama yavaş gidiyorum. Onu herhangi bir erkeğin herhangi bir kadını istediğinden daha fazla istiyor olabilirim. Ama ona zarar vermeyeceğim.

Yavaşça basınç eklemeye devam ediyorum. İnliyor, zevkten nefesi kesiliyor. Etrafına uzanıyorum ve klitorisini ovmaya başlıyorum. Yavaşça, başım içine batıyor. Küçük bir patlamayla halkasını geçtiğini hissediyorum. Delphine'in nefesi kesiliyor. Ama beni daha derinden öpmeye başlıyor. Ağzının içinde homurdanıyorum ve kalçalarımı ileri itiyorum. Çok yavaştı. Ama santim santim, küçük sıkı kıcı tüm kalınlığımı yutmaya başlıyor. Sonunda tamamen içine girene kadar.

"Aman Tanrım..." diye fısıldıyor. "Aman Tanrım, Barrett!"

Cevap olarak sadece hırlayabiliyorum. Saf hayvani şehvet beni kavriyor. Onu sıkıca tutuyorum; bir elim bacaklarının arasında klitorisini ovuyor. Diğer çenesini kavriyor. Kalçalarımı geri kaydırıyorum ve sonra yavaşça ona doğru geri kaydırıyorum. Yavaş ve nazik davranıyorum. Ama yavaş yavaş, daha bilinçli hareket etmeye başlıyorum.

Delphine'in inlemeleri daha da yükseliyor. İticilerim daha da derinleşiyor ve sertleşiyor, ta ki ağzına hırlayıp kıcını banyo lavabosuna yaslayana kadar. Kalçamı kavramak için geriye uzanıyor. Sanki beni içine çekiyor, benden daha fazlasını istiyor. Amcığı parmaklarımın her yerini ıslatıyor. Bacakları

titremeye başlayana kadar kıcını tutarken klitorisini daireler çizerek ovuyorum.

"Aman Tanrım, Barrett! Ben... Ben... Beni böyle boşaltacaksın!"

İnliyorum ve içine girmeye devam ediyorum. O kadar sıkı ve ateşli ki. Halkası her itişte sikimin canını sıkıyor. Zar zor dayanıyorum. Klitorisini daha hızlı ve daha sert ovuyorum. Onu sikmeye devam ettikçe kaslarım ağrıyor ve yanıyor. Her itişte kıcı karın kaslarıma çarpıyor. Ve sonra aniden, şimşek gibi bir sarsıntıyla, gidiyor.

"Oh FUCK!" Yüksek sesle çığlık atıyor. Vücudu titriyor, sallanıyor ve sikimin üzerinde kasılıyor. Kıcını sıkıyor ve ben serbest bırakıldığımı homurdanıyorum. İçine doğru itiyorum ve sıcak spermim kalın, güçlü ipler halinde kıcının derinliklerine dökülüyor.

Lavaboya doğru titreyerek öylece duruyoruz, nefesimizi tutmaya çalışıyoruz. Sanırım ikimiz de aynı anda birinin kapıya vurduğunu fark ediyoruz. Ama sadece birbirimize bakıp sırtıtıyoruz.

"Siktir git!" Gülerek bağıriyorum.

"Evet, siktir git!" Kıkırdıyor. "İnsanlar burada sevişmeye çalışıyor!"

Gülüyorum, yüksek sesle. Bu aslında uzun zamandır attığım en gerçek kahkaha olabilir.

"Deniyor musun?"

"Başarılı bir şekilde, ekleyebilirim," diye mırıldanıyor. Onu yavaşça öpüyorum ve nazikçe içinden çıkıyorum. Delphine'in nefesi kesiliyor. Kollarımda dönüyor ve bana sırtıtıyor. Sonra etraftaki iğrenç bar tuvaletine bakıp gülüyor.

"Ve romantizmin öldüğünü söylüyorlar."

Kıkırdıyorum. "Geçenlerde bir romantik komedi filminde tam olarak bu senaryo yok muydu?"

"Doğru ya, Tom Hanks'in Meg Ryan'ı bar tuvaletinde götten siktiği film mi?" Mırıldanıyor. Sanki mizah ve hüznü karıştırıp

muhteşem bir paket.

Kıkırdıyorum. "Bunu kaçırmış

olmalıyım." Sırıttıyor. "Hey Barrett?"

Onu kendime çekiyorum ve usulca

öpüyorum. "Evet." "Bu ileriye dönük

olabilir..."

Gülmeye başladım. O da gülüyor. Sonra beni yavaşça öpüyor.

Kahretsin. Bu herhangi bir öpücük değil. Sadece şehvet öpücüğü değil.

Hatta eğlenme öpücüğü bile değil. Bu gerçek, anlamlı bir öpücük. Ve ben bundan daha fazlasını istiyorum.

"Benim evime gelmek ister misin?"

Geri çekiliyor. Dudaklarını gergin bir şekilde çiğniyor. Tanrım, ne kadar sevimli.

"Bak, seninki kadar güzel değil... şey, belli ki seninki kadar güzel değil.

Ve benim yatağım çok daha küçük, ve..."

"Delphine."

Saçmalamayı bırakır ve bir nefes alır. "Evet?" "Hadi

senin evine geri dönelim."

DELPHINE

Pastırma kokusuyla uyandım. Ve yumurta. Ve...inliyorum. Ve kahve. Tatlı, tatlı kahve.

Yavaşça gözlerimi açıyorum. Yuvarlandım ve biraz inledim. Tamam, biraz ağrım var ve başımda hafif bir çarpıntı var. Baş ağrısı Barrett'la içtiğimiz bitmek bilmeyen ucuz biralardan kaynaklanıyor. Lezzetli ağrı ise... yani yaptığımız diğer her şeyden.

Bar banyosu aklıma geliyor. Bu kadar vahşi olduğum için gözlerimi devirerek kızardım. Ama orada da bitmedi. Eve dönüş taksi yolculuğu... ilginçti. Ve zavallı taksi şoförünün durmamızı istemesine neden olacak kadar dokunaklıydı.

Sonra asansörle katıma çıktım. Sonra mutfağıma, duşuma ve nihayet yatağıma. Üç kez. Kendi kendime sırtıyorum. Tamam, dün gece harikaydı.

Kahvaltılıkların ve kahvenin kokusu yine burnuma geliyor. Midem talepkar bir şekilde gurulduyor. Birden yatak odamın kapısı açılıyor. Barrett pembe bir önlük giymiş, elinde yemek ve kahve dolu bir tepsiyle içeri girdiğinde gülmekten kırılıyorum.

"Ah, güzel, oda servisi," diye sırtıyorum.

Kıkırdıyor. "Gülümseyerek hizmet edin, bayan."

Önlüğüne baktım ve kıkırdadım. Sonra daha yakından bakıyorum. "Bekle, arkanı dön."

Barrett sırtıyor. Dönüyor ve ben yüksek sesle kıkırdamaya başlıyorum. Pembe bir önlük giyiyor. Ve başka hiçbir şey.

"Gerçekten de güler yüzle hizmet!" Gülüyorum. Ben irkildim. "Pastırma pişirmek için pek de güvenli bir yol gibi görünmüyor."

Kıkırdıyor. "Bazı kıl payı kurtuluşlar oldu."

"O şeye dikkat et... o şeye," diye kıkırdıyorum. "Ona biraz düşkünüm."

Sırtıyor. "O şey mi?"

"O... canavar," diye kıkırdıyorum.

Barrett hırlıyor ve beni daha da güldüren bir pençe hareketi yapıyor. Yatağa doğru kayıyor ve tepsiyi yan masaya bırakıyor. "Yumurta, pastırma, waffle ve kahve."

Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum. "Vay canına, New York'un en zengin adamının yemek yapabildiğini kim bilebilirdi?"

Gözlerini deviriyor. "Zengin olduğumdan çok daha uzun süre fakir olduğumu hatırlıyorsun, değil mi?"

Ona sırtıyorum. "Öyle mi?"

"Her zaman. Başarısız olmamak için motivasyondur."

Kıkırdıyorum. "Barrett, bence şu anda sınıfta kalabilirsin ve yine de gezegendeki hemen herkesten daha zengin olabilirsin."

O sırtıyor. Ben de gülümsüyorum. Bir şeyler farklı ve kötü anlamda değil. Sanki her zaman üzerinde olan ama artık olmayan bir ağırlık var. O bakıyor

Daha özgür. Mutlu görünüyor. Beni öpmek için eğildi. Çılgılık atıp yataktan fırlıyorum.

"Aman Tanrım, hayatta olmaz. Önce dişlerimi fırçalayayım."

"Çırlıçıplaksın ve dişlerini fırçalamaktan mı endişe ediyorsun?" Kıkırdıyor.

"Hey, bir kız bir yerde vahşi ve çılgın çizgiyi çekmeli."

Aceleyle banyoya gidip dişlerimi fırçalıyorum. Ve saçımı düzeltiyorum. Ve dün geceki makyajımın bir kısmını temizliyorum. Ve tazeleniyorum. Yani Barrett King çıplak ve yatağında bekliyor. Beni rahat bırak.

Banyodan çıktığımda sııttım. Üzerinde sadece bir çift boxer ile yatağında yatıyor: bir elinde kahve, diğerinde Wall Street Journal. Kafasını kaldırdı ve gözüme takıldı. Sırıttıyor, kahvesini bırakıyor ve beni çağırıyor.

Onun yanındaki yatağa tırmanıp kahvemi yudumluyorum. Kahvaltı tepsisinde iki tane Tylenol bile var. Onları patlatıyorum ve başımı omzuna yaslayarak arkama yaslanıyorum. Eli nazikçe ama sıkıca çıplak kalçama iniyor. Sırıttıyorum.

"Bir yere gidelim," diye

homurdanıyor. "Nereye?"

"Kelimenin tam anlamıyla dünyanın her yerinde."

Gözlerimi kırpıştırıp ona bakıyorum. "Ciddi misin?"

"Tamamen ciddiyim. Bir yer seç. Şimdi gidiyoruz."

"Şimdi mi?"

Omuz silkiyor. "Neden olmasın?"

Gülüyorum. "İşlerimiz ve sorumluluklarımız olduğu için mi?"

"Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum, Delphine." İç geçirdi.
"Aslında şirketin sahibi benim."

Kıkırdıyorum. "Peki, tamam. Ama *benim* bir işim ve sorumluluklarım var." "Sana bir not yazacağım."

Yine kıkırdıyorum. "Bunun bazı sorulara yol açacağını hissediyorum." "Ve?"

Ona baktım. "Bunun bir sır olduğunu sanıyordum?"

"Öyleydi..." diye omuz silkiyor. Yatakta arkasına yaslanıyor ve gazeteye bakıyor. Başımı omzuna yaslayıp sırtıyorum.

Evet, bu mükemmellik.

Ama sonra aniden Barrett'ın telefonu çalmaya başlar. Telefona bakar ve kaşlarını çatır. "Kahretsin, Helen arıyor."

"İşe geç mi kaldık?"

Kıkırdıyor ve cevap veriyor. "Helen. Merhaba. Ne var..." gülümsemesi kaybolur. Gözleri kısılır. Birden yataktan fırlayıp kıyafetlerini giymeye başladı. "Yirmi dakikaya oradayım." Telefonu kapatıyor ve öfkeyle küfrediyor.

"Her şey-"

"Hiç de değil," diye homurdanıyor. Bana baktığında öfkeden köpürüyordu. "Müşterilerimizin yarısını senin lanet kardeşin yüzünden kaybettik. *Ve* dün gece sunucularımız hacklendi."

"Lanet olsun," diye nefes alıyorum. Kalbim hızla çarparak yataktan fırladım.

Barrett şoförünü arıyor. Sonra telefonu kapatır ve kıyafetlerini giymeyi bitirir. "Bırakmamı ister misin?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Bu... tamam mı?"

Hâlâ öfkeli görünüyor ama yine de hafifçe gülümsüyor. "Evet, öyle. Giyin hadi. Ofise gitmemiz gerek."

"YARIM."

Barrett'in sesi konferans salonunun sessiz gerilimini bir balta gibi kesiyor. Etrafıma bakındım. İşler iyi görünmüyor. Aslında oldukça korkunç görünüyorlar. Bu sabah, önceden haber verilmeksizin, King Equities'in yatırımcılarının yarısı gemiden atladı. Daha da kötüsü, hepsi Roland'ın şirketine gitti.

Ve tüm bu boktan olayların üzerine çürük bir kiraz koymak için, King Equities'in demir gibi sağlam iç sunucuları dün gece hacklendi. Söylemeye gerek yok, orada bulunan herkes cenazedeymiş gibi görünüyor. Barrett'in yüzündeki öfkeli ifadeye bakılırsa, öyle de olabilir.

"Bunun kasvetli görüldüğünü biliyorum Barrett, ama bundan geri dönebiliriz."

Helen iyimser olmaya çalışıyor. Kimse üzerinde pek bir etkisi yok. En azından Barrett üzerinde. Masanın başına doğru yürüyor, hırlıyor ve neredeyse kafesteki bir hayvan gibi görünüyor. Bunun korkunç bir an olduğunu biliyorum. Odadaki herkes gibi benim de üzülmem gerektiğini biliyorum.

Ama lanet olsun, yüzündeki ifadede ve vücudundaki öfkede şu anda çok ateşli olan bir şey var.

Helen kaşlarını çatı. "Barrett, neden oturmuyorsun?"

Ona ters ters bakıyor. Ama sonra başını sallıyor. Baş tarafa oturmasını bekliyorum. Ama y a n ı m d a k i boş sandalyeye gelene kadar masanın etrafında dolanıyor. I

ağır bir şekilde yanıma oturduğunda titriyorum. Şu anda sırtmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Fikirler," diye tersliyor. "Herkes gitsin."

Barrett'in baş sayısal analisti Ravi, "Hücuma geçiyoruz," diye söze giriyor. "Efendim, kaynaklarımız var. Ekip ve ben, siz ne zaman emir verirsiniz o zaman kirli oynamaya başlayabiliriz. Elimizdeki her şeyi Simmons'ın üzerine atalım."

Helen başını sallar. "Hayır, Roland bunu beklerdi. Hazır olacaktıdır."

Birden sıçradım. Masanın altından Barrett'ın eli kalçama indi. Sahiplenici bir şekilde sıkıyor ve içimde bir sıcaklık titremesine neden oluyor. Ona ters ters bakıyorum. Yüzü hâlâ morarmış ve soğuk. Ama her şeye rağmen bana karşı duyduğu arzuyu hissetmek, kalçalarımı sıkıca sıkmama ve kızarmama neden oluyor.

Ravi kaşlarını çatarak, "Biz de giden yatırımcıların peşinden gidiyoruz," dedi. "Parsons? Nuemanoff? Onlar dinazor, Bay King. Yeterince çeşitlenmiş ya da tam bir saldırıya hazır değiller. Parson's ilaç işinde aşırı borçlanmış durumda. LumenTech'e saldırabiliriz. Bill öğleden sonra sürünerek buraya gelir ve yalvarırdı-"

"Ve bu arada LumenTech'e büyük yatırım yapmış olan yatırımcılarımızın diğer yarısını da kaybederiz," diye tersliyor Helen. Ravi'ye ters ters bakar.

Masanın altında, Barrett'ın eli uyluğumun iç kısmına doğru kayıyor. Kasıtlı davranıyor. İsteddiği şeyin peşinde. Ve benim tek cevabım bacaklarımı hafifçe açmak oluyor.

"James," diye bağılıyor Barrett aniden. Başını çevirip konferans masasının uzak ucundaki dizüstü bilgisayarlarda hararetle bir şeyler yazan bir grup insana bakıyor. Kıdemli siber güvenlik teknisyenine odaklanır. "Hack olayında ne durumdayız?"

"Şimdi izini sürüyorum efendim," diye mırıldanıyor James. Ekrana bakıyor ve klavyeye vuruyor.

Barrett'in eli daha da yükseliyor. Devam ediyor. Aniden kalçalarımın arasına kadar ittiğinde nefesim kesiliyor. Çıplak amımı avuçluyor ve sessizce hırlıyor. Bana doğru eğiliyor ve sanki konferans masasının ortasındaki kristal su sürahisine uzanıyormuş gibi yapıyor.

"Tam anlamıyla kriz modundayız ve sen bugün *hâlâ* ofise külotla gelmedin," diye kulağıma homurdanıyor.

"Kural kuraldır," diye fısıldıyorum nefes nefese. Dişlerini sıkıyor. "Kötü, kötü kız..."

"Aman Tanrım."

James kelimeleri boğuk boğuk söylediğinde Barrett ve ben irkildik. Herkes dönüp ona baktı. Barrett'in eli bacaklarımın arasından kayıyor ama kalçamda kalıyor. "Ne?" Homurdanıyor.

"Sunucu ihlali..." James ekranına bakarak kaşlarını çatar. "Lanet olsun, bu bir kaba kuvvet saldırısı değildi. Görünüşe göre alt rutinler, yerleştirilmiş ikili yapay zeka kötü amaçlı yazılımı tarafından tehlikeye atılmış-"

"İngilizce konuş James," diye homurdanıyor Barrett.

Teknisyen yukarı bakar. "Dışarıdan bir saldırı değildi. Birisi sunucularımıza arka kapı sağlayan kötü niyetli bir yazılım yükledi."

Barrett sertleşir. "Nereden yüklendi?"

James'in ağzı açık kalır. Ekranından başını kaldırıp bakar. "Dahili olarak, efendim. Ofisten."

Odadaki herkesin nefesi kesilir ve aynı anda konuşmaya başlarlar. Helen bağılıyor, Ravi de tüm ofisi kilitlemekten bahsediyor. Ama birden Barrett'ın sesi her şeyi bastırır.

"*Kim?*"

Sanki bir çekiç iniyor. Tüm oda anında sessizleşir. Barrett'ın eli önündeki masanın üzerinde yumruk haline geliyor. Kalçamdaki neredeyse acı verici bir şekilde sıkılıyor. Burun delikleri alevlendi ve tekrar James'e döndü. "Kimdi o?"

"Şimdi izini sürüyorum," diye mırıldanıyor James. Dizüstü bilgisayarında öfkeyle yazmaya devam ediyor. Ama sonra aniden durur. Yüzü solgunlaştı. Önce Barrett'a, sonra bana baktı. Sonra tekrar Barrett'a. Ama sonra bakışları Barrett'tan önce bir kez daha bana kayıyor.

"Efendim, özel olarak konuşabilir miyiz?"

Barrett kaşlarını çattı. "Hayır, konuşun."

James yine bana bakıyor. Şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum. Neden bana bakıp duruyor ki?

"Efendim, özel olarak konuşmamızın gerçekten daha iyi olacağını düşünüyorum-"

"En iyisi bu olurdu," diye hırladı Barrett. "Eğer konuşmaya başlarsan, James."

Teknisyen yutkunur ve boğazını temizler. Klavyesine baktı. "Efendim, kötü amaçlı yazılım Bayan Laurent'ın ofisinden yüklendi."

Karnım yere düşüyor. Damarlarımda buz varmış gibi hissediyorum ve nefes alamıyorum. Bütün oda sessizliğe büründü. Herkes korku ve tiksintiyle bana bakıyor.

"Özür dilerim, ne dedin?" Boğuluyorum.

Barrett'ın eli dizimden düştü. Temas kaybı beni soğuk su gibi çarptı. Ayağ a kalktı ve masadan uzaklaştı. Ona çılgınca bakmak için döndüm. Ama tek gördüğüm gözlerindeki soğukluk.

"Ne kadar eminsin James?" Tıslıyor. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. James gergin bir şekilde kayıyor.

"James!" Barrett havlıyor.

"Tamamen efendim," diye fısıldıyor. "Tüm terminal faaliyetlerinin dahili bir kaydı var. Yükleme Bayan Laurent'ın ofisinden yapılmış."

Aniden ayağ a kalkıyorum. Düşecekmişim gibi geliyor ama masaya tutunuyorum. "Bu... bu mümkün değıl!" Barrett'a doğru dönüyorum. "Mümkün değıl!"

Çenesi gerilir. Helen'a bakar. "Güvenliğı ara."

Kalbim yerinden çıkacak. Çenem dehşet içinde yere çarptı.

"BARRETT!" "O BAY. SİKİCİ KING!" Kükrüyor.

Titreyerek masaya yaslanıyorum. "Bu... Ben..." Bu gerçek değıl. Bu gerçek olamaz. Ama etrafıma bakıyorum ve herkesin yüzünde gördüğüm öfke ve ihanet oldukça gerçek. Ama birden kaşlarımı çatıyorum. James'e dönüyorum.

"Saldırı dün gece mi oldu?"

James başını sallıyor. Barrett'a dönüp ona ters ters bakıyorum. "Dün gece," diye tıslıyorum. "Saldırı dün geceydi."

Yüksek sesle söylemiyorum ama anlamı açık. Dün gece benimleydi. Aslında dün gece beni beceriyordu. Barrett'ın çenesi gıcırıyor. Yavaşça, benimle aynı fikirdeymiş gibi başını sallıyor. Bir rahatlama dalgasının başlangıcını hissediyorum.

Barrett James'e döner. "Bayan Laurent dün gece evinde benim için bir şey üzerinde çalışıyordu. Kefil olabilirim, onunla telefonda konuşuyordum.

Rapor. Ofiste değildi."

James küçölür. "Efendim, saldırı dün geceydi. Kötü amaçlı yazılımı yükleyen oturma iki gece önce açılmış."

Barrett'in yüzü tekrar taşa döndü. Gözleri tekrar bana kayıyor. Sertleşiyor ve daralıyor. Bana alaycı bir bakış attı.

"Barrett..." Kısık sesle fısıldıyorum.

Kapı açılır ve iki güvenlik görevlisi içeri girer. "Efendim?" İçlerinden biri homurdanıyor.

Barrett'in gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Çok incinmiş ve kızgın görünüyor. Çenesi gıcırıyor ve gözlerinin arkasında hareket eden çarkları görebiliyorum. Ama birden bakışları sertleşiyor.

"Bayan Laurent'e binadan çıkarken eşlik edin," diye sessizce homurdanıyor.

Kalbim ikiye bölündü. "Barrett!" İki muhafız bana yaklaşırken bağıyorum. "O ben değildim!!"

Yüzünde bir parça şüphe belirir. İki güvenlik görevlisine elini kaldırır ve James'e bakar. "Onun bilgisayarını başka biri kullanmış olabilir mi?"

James sandalyesinde kıpırdanır. "Yani, siz, efendim." Gergin bir kahkaha atıyor ama sonra hemen susuyor. Başını sallar. "Ama hayır. Bayan Laurent dışında hiç kimse sekreter ya da başka bir çalışan gibi değil. Sadece sizinki gibi C seviyesinde bir erişim yetkisi bunu geçersiz kılabilirdi.

"Pekala," diye hırılıyor kalın bir sesle. Gözlerinde öfkeyle bana geri dönüyor. "Sanırım ben olmadığım konusunda anlaşılabiriz," diye tıslıyor. Kendimi uyuşmuş ve üşümüş hissediyorum. İki güvenlik görevlisine dönüyor ve sertçe başını sallıyor.

"Götürün onu buradan."

"Barrett!" Kollarımı tuttuklarında çığlık atıyorum. "Barrett, bekle!!"

"Benim *adım*," diye hırlıyor. Bana doğru hışımlla yaklaşıyor, öfkeyle üzerime çullanıyor. "Bay King," diye öfkeyle bağırıyor.

Titriyorum. Canım yanıyor ama çok da kızgınım. Olanlara kızgınım. Bunu benim yapmış olabileceğime inandığı için kalbim kırıldı.

"Anlaşıldı mı, Bayan Laurent?" Tıslıyor.

Dişlerimi sıkıyorum. Ona ters ters bakıyorum. "Hâlâ benim patronum musun?" "Hayır," diye sessizce homurdanıyor.

"Değilim."

"O zaman siktir git."

Ağzı gerildi. Gözleri bana dik dik bakıyor. "Çıkarın onu buradan."

BARRETT

Etrafımda Roma yanıyor. Adamlarım yangını söndürmek için deli gibi mücadele ediyor. Helen yatırımcılarla acil durum toplantıları yapıyor; James ve ekibi şirketin güvenliğini baştan aşağı yeniden düzenliyor. Ravi ve matematikçi arkadaşları seçeneklerimizin ne olduğunu görmek için derinlemesine araştırıyorlar.

Bugün aldığım tek iyi haber bile boka dönüyor. Görünüşe göre polis sapığım Lisa'yı yakalamış. Bu iyi bir haber gibi görünüyor. Ta ki ikinci haber gelene kadar: Duşumda kendini yaraladığı için bana dava açıyor. Ki o duşa zorla girmişti. Bok fırtınası bitmiyor.

İşler acımasız. Çok, çok acımasız. Ve yangın henüz sönmedi. Bu sabah yatırımcılarımızın yarısı gemiden atladı. Ama durmadı. O zamandan beri yavaş yavaş telefonlar ve e-postalar gelmeye devam ediyor. Hepsi de "üzülerek" King Equities'ten çekilme kararlarını bize bildiriyor. Kendi müfettişlerime araştırttım ve hepsini takip ettim: hepsi Simmons Financial'a gidiyor.

James bana muhtemelen hack olayının bununla ilgili olduğunu söyledi. Müşteri ve yatırımcı verilerini ele geçirmişler ve onları zor durumda bırakmak için kullanıyorlar. Bu da demek oluyor ki muhtemelen tüm bunların arkasında Roland var. Tanrım, sadece bu bile sokaktan aşağı inip beyzbol sopasıyla onun evine gidip vurmaya başlama isteği uyandırıyor.

Ama günün sonunda, kendimden başka suçlayacak kimsem olmadığını biliyorum. Tuzağa düştüm ve çok kötü düştüm.

On yıl önce ona hiç böyle bakmamıştım. Tabii ki bakmadım. Delphine Roland'ın küçük kız kardeşiydi. Sonra büyüdü. Büyüdü ve Roland onu savunmamı aşmak için kullandı. Her nasılsa, Delphine Laurent benim kriptonitim. Görünüşe göre o benim zayıf noktam.

O benim felaketim oldu.

İçmek için çok erken olduğunu biliyorum. Ama ofisimde yalnız kaldığımda, bar arabasına doğru fırlıyorum. Kendime bir bardak viski doldurup pencerenin yanındaki sandalyeye çöküyorum. New York'a, imparatorluğuma bakıyorum.

Ama şimdi bu imparatorluk çöküyor.

Ben sıfırdan geldim. Babam elinden geleni yaptı ama elimize iki kuruş bile geçmedi. Ama sonra bir gün onu işten almaya gittim ve Roland'la tanıştım. Adamda bende olmayan her şey vardı: para, havalı kıyafetler, güzel oyuncaklar ve bir gelecek. Ama her ne sebeple olursa olsun, birbirimize aşık olduk.

Roland ve babası kendimi toparlamama ve başvurmaya hakkım olmayan üniversitelere başvurmama yardım etmişlerdi. Evet, zekiydim ve notlarım da iyiydi. Ama Roland özel okuldan gelmişti, ben ise devlet okulundan. Roland'ın ailesi onu istediği yere gönderebilecek kadar paraya sahipti. Ben ticaret okuluna bile gidemeyecektim.

Ama çalışmamın karşılığını aldım. Harvard'a burssuz girdim. Lanet Harvard. Benim gibi bir karavan parkı çocuğu için bu nasıl olabilir ki? Orada kaldım ama başımı öne eğip çalıştım. Gelecek benim ve Roland'ın olacaktı.

Sonra da beni fena kazıkladı.

Yavaşça içiyorum. Hapishaneyi hatırlıyorum. On sekiz ay çok uzun bir süre değil. Ama hayatımı raydan çıkarmak için yeterliydi. Güle güle burs. Güle güle Harvard. Gözlerimi kapatıyorum. Babama da güle güle. Babamın pankreas kanseri hızlı ilerledi. Cezamın başlarında beni görmeye gelmişti. Sonra kötüleşince, hastane yatağına mahkum oldu. Eyalet tarafından atanan avukatım onu görebilmem için bir dilekçe verdi. Ama bu onaylandığında artık çok geçti. O gitmişti.

Sanırım Roland Simmons'tan en çok bu yüzden nefret ediyorum. Bunu benden aldı. Kendi babama veda edebilmemi elimden aldı.

Ve şimdi, bıçağı tekrar saplamak için geri geldi. Bu sefer bıçak kalbime saplandı.

Viskinin geri kalanını çarparak içtim ve pencereden dışarı baktım. Bu sefer silah Delphine'di. Ve çok da etkiliydi. Ben de ona doğru yürüdüm. Onu gördüm ve istedim. Onu hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istedim. Bu beni kör etti. Savunmamı düşürdü.

Duvarlarımı yıktı.

En kötüsü de ondan nefret etmek istiyorum ama edemiyorum. Bağırarak ve adını lanetlemek istiyorum. Ama lanet kalbim bana izin vermiyor. Çünkü derinlerde bir yerde gerçeği biliyorum.

Delphine'e aşıktım. Kahretsin, hala olabilirim.

Başımı sallıyorum. Ayağa kalkıp bir içki daha dolduruyorum. Pencereye doğru ilerliyorum ve başımı pencereye yaslıyorum. İnce havaya, aşağıdaki sokaklara bakıyorum.

Ona aşık oldum, hem de çok fena aşık oldum. Yapmadığım bir suçtan dolayı hapisteyken babamın öldüğü gün aşkı hayatımdan çıkardım. Kalbimi katılaştırdım. Asla çıkarmayı düşünmediğim bir zırh giydim. Bu soğuk acımasızlık beni en tepede olduğum yere getirdi.

Yine de bir şey eksikti. Delphine dünyama girene kadar bunun ne olduğunu bile bilmiyordum.

Ve şimdi, yine gitti.

İçimde onu sevmek ve ondan nefret etmek arasında bir savaş olduğunu söylemek şiirsel olurdu. Ama bu doğru değil. İçimde bir savaş yok. Sarkaç falan yok. Tüm bu günle ilgili en berbat şey, günün sonunda hala ona aşık olmam.

Ondan nefret etmek istiyorum ama edemiyorum. Çünkü onu seviyorum.

DELPHINE

Amasızca dolaşıyorum, trans halindeyim. Uyurgezer gibi hissediyorum. Ya da çamurda yryormuşum gibi. Her şey yavaş ve halsiz görünüyor. Etrafımdaki tüm şehir sanki etrafıma sarılmış bir tlle boğulmuş gibi.

Ama çoğunlukla, sadece soğuk ve boş hissediyorum. Ve o kadar incinmişim ki dşecekmişim gibi hissediyorum.

Bir sokaktan diğerine tkezliyorum. Bir planım yok. Belirli bir yere doğru gitmiyorum. Tek bildiğim, arkamda az önce olanların acısının olduğu. Tek umudum, bir ayağımın diğerinin önünde gitmesinin beni bu acıdan uzaklaştıracadı.

Ama bunun doğru olduğundan emin değilim. Acı çok derin, çünkü onun içeri girmesine izin verdim. Az önce ne olduğunu bile bilmiyorum. Ama gardımı dşrdğm biliyorum. Barrett'a olan aptal liseli aşkım gözümü kr etmişti. Belki de görmezden geldiğim ofis politikaları vardı. Çünkü tek görebildiğim oydu.

Az önce olanlar için ondan nefret etmek istiyorum. Paylaştıklarımızdan sonra mı? Birlikte hissettiğimiz o mutluluktan sonra? Bana nasıl öyle bakabildi? Onu sırtından bıaklayacağıma nasıl inanabilir?

"Dikkat et!"

Sokakta bir kadın bana çarpınca nefesim kesildi. Tamamen benim hatamdı, günün ortasında New York kaldırımında körlemesine yürüyordum. Arkasından bir özür mırıldanıyorum. Ama düşüncelerim dağınık.

Gözümü kırpıp yukarı bakıyorum. "Celine" adında gerçekten gösterişli, pahalı bir kokteyl bar ve restoranın önünde duruyorum. Kaşlarımı çatıyorum, çünkü bu ismi daha önce duyduğumu biliyorum. Belki de Ella'nın gitmemizi istediği bir yerdi?

Başımı sallıyorum. Ama sonra omuz silkiyorum. Neden olmasın? Yeni işimi kutlamak için hiç dışarı çıkmadım. Ölümünü de kutlayabilirim.

Bir nefes alıyorum ve içeri giriyorum. Vay be, burası çok ama çok lüks bir yer. Şef garson içtenlikle gülümsüyor ve beni bir masaya oturtmayı teklif ediyor. Ama ben başımı sallıyorum.

"Sadece bar."

"Elbette, bayan."

Şık kokteyl bar alanına doğru ilerliyorum. Burası Wall Street'ten o kadar da uzak değil, bu yüzden borsacılar ve finans tiplerinden oluşan olağan öğle yemeği kalabalığı var. Bardaki herkesten uzakta oturuyorum. Boş ver dedim ve bir martini sipariş ettim. Çünkü cidden, siktir et.

Geldiğinde içkime somurtuyorum. Ondan nefret etmek istiyorum. Gerçekten ediyorum. Ama yapamıyorum ve nedenini biliyorum. Çünkü onunla çok ileri gittim. Gençliğimdeki aşkım çok daha sıcak bir şeye dönüştü. Ve çok daha derin. Aslında tüm bu karmaşanın en yürek burkan yanı da bu.

Kovulduğumdan değil. Hatta yapmadığım bir şey yüzünden Barrett tarafından kovuldum. Tamamen aşık olduğum adamı kaybettiğimi düşünüyorum.

İçkimi yudumluyorum ve gözlerimin odayı taramasına izin veriyorum. Hiçbir şeye odaklanmıyorum, sadece dalıp gidiyorum. Ama birden şaşkınlıkla gözlerimi kırpttırıyorum. Bar alanına bir kız girdi. O da en az benim kadar kırgın ve kızgın görünüyor. Ama aynı zamanda korkmuş ve gergin görünüyor. Saçları dağınık, yüzünü kapatmış ve çantasını sıkıca tutuyor.

Barın arka tarafına doğru yürümeye başladı. Sonra durur ve ön kapıya yönelir. Ve sonra tekrar arkaya doğru dönüyor. Bu sefer saçlarını geriye atıyor ve neredeyse martinim boğazımda kalıyor.

Onu tanıyorum. Sinirli kızın adı Amanda Taylor. On altı yaşındayken kardeşimin saldırdığı kız.

Bar taburemden atlayıp şaşkınlıkla ona doğru koşuyorum. "Amanda?" Sessizce fısıldıyorum.

Nefesi kesiliyor ve bana doğru dönüyor. Yüzü bembeyaz oldu. Benden uzaklaşmaya başladı. "Sen-" diye boğuluyor. "Geri çekil. Benden uzak dur!"

Kaşlarımı çattım. "Amanda, bekle, lütfen..."

"Ailen beni mahvetti!" Tıslıyor. "Sen... senin lanet ailen!"

Acısı o kadar çiğ ki irkilmeme neden oluyor. Ama başımı sallıyorum ve bir adım daha yaklaşıyorum. "Artık benim ailem değil," diye fısıldıyorum. "Olanlardan sonra olmaz."

Gözlerini kırpttırıyor ve bir damla gözyaşını siliyor. İnsanlar bize bakıyor. Şef garson olay çıkarıyormuşuz gibi ters ters bakıyor.

"Gel benimle," diyorum nazikçe. Koluna giriyorum. Direndi ama sonra onu barın sessiz ucuna çekmeme izin verdi. Benim yanıma oturdu. Anında ağlamaya başladı. Kollarımı ona doluyorum ve sırtını okşayarak izin veriyorum. Yıllar önce Amanda ve ben oldukça yakın arkadaştık. Ama olanlardan sonra, özellikle de babamın onun ailesine para ödemesiyle ilgili olanlardan sonra, bu sona erdi.

"Sen..." diye nefes alıyor. "Sen ve ailen..."

"Olanlardan sonra o ailenin bir parçası olmayı bıraktım," diyorum nazikçe. Ona üzüntüyle bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Amanda, çok özür dilerim."

Başımı sallıyor ve yere bakıyor.

"Sana bir içki ya da başka bir şey ısmarlayabilir miyim? Öğle yemeği?" "Ben iyiyim," diyor zayıf bir sesle.

Gülümsüyorum. "Şey, sen..." kırık görünüyor, hâlâ. Yaptığı şey yüzünden lanet kardeşimden daha da nefret ediyorum. Yaptıkları yanına kâr kaldığı için de. Gözyaşlarımın geldiğini hissediyorum. Amanda da ağlamaya başladı ve kollarımı ona doladım.

"Çok, çok özür dilerim," diye nefes nefese kaldım.

Çantası kayıyor. Aniden garip ve ağır bir takırtıyla yere düşer.

"Kahretsin, özür dilerim. Ben alırım."

"Hayır, bekle!"

Bar taburemden atladım ve onu almaya gittim. Ama ona dokunduğumda, ağır, parlak ve metal bir şey yere kayıyor. Kalbim durdu. Çenem düştü. Bu lanet bir silah. Şok içinde Amanda'ya baktım.

"Amanda...neden...."

Aşağı atlar ve ikisini de yakalar. Silahı çantasına koydu ve kaçmak için döndü. Ama ben onu tutup geri çektim. "Amanda!" Tısladım. "Ne diye silah taşıyorsun lan sen?"

"Önemli değil, tamam mı?" Yarı hıçkırıklarla ağlıyor. "Delphine, seni görmek güzeldi. Ama gitmem gerek..."

"Amanda, lütfen!" Ona yalvarıyorum. Duygusal bir enkaz gibi görünüyordu ve çantasında bir tabanca taşıyordu. Buradan öylece çıkıp gitmesine izin vermem mümkün değil.

"Bir şey yok, Delphine! Sadece yapmak zorundayım... Yapmak zorundayım..." Yüzü düşer ve ağlamaya başlar.

"Özür dilerim!" Hıçkırarak ağlıyor. Onu kollarıma aldım ve sıkıca sarıldım. "Berbat durumdayım, Delphine."

"Amanda, lütfen," diyorum nazikçe. "Biz arkadaşlık, benimle konuşabilirsin. Lütfen?"

Hıçkırarak ağlıyor ve başını kaldırıp bakıyor. "Ailenle gerçekten konuşmuyor musun?" "On sekiz yaşımdan beri konuşmuyorum ve onlar da benimle ilişkilerini kestiler" diyorum.

Yere bakıyor.

"Amanda, silah..."

"Kardeşin için," diye tıslıyor aniden. Şok içinde göz kırpyorum. "Ne, ne?"

Bana baktı. Bu sefer gözyaşları akıyor ve sadece çok kızgın görünüyor.

"Lanet olası kardeşin için," diye tıslıyor karanlık bir sesle. "Delphine, o beni mahvetti. O gece beni tamamen mahvetti."

"Amanda, çok üzgünüm..."

"Bu senin hatan değil, Delphine." Dişlerini gıcırdatıyor.

"Onun suçu." "Peki ya silah?" Fısıldıyorum.

Dudaklarını büzüyor. "Her Çarşamba iş yemekleri için buraya gelir. Onu takip ediyordum ve burada olacağını biliyordum-"

"Bekle, kardeşim *burada* mı?" Nefes nefese kaldım. Etrafıma çılgınca bakıyorum. "Şimdi mi?"

Başını sallıyor. "Arka tarafta bir oda var. Özel bir yemek odası. Şu anda orada, biriyle toplantı yapıyor."

Ona dik dik bakıyorum. "Cidden o şeyle buraya onu vurmak için mi geldin?"

Başka tarafa bakıyor. "Bilmiyorum. "Evet. Hayır. Muhtemelen hayır." Amanda yüzünü ellerinin arasına gömüyor. "Daha önce bunu yapmak için buraya bir düzine kez geldim. Belli ki hiç yapmamışım."

Başımı sallıyorum. Uyuşmuş hissediyorum. Üvey kardeşimi yıllardır görmemiş ya da konuşmamıştım. Ve aniden onun benimle aynı restoranda, yirmi adım ötede olduğunu öğreniyorum. Kaçmalıyım. O lanet herifle hiçbir şey yapmak istemiyorum. Ama yine de merakım beni yeniyor.

"Hey, tuvalete gitsem sorun olur mu?"

Amanda başını sallar. "Evet, iyiyim." Ona dikkatle bakıyorum ve o da gülümsüyor. "Şu anda gerçekten iyiyim, Delphine."

"Bunu almamın bir sakıncası var mı?" Çantasına doğru başımı sallıyorum. Zayıfça gülümsüyor ve başını sallıyor. Ona yaklaşıyorum ve silahı almak için çantasına uzanıyorum. Düşündüğümden çok daha ağırdı. Silahı kaptığım gibi kendi çantama tıktırıyorum. Onunla ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok ama Amanda'yı böyle bir tabancayla bırakamam.

"Hemen döneceğim, söz veriyorum," diye gülümsüyorum.

"Burada olacağım." Bana bakıyor ve tekrar gülümsüyor. "Beni gördüğüne sevindim, Delphine."

"Ben de öyleyim."

Ona sarıldım ve sonra barın arkasına doğru gittim. Ama tuvaletlerin önünden geçtim. Odanın arka tarafında üzerinde "Özel" yazan bir kapı var, yanında da kollarını göğsünde kavuşturmuş takım elbiseli iri bir adam duruyor.

Yanına gidiyorum ama aniden önüme geçiyor. "Üzgünüm hanımefendi. Korkarım sadece özel yemek odası."

"Bay Simmons'ı görmeye mi geldim?"

Kaşlarını çatıyor. "Kimliğinizi görmemin bir sakıncası var mı?"

Gülümsüyorum. "Elbette." Çantama uzanıyorum. Parmaklarım silaha değiyor ve titriyorum. Ama sonra King Equities kimlik kartımı çıkarıyorum. Fedai onu görünce içtenlikle gülümsüyor.

"Elbette Bayan Laurent. Bayan Hammerschmitt zaten burada."

Donup kaldım. Bekle, ne? Şaşkınlıkla ona baktım. "Affedersiniz, Bayan Hammerschmitt? Helen Hammerschmitt?"

Kafası karışmış görünüyor. "Ben sadece... King Equities rozetiniz. Bay Simmons ve Bayan Hammerschmitt'in düzenli toplantılarından biri için burada olduğunuzu sanıyordum?"

Ne. Ne. Sikeyim. Düzenli mi? Helen kardeşimle düzenli olarak görüşüyor mu? Şok içinde donup kaldım. Ama hemen gülümseyerek durumu örtbas ettim. "Oh, evet! İşte bu."

Adam kenara çekildi. Uzun, zarif bir koridorun kapısını açıyor ve bana gülümsüyor. "En sondaki özel yemek odasındalar. Afiyet olsun Bayan Laurent."

"Teşekkürler."

Koridora ıkıyorum ve o da kapıyı arkamdan kapatıyor. Koridorun aşığısından boğıuk sesler duyuyorum. Yavaşça, açık bir kapıya yaklaşana kadar yürüyorum.

"Şerefe Roland."

Çenem düştü. Belli ki Helen'ın sesi. Bardakların kadeh kaldırır gibi tokuşturulduğunu duyuyorum.

"Aferin Helen. Çok iyi iş çıkardın."

Çenemi sıkıyorum. Bu benim üvey kardeşim. Sesini duymak bile beni öfkeliendiriyor.

"Yarım kalan bir şey var mı?"

Helen gülüyor. "Hiç. Hepsi kız kardeşine bağılı-"

"Üvey kız kardeş," diye mırıldandı Roland.

"Tabii ki. Her şey ona bağılı. Kovuldu tabii ki. Barrett'ı suç duyurusunda bulunmaya ikna edebilirsem, bu da onun yüzünde patlayan başka bir şey olacak."

Roland kıkırdar. "İşte bu yüzden senden hoşlanıyorum Helen. Yumruklarını hiç çekmiyorsun."

Elim çantama kayıyor. Telefonumu alıp çıkarıyorum ve kameraya geçiyorum. Video kaydına basıyorum. Bir şey göreceğ kadar yaklaşamayacağım ama en azından bu sesi kaydediyorum.

"Hiç," diye gülüyor Helen. Dişlerimi sıkıyorum.

"Delphine'i işe almak çok akıllıca bir hareketti."

"Senin sayende Roland. Sen daha gençken Barrett'a olan küçük aşkının ipuçlarını vermiştin. Bunu kullanıp onu Barrett'a yaklaştırabileceğimi biliyordum.

onu."

Kusacakmışım gibi hissediyorum. Duyduklarıma neredeyse inanamıyorum. Ama gün gibi ortada. Helen, Barrett'ı mahvetmek için Roland'la birlikte çalışıyor. Ve bunca zamandır ben de buna alet oldum.

Roland şimdi gülüyor. "Cidden o yatırımcıları bize çekenin sen olduğunu bilmiyor mu?"

Helen hemen güler. "Hiç. O bana güveniyor. Zaten bir sürü vekil kullandım. Bu yaşlı yatırımcıların çoğu tetikte. Kulaklarına bir saadet zinciri söylentisi fısıldansa hemen atlamaya hazırlar. Barrett'ın bu kadar genç olması ve renkli geçmişi..."

Roland kıs kıs güler. "Hapishane kaydı olan bir karavan çöpü olmaktan mı bahsediyorsun? Sanırım yeni yatırımcılarla sözleşme imzalarken bu konuyu açmıyor."

Helen yine güler. "Pek sayılmaz. Gördün mü? Her şey doğru düğmelere basmakla ilgili." "Harikaydın Helen, teşekkür ederim."

"Simmons Financial'daki yüzde yirmi hisseyle bana teşekkür edebilirsin."

Kıkırdıyor. "Sözleşmemizde bu zaten var." "O zaman gelecek yıl yüklü bir Noel ikramiyesi alacağım."

Roland gülüyor. "Tamamdır."

"Roland, geri dönmeliyim. Eğer duymadıysan King Equities'te bir krizin ortasındayız."

Kıs kıs gülüyor. "Yine iyi iş çıkardın." Bir sandalyenin geriye itildiğini duyuyorum.

"Yakında konuşacağız Roland."

Kapıya doğru yürüyen topuklu ayakkabıların sesini duyuyorum. Panik içinde telefonu çantama tıktırıyorum, dönüyorum ve koridora fırlıyorum. Barın kapısını çarparak açtım ve yuvarlanarak dışarı çıktım. Korumaya çarpıyorum ve çantam yere düşüyor.

Kahretsin. Ondan önce kapmak için çabaladım.

"Çok özür dilerim, Bayan Laurent!" Adam fışkırıyor. "Her şey yolunda mı?" "İyi," diye kekeliyorum. "Sadece telefonumu ofiste unutmuşum."

Ne yapacağımı bilmiyorum ama Helen'in her an kapıdan içeri girebileceğini biliyorum. Kaçmak için dönüyorum ama fedai aniden beni durduruyor.

"Bekleyin, Bayan

Laurent!" Tekrar

döndüm. "Evet?"

Gülümsüyor. Telefonumu da elinde tutuyor. "Çantandan düşmüş olmalı!" Kıkırdıyor.

Ona doğru hamle yaptım. "Harika, teşekkürler!" Tekrar arkamı dönüyorum.

Ama beni bir kez daha durduruyor. "Bekleyin Bayan Laurent, toplantınız mı var?"

"Ha?"

Merakla bana baktı. "Sanırım telefonun ofise geri gelmedi. Toplantını kaçırmayacak mısın?"

"Oh, hayır, sorun değil, ben sadece-"

Özel koridorun kapısı açıldı. Helen dışarı çıkıyor ve kekeleyerek tam önümde duruyor. Gülümsemesi kayboldu. Gözleri beni delip geçiyor.

"Delphine," diyor ince bir sesle. "Bu ne sürpriz."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Evet, ne sürpriz ama," diye tıslıyorum.

Hain, arkadan bıçaklayan kaltak, diye mırıldanıyorum içimden.

Fedai gerginliği görmüş gibi görünüyor ve bize yer açmak için yavaşça geri çekiliyor.

"Sorunlarını barda boğuyorsun, değil mi?" İnce ince gülümsüyor. Hiçbir şey söylemeden ona ters ters baktığımda omuz silkiyor. "Yeni bir iş bulmada sana bol şans. Eminim diğer firmalar yalancı, hilekâr, IP hırsızlığı yapan birini işe almak için kendilerini parçalayacaklardır."

Çıtlatıyorum.

"Her şeyi duydum Helen," diye tıslıyorum. Ona ters ters bakıyorum.

"Orada, lanet olası kardeşimle mi?" İnce bir gülümsemeyle yaklaşıyorum.

"*Hepsini* duydum."

Helen gülümser. "Sana inanan biriyle iyi şanslar. İzin verirsiniz, ofise dönmem gerekiyor."

"Beni suçu üstlenmem için tuttun, değil mi?"

Gözlerini deviriyor. "Güle güle, Delphine."

Beni itti ve kibarca restorandan çıktı. Fokur fokur kaynıyorum. O kadar kızgınım ki çığlık atabilirim. Bir yanım Barrett'ı aramak istiyor. Hatta oraya koşup her şeyi yüz yüze anlatmak. Ama Helen haklı: Bana kim inanır ki? Bana tuzak kurarak çok iyi bir iş çıkardı.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Gözlerim odanın içinde geziniyor ve sonra donup kalıyor. Amanda hâlâ barın en ucunda oturmuş, sessizce bir fincan kahvesini yudumluyor. Aşağı bakıyorum ve sırtıyorum. Telefonum hâlâ kayıttaydı. Dudaklarımı büzüyorum ve hışımla ona doğru gidiyorum. Bu kavga daha bitmedi.

"Hâlâ kardeşime zarar vermek istiyor musun?"

Amanda irkilerek başını kaldırır. Ama sonra derin bir şekilde kaşlarını çatıyor ve dudaklarını kıvrıyor. "Her şeyden çok," diye tıslıyor.

"Onu vurmayı içermiyorsa sorun yok değil mi?"

Zayıfça gülümsüyor. "Olabilir miyim?"

"Güzel, o zaman benimle gel."

Bara biraz para bıraktım ve bileğini tuttum. Kapıya doğru giderken onu da peşimden sürüklüyorum.

"Bekle, nereye gidiyoruz?"

"Bunu düzeltmeye."

"Neyi düzelteyim?"

"Her şeyi."

BARRETT

ORTAM KASVETLİ. Ofisimdeyim, etrafım hukuk danışmanlarımla çevrili. Dün geceki hack olayının ikinci saçmalığı bu. Sunucuda yatırımcılarım ve müşterilerim hakkında bir sürü gizli finansal bilgi vardı. Bilgilerin ele geçirilmesi King Equities'i davalara açık hale getirdi ve bütün öğleden sonra davalar yağmaya başladı.

Şu anda, sekiz milyar dolara yakın bir zararla on taneye ulaşmış durumdayız. Kısacası, boku yedim.

Birden dışarıda bir kargaşa oldu. Alicia'nın birine içeri öylece giremeyeceklerini bağırdığını duyuyorum. Ama sonra, girdiler. Kapı çarparak açıldı ve kaşlarım çatıldı. Çenem geriliyor ve gözlerim şu anda buraya gelmesini hayal ettiğim son kişiye kilitleniyor.

Hayal ettiğim son kişi, ama yine de içeri girmesini umduğum ilk kişi olduğunu bir an bile düşünmeden biliyorum.

"Delphine," diye hırıliyorum. Onu istiyorum. Yine de, her şeye rağmen, onu görmek bile ona sarılmak için canımı yakıyor. Onu öpmek için. Ona sıkıca sarılmak ve asla bırakmamak için. Ama her şey yolundaymış gibi davranmak bir peri masalı olurdu. Tıslıyorum ve konferans masasından kalkıyorum.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen-"

"Bunu nasıl düzelteceğimi biliyorum," diye ağzından kaçırıyor. Avukatlarım gergin bir şekilde birbirlerine bakıyorlar. Ben sadece ona bakıyorum.

"Hayır," diyorum sessizce. "Arkanı dönüp buradan defolup gitmeni istiyorum."

Bunu söylemek içimi acıtıyor. Onu kendime çekmek yerine kendimden uzaklaştırmak yerçekimiyle savaşmak gibi geliyor. Ama yapamıyorum. Aynı lanet tuzağa tekrar düşmem. İlk sefer beni mahvedecek. İkincisi beni gerçekten öldürebilir.

"Barrett..."

"*Hayır*, Delphine," diye tıslıyorum.

"Bunu düzeltebilirim!" Çılgılık atıyor.

Oda sessizleşti. Baş danışmanıma bakıyorum ve boğazımı temizliyorum. "Bize odayı verin."

Başını sallıyor. O ve ekibi dosyalarını ve dizüstü bilgisayarlarını toplayıp hızla kapıdan çıktılar. Kapı kapandığında, konferans masasının karşısında sadece o ve ben duruyorduk.

Birkaç saat önce bile bu ofiste onunla yalnız kalmak cennet gibi olurdu. Onu kollarıma alırdım. O dudakları öpüyor olurdum. Muhtemelen kıyafetlerini çıkarıyor olurdum.

Ama şimdi, sanki aramızda taştan bir duvar varmış gibi. Ya da

bir okyanus. "Bunu düzeltebilirim," diye tekrar fısıldıyor.

"Düzeltilecek bir şey yok," diye homurdanıyorum. "Delphine..."

"Ben değildim, Barrett," diye tıslıyor. "Ben olmadığımı biliyorsun."

"Kötü amaçlı yazılım senin lanet olası ofisinden yüklendi, Delphine! Bununla ne yapmam gerekiyor?! Hem siyah hem beyaz!"

"C düzeyindeki bir yönetici şifremi geçersiz kılabilir ve-" Soğuk bir şekilde gülüyorum. "Evet, ama kendi şirketimi satmadım."

"Haklısın," diye tersliyor. Dudakları büzülür. "Helen yaptı."

Ona bakıyorum. Tanrım, ona inanmak istiyorum. Bu peri masalına inanmak istiyorum. Ama inanamıyorum. İnanamayacağımı biliyorum.

Gözlerimi deviriyorum ve iç çekiyorum. "Delphine, Helen'ı yıllardır tanırım."

"O zaman eminim Roland'la Celine'de düzenli olarak yaptığı öğle yemeği toplantılarını biliyorsundur."

Kaşlarımı çatıyorum. Ağzım gerildi.

"Affedersiniz?" Delphine telefonunu

çıkarıyor. "Alabilir miyim?"

Başımı salladım. Bir şeye tıklıyor, sonra telefonunu masanın üzerinden bana doğru kaydırıyor. "Sadece oynat tuşuna bas."

Ben görüyorum. Sadece siyah görüyorum, sonra da lambri kaplı bir duvarın küçük bir görüntüsünü. "Ben tam olarak neyim-"

"Sadece dinler misin? Lütfen?"

Tekrar telefona bakıyorum ve sesi açıyorum.

"Delphine'i işe almak çok akıllıca bir hareketti," diye bağılıyor Roland'ın sesi telefonun hoparlörlerinden. Hırlıyorum.

"Senin sayende Roland." Lanet olsun. Bu Helen'ın sesi. "Sen daha gençken Barrett'a olan küçük aşkının ipuçlarını vermiştin. Bunu kullanabileceğimi ve onu Barrett'a yaklaştırabileceğimi biliyordum."

"Cidden o yatırımcıları bize çekenin sen olduğunu bilmiyor mu?"

Helen gülüyor. Ezeli düşmanımla yaptığım bir toplantıda kahkahalarla gülüyor. "Hiç. Bana güveniyor. Zaten bir sürü vekil kullandım. Bu yaşlı yatırımcıların çoğu tetikte. Kulaklarına bir saadet zinciri söylentisi fısıldansa hemen atlamaya hazırlar. Barrett'ın bu kadar genç olması ve renkli geçmişi..."

"Hapishane kaydı olan bir karavan çöprü olmaktan mı bahsediyorsun? Sanırım yeni yatırımcılarla sözleşme imzalarken bunu söylemiyor."

"Pek sayılmaz. Gördün mü? Her şey doğru düğmelere

basmakla ilgili." "Harikaydın Helen, teşekkür ederim."

"Simmons Financial'daki yüzde yirmi hisseyle bana teşekkür edebilirsin."

Kırmızı görüyorum. Kanım lanet bir volkan gibi kaynayacakmış gibi hissediyorum.

"O zaman gelecek yıl yüklü bir Noel ikramiyesi alırım!" Helen neşeyle söylüyor. "Tamamdır!" Roland gülüyor.

"Roland, geri dönmeliyim. Eğer duymadıysan King Equities'te bir krizin ortasındayız."

İkisi de tekrar gülmeye başladı. Telefonu pencereden fırlatmak yerine bir şekilde durdur tuşuna basmayı başarıyorum.

Titriyorum. Sandalyenin arkasına tutunuyorum. Dişlerimi öyle sert sıkıyorum ki acıyor.

"Barrett?"

Sesi yumuşak, yatıştırıcı bir dokunuş gibi. Yavaşça nefes veriyorum. Başımı kaldırıp ona bakıyorum.

"Delphine..."

"İkinci bölüme hazır mısınız?"

Kaşlarımı çattım. "Ne için ikinci bölüm?"

"Bunu düzelttiğin için." Nefes alıyor. "Kardeşimi öldürmek istiyor musun?"

"Kesinlikle," diye hırıliyorum.

İnce ince gülümsüyor. "Güzel. İşte gizli silahın." Dönüyor ve kapıya gidiyor. Kapıyı açar ve işaret eder. Bir saniye sonra, siyah saçlı, güzel ama zayıf görünümlü bir kız içeri girer.

"Barrett, bu Amanda."

Kaşlarımı çattım.

"Amanda...?"

"Roland sekiz yıl önce bana ilaç verdi ve saldırdı," diyor sıkıntıyla.

Gözlerim kısıldı. Çenem tekrar sıkıştı. Roland'ın incittiği, babasının ailesine para ödediği kız bu. Delphine'in kendini o zehirli aileden koparmasının sebebi bu.

"Tanrım," diye homurdanıyorum ve başımı sallıyorum. "Çok üzgünüm Amanda."

"Delphine bana Roland ve ailesinin üzerine bastığı tek kişinin ben olmadığımı söylüyordu."

Ağzım açık kaldı. "Hayır. Ama sana ne oldu..."

"Başıma gelenler yüzünden buradayım," diyor sesinde öfkeyle.

Delphine bana baktı. "Amanda Roland'ı yaptıklarından dolayı suçlayacak."

Kaşlarımı çattım. "Bununla nereye varmak istediğini anlıyorum ama kendin söyledin, yayın yasağı mı var?"

Amanda başını sallıyor. "Ve bir gizlilik anlaşması."

İçimi çekiyorum ve başımı sallıyorum. "Eğer Roland ve babandan geliyorlarsa, çok sağlam olacaklar, Delphine. Bütün şehre Roland'ın da ne kadar boktan biri olduğunu ilan eden bir pano asmak istiyorum. Ama sahip olduğu yasal kalkan..."

Delphine ince ince gülümsüyor. "King Equities'in hukuk ekibinin süper kahraman olduğunu duymuştum."

Kaşlarımı çattım. "Bak, belki delikler açarlar. Ama bu onu hapse falan attırmayacak." Amanda'ya bakıyorum. Pişmanlıkla başımı sallıyorum. "Parayı sen aldın. Üzgünüm Amanda, gerçekten üzgünüm. Ama sen aldın. Bu da sözleşmeye zorlama ihtimalini ortadan kaldırıyor. Ve bu sekiz yıl önce miydi?"

Amanda başını sallıyor. "Evet."

"New Jersey'de, parayı almamış olsanız bile, böyle bir suç için zaman aşımı süresi beş yıldır."

Amanda üzgün bir şekilde yere bakıyor. Kalbim onun için burkuluyor, ama bu soğuk bir gerçek.

"Üzgünüm Amanda. Onu parmaklıklar ardına koymana yardım edemem."

"Ama onu mahvedebilirsin," diye tıslıyor Delphine. Yukarı bakıyorum. Öfkeli görünüyor. Tanrım, böyle kızgınken çok güzel oluyor. Baktığımı fark ediyorum ama durmuyorum. O da bana bakıyor ve dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Evet, yapabilirim," diye homurdandım.

Delphine başını sallayarak, "Onu mahvetmek şirketinin başarısız olması demek," dedi. "Bu da demek oluyor ki..."

"Simmons Financial bu konudaki olumsuz basın yüzünden çöktüğünde müşterileri geri alıyorum."

"Bingo," diyor usulca.

Amanda'ya dönüyorum. "Bu konuda ilerlemeye gerçekten hazır mısınız? Bir kez yaparsak, hayır-"

"Çok hazırım," diye haykırıyor.

İnce bir gülümsemeyle. "Güzel." Bakışlarımı tekrar Delphine'e çeviriyorum ve sırtıyorum. "Pekâlâ, hadi savaşa gidelim. Alicia!" Kapıdan sesleniyorum.

Asistanım kafasını içeri soktu. "Efendim?"

"Hukuk ekibini buraya getirin. Hepsini ve Ravi'nin matematik sihirbazlarını da. Ve Alicia? Güvenliği ara ve Bayan Hammerschmitt'i bu lanet binaya adımını attığı anda gözaltına alıp kilit altına alsınlar."

Alicia şaşırmış görünüyor ama başını sallıyor. "Tamamdır, efendim."

Hukuk ekibi, Ravi ve ekibi ofisime akın etti. Onlara neler olup bittiğini ve planın ne olduğunu anlattım. Ravi düpedüz neşeli görünüyor. Hukuk ekibi Amanda ile oturuyor ve Amanda bana iyi olduğunu ve bunu yapmaya hazır olduğunu tekrar garanti ediyor.

Sonra Delphine'e döndüm. Elini tuttum ve onu her şeyden uzaklaştırdım. Onu merdivenlerden masama, oradan da pencereye götürüyorum. Ona dönüp ellerini ellerime alıyorum.

"Delphine..."

"Sorun değil,

Barrett."

"Hayır, değil," diye homurdandım. "Özür dilerim."

"Barrett, gerçekten sorun yok," diye gülümsüyor. "Bak, eğer roller tersine dönseydi..." "Bana konuşmam için bir şans vermeliydin."

Kıkırdıyor. "Dürüstçe mi? Muhtemelen ben de seni kovardım."

Kahkahalarla kükrüyorum ve onu kendime çekiyorum. Yüzüme doğru sırtıyor. Gözleri parlıyor ve kalbim yerinden fırlıyor. Yine de kaşlarım çatılıyor.

"Delphine, oynadığımız bu oyun..." Başımı sallıyorum. Yüzü biraz düşüyor. "Artık bu oyunu oynamak istemiyorum."

Yere bakıyor. "Ben... Anlıyorum..."

"Çünkü ben zaten kazandım," diyorum sessizce. Başını kaldırıyor ve kocaman sırtmaya başlıyor. "Ben çoktan kazandım bebeğim," diye fısıldıyorum. "Sadece oynamayı bırakamayacak kadar aptaldım." İnliyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Gözlerim onunkileri delip geçiyor.

"Sana aşığım Delphine," diye homurdanıyorum. "Ve tüm bunlardan vazgeçerdim-" "Ya da belki sadece susar ve beni öperdin?" Kıkırdıyor.

Sırtıyorum. "Evet, sanırım bunu yapabilirim."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Dudaklarım sıcak bir şekilde onun dudaklarına yapışıyor ve onu kollarımla sarıyorum. Tüm hukuk ekibimin bize baktığının ve muhtemelen kalp krizi geçirdiğinin farkındayım. Ama umurumda değil. Dudaklarım uyuşana kadar onu öpmeye devam ediyorum. Geri çekildiğimde, ofisimin açık kapısına bakıyorum ve kıkırdıyorum.

"Jenna?"

Delphine de kaşlarını çatarak kapıya bakar.

"Jenna."

Baş sekreter çekingen bir tavırla, kırmızı bir yüzle kapı çerçevesinin arkasından dışarı bakar.

"Evet, Bay King?"

"Neden gidip diğerk sekreterlere bu konuda bilgi vermiyorsun?"

Jenna kızardı ve koşarak uzaklaştı. Delphine göğsüme yaslanıp çatlıyor ve sonra sırtarak bana bakıyor. "Bekle, bunu sadece hayal etmedim, değil mi?"

"Jenna mı? Hayır, o lanet binadaki en büyük dedikoducu. Bazen sırf bilgi almak için dinlenme odasının dışında pusuya yatıyorum."

"Hayır, Barrett," diye gözlerini deviriyor. "Az önce bana aşık olduğunu mu söyledin?"

"Öyle yaptım."

Sırıttıyor. "Egonun birazcık bile kabartılmaya ihtiyacı olduğundan değil. Ama bil diye söylüyorum, son on yıldır sana aşık olduğuma eminim."

"Sadece oldukça emin misin?"

Gözlerini deviriyor. "Sen imkansızsın."

Kıkırdıyorum. Ama sonra eğilip yüzünü kavıyorum ve onu yavaş ve derin bir şekilde öpüyorum. "Belki," diye homurdanıyorum dudaklarına karşı. "Ama bu senin için deli olduğum gerçeğini değıştirmez." Gözlerim onunkilere kilitleniyor. "Seni seviyorum, Delphine."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyor.

"Şimdi mesele şu ki," diye sırtttıyorum. "En agresif on beş avukatım ikimize de ofiste flört etmenin tehlikeleri ve cinsel taciz davaları hakkında uzun bir konuşma yaptıktan sonra beni hâlâ sevecek misin?"

"Sanırım bunu istediğimizden daha erken öğreneceğiz?"

"Sanırım fırsatımız varken fiziksel yakınlık kursak iyi olacak."

"Sanırım öyle," diye fısıldıyor.

Eğiliyorum, onu kendime çekiyorum ve tüm benliğimle sevdiğim kadını öpüyorum.

EPILOG

DELPHINE

BU BİR PERİ MASALI OLSAYDI Roland hapse girerdi. Ama gerçek hayat her zaman masallardaki gibi değildir. Ne yazık ki öyle olmadı. Barrett haklıydı; zaman aşımı süresi çoktan dolmuştu. Ve her ne kadar korkunç olsa da, Amanda ve ailesi parayı kabul etmiş ve sözleşmeleri imzalamıştı. Yani onu da dava edemezdi.

Ama Roland'ın şansı burada tükendi. Amanda tüm bunları biliyordu. Onu hapse atamayacağını ya da ondan para alamayacağını biliyordu. Ama yine de peşinden gitti. Dürüst olmak gerekirse, bu hikayenin gerçek kahramanı o. Kesinlikle benim olabileceğimden daha cesur.

Amanda'nın kamuoyuna yaptığı suçlamalarla birlikte hikayeler de ortaya çıkmaya başladı. Birkaç gün içinde, üvey kardeşimin bunu yaptığı tek kızın o olmadığı anlaşıldı. Giderek daha fazla iddia ortaya çıkıyordu ve bazıları hala zaman aşımına uğramamıştı.

Daha da iyisi var. Kızlardan birinde Roland'ın on dokuz yaşındayken uyuşturucu suçlamasından kaçmakla övündüğü bir kayıt vardı. Kayıta babamızın bir polise rüşvet vermesi ve bir yargıcın Eyalet Başsavcılığı adaylığı için bağışta bulunmasıyla ilgili ayrıntılara bile giriyordu.

Aradan geçen zaman nedeniyle ne babamı ne de Roland'ı herhangi bir şeyle suçlayamadılar. Ama iyi bir şey oldu: Yeni kanıtlarla Barrett'in mahkûmiyeti bozuldu ve sicili silindi. Milyarder olduğu için buna ihtiyaı yoktu. Ancak yine de masum olduğunu kabul etmek dünya için bir zaferdi.

Simmons Financial, tüm bunlar ortaya çıktıktan sonra bir ay içinde iflas etti. Ve yatırımcıların çoğu King Equities'e geri döndü. Özellikle de Helen'in Barrett hakkında onlara yalan söylediği ortaya çıktıktan sonra. Roland hapse girmemiş olabilir ama neredeyse her eyini kaybetti. Batmakta olan şirketini yıllardır kendisinin ve babamın parasıyla ayakta tutuyordu. Dibe vurduğunda, büyük bir kayıp yaşadı.

Üvey kardeşim hakkında yasal olarak pek bir şey yapılamazken, Helen başka bir hik yeydi. Barrett bir düzine kadar kurumsal sözleşme ihlali nedeniyle onun peşine d meyi başardı. Durumalardan birinde, King Equities'in yatırım yaptığı şirketlerden alınan yazılımları incelenmemiş Çinli teknoloji şirketlerine sattığı da ortaya ıktı. Ancak bu yazılımlardan bazıları devlet savunma m teahhitleriyle birlikte gelitirilmiti. Bu da rastgele Çinli şirketlere satmayı casusluk eylemi haline getiriyordu. Barrett'in ona dava açmasını unutun... Helen şu anda ABD'ye karşı yargılanıyor. Evet, iyi şanslar.

Barrett ve ben yasal sorgulamadan kurtulduk. Çok seksi ve romantik olmayan bir sürü yasal belge imzalamak zorunda kaldık. Ama sonra, çoğunlukla kendimiz olmakta  zg rd k. Ella çok üzüldü ama ben kendi evimden çıkıp Barrett'ın evine taındım. Tabii ki taındım. Yani kim nianlanır ve ayrı yaar ki?

Ben de Ravi'nin ekibinde kıdemli analist pozisyonuna yükseldim. Barrett kendi elleriyle kurduğu irketi yönetmeye devam etti. Merak ettiyseniz söyleyeyim, hâlâ ie külotla gitmiyorum. şşş...

Ama asıl önemli olan, sonunda kötü adamların kaybetmesi ve aşkın kazanmasıdır. Ve bir kral kraliçesini buldu. Aslında, belki de bu bir peri masalıdır.

En azından benim için öyle olduğunu biliyorum.

Barrett ve Delphine'den daha fazlasını mı arıyorsunuz? Bültenime kaydolun ve buharlı bir ekstra sahne okuyun! Bu bir sonsöz ya da devam kitabı değildir.

Patron deliği. Ama bu ekstra ateşli "devam" hikayesinin Kindle'inızı sislendireceği garanti! Ayrıca katıldığınızda ücretsiz tam uzunlukta bir kitap kazanacaksınız!

[Ekstra sahneyi alın!](#)

AYRICA JAGGER COLE TARAFINDAN

Bağımsızlar:

Kaba Tamircisi El

üstünde tutuldu

Gelininin Peşine

Düşmek

Benimkinin Peşine

Düşmek Onun

Patron Deliğini

Sarmak

Scaliami Suç Ailesi:

(Hepsi bağımsız kitaplar olup herhangi bir sırayla

okunabilir.) Tetikçinin Saplantısı

Patronun Ayartması

Bodyguard'ın Zayıflığı

Güç Serisi:

(Hepsi bağımsız kitaplar olup herhangi bir sırayla

okunabilir.) Tyrant

Haydut Savaş

Lordu

Wants & Needs Düet:

All He Wants

Everything He Needs

Forever Always Düet:

Sonsuza Kadar Onun

Daima Onun

Tuff Built Serisi:

Büyük

Güverte Sert

Vida

YAZAR HAKKINDA

Her şeyden önce bir okur olan Jagger Cole, yıllar önce çeşitli ateşli hayran kurgu öyküleri kaleme alarak romantizm yazarlığına adım attı. Yazarlık çizmelerini asmaya karar verdikten sonra Jagger, Don Draper gibi davranarak reklamcılıkta çalıştı. Bu, kendisinden çok uzakta olan bir kadını onunla evlenmeye ikna edecek kadar işe yaradı.

Şimdi iki küçük prensesin babası ve bir kraliçenin kralı olan Jagger, klavyenin başına döndüğü için çok heyecanlı.

Aşk kitapları yazmadığı ya da okumadığı zamanlarda ahşap işleriyle uğraşıyor, iyi viskinin tadını çıkarıyor ve yağmur çamur demeden dışarıda ızgara yapıyor.

Tüm kitaplarını www.jaggercolewrites.com adresinde bulabilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.